ILIE DOBRE

BENONE SINULESCU

ȘI GLASUL SĂU FERMECAT

www.dacoromanica.ro

PARALELA 45

Ilie Dobre

Benone Sinulescu şi glasul său fermecat

www.dacoromanica.ro

Editor: Călin Vlasie

Corector: Cornelia Constantinescu
Tehnoredactor: Carmen Rădulescu
Coperta & Prepress: Viorel Mihart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţiouale a Romăuiei
DOBRE, ILIE
Benoue Sinulescu şi glasul său fermecat / Ilie
Dobre. - Piteşti : Paralela 45, 2008
ISBN 978-973-47-0441-5

78(498) Sinulescu,B.
929 Sinulescu,B.

Copyright © Editura Paralela 45, 2008

www.dacoromanica.ro

Ilie Dobre

Benone Sinulescu
și glasul său fermecat

PARALELA 45

www.dacoromanica.ro

Autorul mulţumeşte, din tot sufletul, preşedintelui – director general al S.C. GRUP ROMET BUZĂU S.A., diplomat inginer Constantin Toma, fără sprijinul căruia (din punct de vedere material) apariţia acestei cărţi ar fi fost imposibilă.

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu
sau artistul nepereche

...Are un glas unic. Fermecător. Timbru catifelat. Timbru perfect. Timbru nepereche. Har nepereche. Har divin.

Maestrul Benone Sinulescu este, fără doar şi poate, un talent unic în muzica populară de pe iste plaiuri carpatine.

O personalitate distinsă. Totdeauna, de întâiul rang. Când apare pe scenă, oriunde în lume s-ar afla o asemenea scenă – fie în Bucureşti, Cluj-Napoca, Suceava, Constanţa, Craiova, Timişoara, Oradea, Sibiu, Braşov, Brăila sau New York, Paris, München, Londra, Istanbul, Tokyo, Milano etc. –, se declanşează, automat, torentul de aplauze. Furtuna. Publicul îşi scoate pălăria. Se înclină. I se înclină. Cu evlavie. Cu respect.

Glasul său fermecat penetrează, pe orice meridian al globului, toate inimile pământului.

O voce maiestuoasă. Care săgetează imediat. Ce anume? Inimile tuturor. Parcă electrizează totul în jur. Parcă hipnotizează...

*

...Benone Sinulescu. Artist de geniu. Care, fără să spună, s-a simţit tot timpul astfel. „Cine nu se crede genial – releva, pe drept, Edmond de Goncourt – nici nu are talent." Or, în cazul

www.dacoromanica.ro

maestrului Benone, talentul a existat de când s-a născut. Cu carul. A reliefat – de la primele apariții în public – că s-a născut ca un as autentic al scenei. S-a înscris, astfel, de timpuriu şi a rămas dăltuit pe vecie în Pantheonul muzicii populare româneşti. Un nume cu renume.

Cum am subliniat, Benone Sinulescu reprezintă perfecțiunea.

A fost, este şi va fi, etern, Everestul muzicii populare. Magicianul ei nepereche.

A fost, este şi va fi Paradisul folclorului românesc. Cununa de lauri.

A fost, este şi va fi Piscul de glorie. Unul de neatins.

A fost, este şi va fi, totdeauna, cel mai sclipitor, poate, LUCEAFĂR al GALAXIEI Regelui-Folclor...

www.dacoromanica.ro

Seniorul din afara scenei

...Maestrul Benone Sinulescu. Muschetarul de Siriu. Craiul de Buzău. Unic. Inefabil. O voce magnifică. Artist înnăscut. Artist SUPER. Un profesionist care a absolvit cu brio, cu „magna cum laudae", şi „examenul de caracter" din afara scenei.

Jovial, pus, totdeauna, la patru ace, impecabil în orice împrejurare, Benone Sinulescu se distinge prin seriozitate, punctualitate, generozitate, înţelegere, fineţe. S-a pus şi se pune la dispoziţia tuturor. Fără împăunare. Fără ifose. Ştie să răspundă, fairplay, la orice întrebare. Comodă sau incomodă. Apanajul inteligenţei.

Faţă de calităţile cu totul remarcabile etalate pe scenă, afişează, peste tot, o modestie aparte. Cu toate că, de cele mai multe ori, contribuţia sa în reuşita unui spectacol a fost una decisivă, nu şi-a arogat nici măcar o clipă merite de unul singur. Atribuindu-le echipei. Când s-au ivit unele imperfecţiuni, a avut, pe loc, tăria de a-şi asuma responsabilitatea. Fără rezerve. N-a dat vina pe impresari, pe sunetişti, pe organizatori, deşi n-a ezitat să spună verde-n faţă acolo unde, intenţionat ori nu, unii s-au dat „în stambe", în detrimentul echipei. S-a ataşat tot timpul de echipa din care a făcut parte, socotind-o, logic şi legic, ca pe a doua familie a sa. Şi-a apărat colegii, sărind în fiece clipă în apărarea lor. N-a agreat polemicile.

www.dacoromanica.ro

Un luptător prin definiție. Nu s-a lăsat tras înapoi în clipe de cumpănă. Nu s-a lăsat, pe de altă parte, nici călcat pe grumaz când i s-au adus unele acuze nefondate. Cu diplomație, cu tact, dar ferm, a ripostat pe măsură. Principiul „capul plecat sabia nu-l taie" nu i s-a potrivit de nicio culoare. Argumentele atitudinii sale demne? Profesionalismul, talentul, disponibilitatea la efort. S-a înhămat deliberat şi la munca de Sisif, dacă situația a impus-o. Dar n-a acceptat nedreptatea. Niciodată.

Şcolit, înnobilat sufleteşte, frumos educat, generos, ştie să se facă îndrăgit. Şi, totodată, respectat. Respectând, în aceeaşi măsură, pe cei din jur. Nu face, în acest caz, nicio deosebire între patron, diplomat, ministru sau femeie de serviciu. Respectul e respect. Cutezător. A ţintit şi ţinteşte totdeauna sus. Cu ambiție. Cu perseverență. Nu se trage nicicum înapoi în fața dificultăților. Ştie să-şi asume riscul. Când a observat, imediat după 1989, că valorile autentice sunt trecute... la index, n-a ezitat să se afişeze cu cei tineri, obligându-i, astfel, pe cei... rătăciți să-i recunoască, la unison, clasa de... maestru unic şi inegalabil, indiferent de... vremuri! Un gest de simplitate care i-a repus pe tapet „armura" de „gladiator". Cea mai mare victorie a cuiva – remarca ilustrul Calderon – este de a se învinge pe sine. O axiomă întărită, logic, de spusele unui alt distins prozator, Paulo Coelho: „Cine poate să-şi stăpânească inima e capabil să cucerească lumea".

S-a decis, a rezistat. Cel mai dificil fapt este, desigur, menținerea corabiei pe valurile pline de... furtuni intempestive decât asaltarea lor. Asaltul asupra baricadei ce-şi fixase ca „obiectiv" eclipsarea valorilor autentice, marginalizarea lor nu constituie, oare, tot un curaj diabolic?...

www.dacoromanica.ro

Dinamic, bătăios, elegant. Cu zâmbetul pe buze, nu s-a sfiit niciodată să iasă învingător în duelurile de pe „câmpurile de luptă" din templele folclorului de salon. Nu se sfieşte nici acum. Când ţine cu străşnicie, în pofida „platoşei" anilor, steagul sus. Astăzi culege roadele. Pe merit. Graţie unei ambiţii divine. Dublată de o dăruire exemplară. Ca odinioară pe întâiele scene.

Loial, fin, cumpătat. Nu face exces de zel niciodată, deşi blazonul de mare performer, recunoscut în toate satele şi pe toate colinele româneşti, în toate oraşele patriei, în întreaga Europă, în Asia, America, pe toate meridianele şi paralelele globului, i-ar permite, nu-i aşa?, un asemenea „lux"...

*

Benone Sinulescu. Timbru catifelat. Regesc. Ochi de-un albastru sfredelitor. Privire caldă. Senină. Precum zarea Cerului.

Chip etern surâzător.

Suflet afabil.

Caracter tot astfel.

Senior pe scenă. Senior în afara scenei. Un MARE SENIOR...

www.dacoromanica.ro

Luca, Ileana Sinulescu şi fiul lor, Benone, la „căsuța dintre gârle" din Siriul Buzăului

O mamă – Ileana Sinulescu – superfericită. Frumosul „muguraş" pe care-l ține în brațe, Benone, va deveni, în scurt timp, strălucitoarea „petală" a muzicii populare româneşti...

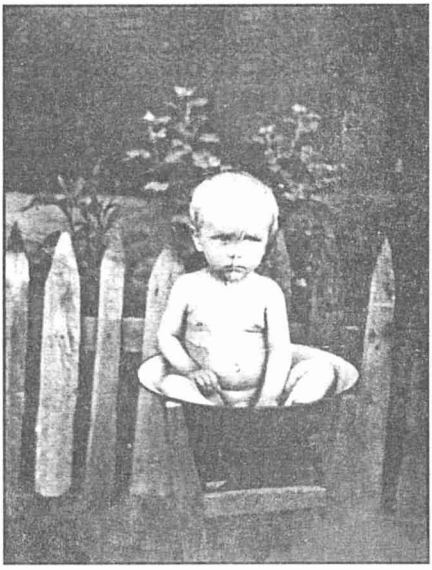

„Micul" Benone, visând, în... lighean, la cucerirea Everestului folclorului românesc

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu, în brațele mamei, fermecat de glasul... rudelor

Luca şi Ileana Sinulescu, o pereche ideală

Luca şi Ileana Sinulescu, un cuplu de vis

www.dacoromanica.ro

Palmares unic

S-a născut pentru a fi performer. Pentru a fi recordman. Pentru a fi unic.

În peste o jumătate de secol de cântec şi peste şapte decenii de viaţă (mulţi înainte, maestre! Mai poţi adăuga încă trei-patru secole...), maestrul Benone Sinulescu şi-a strâns în colecţie nici mai mult, nici mai puţin decât... patru sute de cântece!!! Cântece autentice. Pure. De-o frumuseţe fantastică. Tulburătoare. Care bucură toate sufletele auditoriului de pe toate paralelele şi meridianele globului.

Un record unic. De neatins.

Maestrul Benone Sinulescu – campionissim imposibil de egalat. Un profesionist veritabil. Un solist de legendă.

...La 22 iunie 2007, „Electrecordul" îl cinsteşte. Îi lansează o „integrală". O colecţie aniversară. O colecţie-document. Cu... două sute de cântece! CD-uri. „O cărămidă aşa, mai groasă", potrivit spuselor maestrului. O „cărămidă" la pachet.

Toate cântecele maestrului – circa 400 (!) – sunt ale sale. Benone n-a interpretat cântecele cuiva decât aşa, de moft! Indiferent pe unde l-au purtat paşii – şi l-au purtat, firește, pe tot globul – nu a interpretat decât propriile cântece. Munca sa. Truda sa. Transpiraţia sa. Umblând pe coclauri şi culegând. Notându-le.

O cifră impresionantă. De neatins nu într-o viaţă, ci în şapte... Fără a mai pune în calcul şi cântecele pe care le

www.dacoromanica.ro

interpreta, prin pomii din grădina casei, de când era de-o şchioapă.

...„Un-doi"-uri cu maestrul Sinulescu, pe tema longevității sale în arena cotidiană:

— Cum se explică o asemenea longevitate pe scenă, la radio, la televiziuni, la tot genul de concerte, de spectacole, în țară şi în străinătate, domnule Benone? Păi ce, aveți şapte inimi?

— Una care face cât şapte.

— Frumos zis.

— Real.

— Corect. Să dea Cel de Sus să facă şi cât zece inimi. Sau cât o mie.

— Cum zice Bunul Dumnezeu. Să revin. Eu sunt şi cu tineretul. Imediat ce s-au schimbat vremurile, după 1989, mi-am prezentat şi o altă față. Şi n-am fost ridicol. Când mă voi simți ridicol, mă voi retrage. Bineînțeles.

— Asta niciodată. Maestrul Benone, ridicol? Exclus.

— Nu-i cazul, deocamdată. Eu citesc pe fața publicului. Ştiu că mă doreşte. Cântă cu mine. Mă aplaudă, generos. E foarte important. Dar există, cum se observă, şi unele cântărețe – sezoniere – care apar şi dispar. Cum apar, cum dispar. Pentru mine, acela nu e cântăreț. Eu, pe cântăreții care lasă urme îi dau exemplu. Maria Tănase. Maria Lătărețu. Ioana Radu... Sau de dincolo, de la muzica uşoară. Cum ar fi Dan Spătaru. Aurelian Andreescu. Doina Badea. Gică Petrescu. Dorina Drăghici. Ăştia da, lasă ceva. Dar nu-i mai puțin adevărat că noi, cei din folclor, interpreții autentici, observăm cum apelează unii la trucuri ieftine şi-l poluează. Chipurile, aşa se poartă. Aşa e la modă. Culmea, aceşti tipi care se dedau la astfel de practici nu numai

www.dacoromanica.ro

că nu sunt blocați, dar li se dă chiar apă la moară. Fără pic de reținere. De bun-simț. Apelează. Nu iese nimic. Nu lasă nicio urmă. Dar nasul îl au foarte sus. Or, fără întârziere cred că trebuie să intervină, totuși, cineva cu forță de decizie, să stopeze asemenea „ieşiri pe mirişte"...

... Benone Sinulescu. Născut pentru a fi performer. Pentru a fi recordman. Pentru a fi unic. Pentru a fi o stea a scenei româneşti. Un luceafăr. Care să troneze, maiestuos, întru veşnicie...

www.dacoromanica.ro

D'ale copilăriei sau cum a fost exclus Benone Sinulescu din corul școlii (!) din pricina... timbrului prea tare al vocii sale

...Fine de florar 1937. A 24-a zi, ca filă de calendar. Paradisul Siriului buzoian își atestă, generos, splendidele-i frumusețI. Râul susură. Panta carpatină strălucește imperial în aprinsa lumină a razelor de soare. Covorul petalelor multicolore a înmiresmat totul. Sus, pe creste, diadema aurie a zorilor prevestește nașterea, aici, a Everestului folclorului românesc...

...Trecuseră cinci ani de la stingerea, la nici o jumătate de anișor, a primei mlădițe a soților Luca și Ileana Sinulescu. O mlădiță urcată pe cai dalbi în împărăția îngerilor. Întru eternitate. Maladia tusei convulsive înfășurase în steag negru poarta vestitului cântăreț de... operă de la strana Sfintei Biserici a Siriului de pe plai buzoian. În acele timpuri, asemenea molime făceau ravagii acolo unde atingeau suflare omenească.

Familia Sinulescu are motive de bucurie nemărginită. Noul-născut este tot flăcău. Și încă unul dolofan. Sănătos tun și... extrem de vioi.

...Fine de februarie 2008. Fioroasele geruri au cedat locul razelor de soare primăvăratec. Undeva, pe Calea Pandurilor din Bucureștii de astăzi, maestrul Benone își aminteste... „Părinții mei – zice în fața unei sticluțe de apă plată – erau foarte respectați în întreaga vale a Siriului. Și nu numai. Niște oameni așezați, cu dragoste de semeni. Care nu s-au certat niciodată.

www.dacoromanica.ro

Nici măcar cu vecinii." Asupra noii „petale" a luminii ochilor dumnealor şi-au revărsat toată dragostea. Acea dragoste pecetluită cu puterea de granit a sufletelor cristaline şi pururi ocrotitoare. Vlăstarul Benone e hărăzit, prin urmare, c-o educaţie aleasă, ca de prinţ. Tot timpul, Luca şi Ileana Sinulescu, munteni semeţi şi harnici, gospodari, mustind de talent, caractere simple totuşi, dar alese, îl puneau în gardă pe băieţelul cel chipeş, cu surâs înnăscut: „Mamă, când intri în casa unui om, să-ţi iei căciula de pe cap, să zici «sărut mâna!»... Chiar dacă noi, cine ştie?, om mai fi avut, poate, unele conflicte cu acea persoană, tu, mamă, nu ai nicio legătură. Tu trebuie să respecţi acea persoană. Pentru că aşa este frumos şi aşa-i stă bine unui copil"... Pauză. Ochii maestrului Benone parcă se adumbresc.

Albastrul sfredelitor pare atins, insesizabil, de un licăr de lacrimă. Un licăr mirific... Apăs pe „pedala de suflet" de pe „tunelul cu amintiri". Îl descos. „Cum era mama? Era o femeie blândă? O femeie paşnică?" Etc. „Mama mea – zice, din tot sufletul, maestrul-crai de Siriu – era o femeie care avea miere în glas, când vorbea. Era aşa, ca un balsam pentru orice rană. Pentru suflet, în special... Oricine o asculta şi o vedea observa atâta şarm şi atâta căldură în vocea sa, încât se lăsa cucerit. Căldură sufletească şi în glas, şi în timbrul vocal. Avea o artă de a povesti... Tot astfel, tatăl meu. Chiar un glas de adevărat cântăreţ. Un glas superb, chiar mai frumos decât al meu, pot să spun..."

Luca Sinulescu devenise vestit în toată valea Siriului prin vocea sa, într-adevăr, de senzaţie. A cântat, toată viaţa, la strana Sfintei Biserici din Siriul Buzăului, unde, dacă se mai întâmpla să absenteze în vreo Sfântă Zi de Duminică, Sfânta Liturghie parcă nu mai avea acelaşi farmec-nepereche. Toată lumea îi

www.dacoromanica.ro

simțea lipsa. „Se vede că n-a venit, azi, domnul Luca!", glăsuiau, cu admirație, sătenii...

Domnul Luca se simțea atras, îndeosebi, de romanțe. „Cânta romanțe superbe – își amintește artistul-magician Benone Sinulescu. Avea o căldură nemaipomenită în glas... A mai avut o soră care cânta frumos. Ceea ce dovedește că eu am moștenit pe tata și pe sora sa, Filofteia, care cânta dumnezeiește. Și cântece sfinte, dar și cântece din popor..."

Când copilașul Benone s-a pus pe picioare, tatăl său l-a atras spre... strană. Unde l-a inițiat dintru început spre cântecele sfinte. „Tatăl nostru", în primul rând. La un arc de timp după ce părintele său s-a stins, Benone îi va dedica un superb album de cântece bisericești, pe care tatăl le cântase, iar fiul le învățase.

Când era copil, maestrul Benone știa toată Sfânta Slujbă. Și astăzi, dacă intră în Sfânta Biserică, și-o amintește perfect...

La Biserica din Siriu, Benone spunea „Tatăl nostru". Spunea „Crezul". Cânta la strană...

...S-a făcut selecție pentru corul școlii. Preotul satului a intervenit decisiv: „Da, ăsta (Benone, adică) are glas foarte bun, dar... nu-i bun pentru cor. Cântă... foarte tare!" Astfel că Benone Sinulescu a fost... exclus!!!

Pasiunea pentru cântec rămâne intactă. Feciorul lui Luca Sinulescu, nu doar o „liră" la strana Bisericii Siriului, ci și un meșter iscusit al mobilei de lux, își confecționează – singur – aparat de radio cu galenă. Un radio din acela cu condensator. Printr-un fir de sârmuliță, pe-o pirită, intră, astfel, în contact, de la o vârstă fragedă, cu „monștrii sacri" ai folclorului românesc din acel timp: Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ion Luican, Ioana Radu etc. Fascinându-l toate genurile de muzică: de operă, ușoară, clasică etc. Folclorul îi săgetează inima... Ia cu asalt,

www.dacoromanica.ro

apoi, coclaurile Siriului. Dealurile. Văile. Pantele montane. Cu magnetofonul în spate. Să adune... nestemate folclorice. Autentice. Folclorul îi „inundă" întreaga ființă. Chemarea destinului implacabil...

...O copilărie gingașă. Sub zodia fascinantului cântec popular. Comoara comorilor...

www.dacoromanica.ro

Saltul – glorios – de la Waterloo la Austerlitz

– Din exclus de la corul din ciclul primar, direct solist-dirijor în cel secundar –

Fire tare, fire aprigă, fire de muntean precum stânca, Luca Sinulescu nu s-a lăsat afectat de ciudata decizie a preotului satului. Ştia că aşchia n-ar fi putut, nicicum, sări departe de trunchi. A continuat să slujească la strană. Ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi-a purtat, mai departe, muguraşul sub pulpana sa. La Sfânta Liturghie. Nici n-a observat când s-au scurs cei patru ani ai ciclului primar... Cum, în satul Siriu, nu era şcoală decât pentru patru clase, va trebui să-şi ducă băieţelul, pentru ciclul secundar, în satele învecinate.

Benone poposeşte, mai întâi, cu traista pe umăr, în satul Pătârlagele. Satul marii actriţe Coca Andronescu.

O escală de un an.

Apoi, într-un alt sat. Ceva mai luminat. Pleşcoi. Următorii doi ani. Aici, surpriză! Benone e cooptat, imediat, solist-dirijor! Cel mai tare. Din exclus de la corul din ciclul primar (la Siriu), direct solist-dirijor în corul din ciclul secundar (Pleşcoi)! Solist-dirijor sau saltul – glorios – de la Waterloo la Austerlitz! I-a înnebunit pe toţi cântând, solo, pe eroul Ceapaev! Aşa era pe timpul acela. Timpul lui Stalin. Al lui Gheorghiu-Dej. Cânta,

www.dacoromanica.ro

solo, în fața sălii, pe eroul Ceapaev, se întorcea, imediat, la corul aflat pe scenă şi dirija. Dădea din mâini. Ritm...

...O copilărie nu „sintetică". Nu din aceea, de oraş. Să crească la umbra unui castan, ca o cucută. Fără vlagă. A fost crescut la țară, într-o zonă superbă. Sublimă. Extraordinar de frumoasă. Foarte mulți oameni de litere, printre care Ion Băieşu şi Gheorghe Zamfir, au rămas încântați, cunoscând-o: „Dacă te invidiem pentru ceva, Beni dragă, ziceau ei, te invidiem pentru că te-ai născut şi ai copilărit într-o aşa zonă fermecătoare..."

Cel mai îndrăgit obiect de studiu, pe timpul şcolii, cântecul. Benone cânta la tot pasul. Peste tot. Prin copaci. Prin pomii din grădina casei. Pentru că avea foarte mulți pomi fructiferi. „Aveam un măr special în care mă urcam şi cântam, întruna. Toată lumea zicea – îşi aminteşte Benone – iată cum mai cântă băiatul lui Luca!". Muzica, fără doar şi poate, pe întâiul plan. Apoi, limba română. La muzică, numai zece pe linie. N-a avut la inimă nicicând matematica. Bunicii îl voiau... doctor. Părinții, tot astfel. Când îl vedeau un copil mai firav, aşa, mai subțirel. Bunicii, oameni cu stare, fiind decişi să-i asigure, din punctul de vedere al banilor, totul. Numai că „mica stea a muzicii" n-avea nici în clin, nici în mânecă, nici pe departe cu... medicina. Îi era milă de orice. Când vedea câte o pată de sânge, îi venea să leşine. Nu tăia pui sau găini, „chestii din astea", cum fac, de regulă, unii copii. Lângă maestrul Benone omul poate muri oricând, fiindcă, în clipa în care îl vede rănit, fuge... Nu e bine ce face, realizează asta, dar..., dacă nu poate suporta... Nu poate suporta rana, sângele. Motiv pentru care nu se uită nici la filmele cu bătăi, cu nenorociri. Asta e firea sa...

...Între Valea Siriului, Pătârlagele şi Pleşcoiul Buzăului s-au întrețesut, fermecător, anii copilăriei Everestului folclorului

www.dacoromanica.ro

românesc de mai târziu. O copilărie fără griji. „Acompaniată" de acel glas dulce şi duios ca o privighetoare. Cu triluri nemai-întâlnite în acest colţ de rai hărăzit de Cel de Sus. Care au săgetat inimile tuturor sătenilor. Nu se va mai scurge prea multă apă între malurile Siriului pentru ca această voce unică să „explodeze", realmente. Să sclipească, să strălucească mai tare decât razele de soare. Vara. În oglinda apei curgătoare. Mai ceva decât clarul de lună. Sau decât zarea cerului în zi senină. Sau decât trilul mierlelor, al codobaturilor, al grangurilor ori al ciocârliilor...

www.dacoromanica.ro

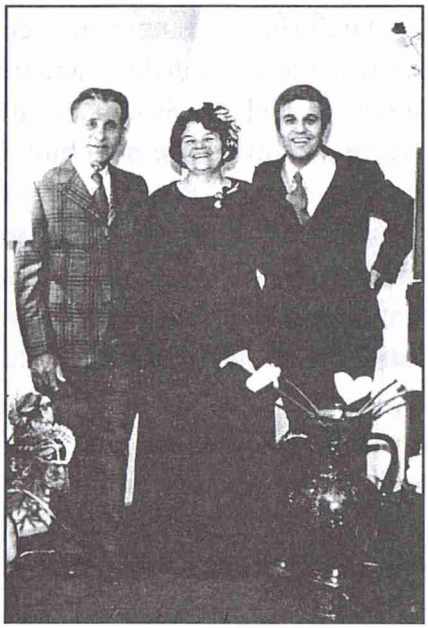

Benone Sinulescu, „steaua" folclorică
din Siriul Buzăului, zâmbind fericit,
alături de părinții săi, Ileana şi Luca

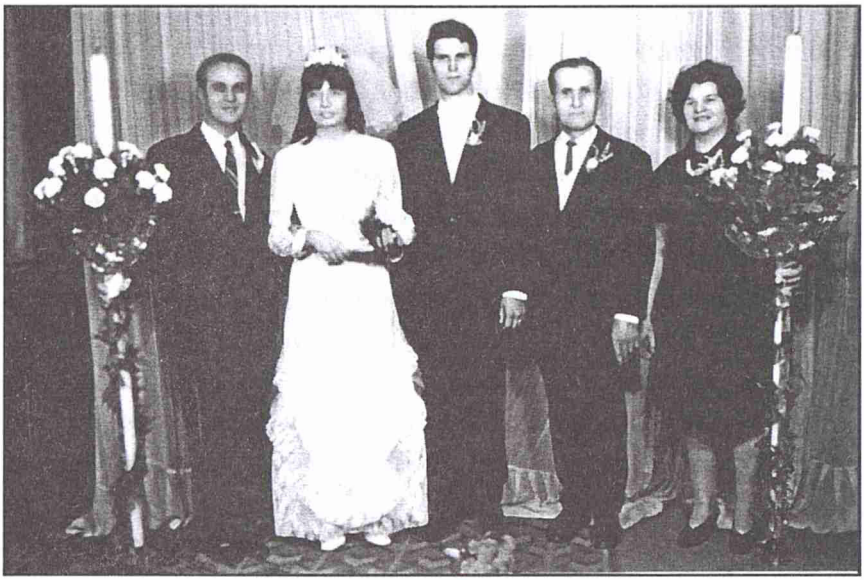

Benone (primul din stânga) şi părinții săi, Ileana şi Luca (primii din dreapta),
la o nuntă din Bucureşti

www.dacoromanica.ro

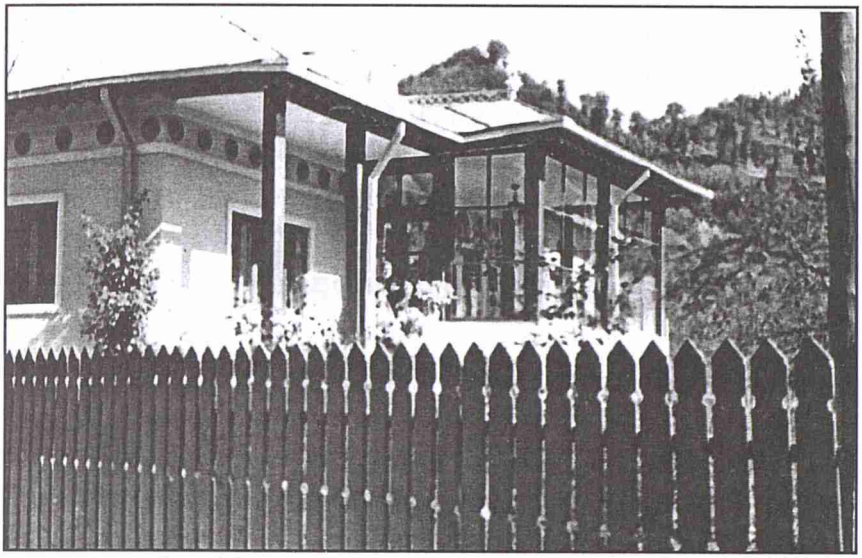

Casa părintească a lui Benone Sinulescu, din Siriul Buzăului,
sau locul unde s-a născut... o legendă

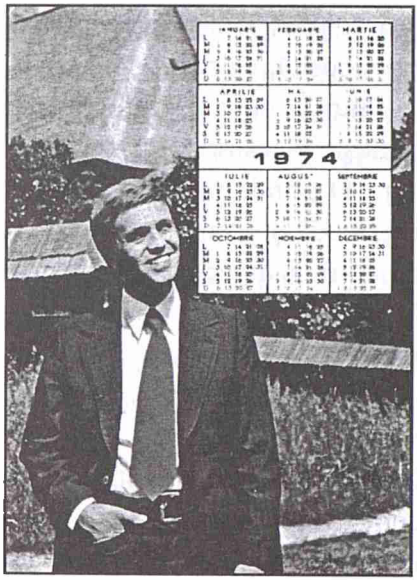

Benone, vedeta de pe calendarul anului 1974

Benone sau comoara – autentică –
a folclorului românesc

www.dacoromanica.ro

Zburdălnicii copilărești

Rătăcirea căprioarei

O copilărie – relevam – nicidecum sintetică. Sau de oraş. Ci una adevărată. De țară. În acea zonă mirifică. De curbură carpatină. Montană. Aici, la Siriu, părinții copilului cu glas de privighetoare, născut pentru a deveni STEAUA folclorului românesc, dispun de o grădină foarte mare. Împrejmuită cu gard. Undeva, gardul a fost rupt. O căprioară rătăcită e fugărită de câini. Scapă, într-o primă fază. Trecând – înot – apa Buzăului. Câinii, după ea. Zăreşte, cu ochii-i candizi şi speriați, spărtura gardului şi țâşti!, înăuntru... Foarte obosită, cu răsuflarea tăiată, se odihneşte, preț de câteva clipe, într-un colț al grădinii. „Un colț de nouăzeci de grade", îşi aminteşte maestrul Benone. Tatăl, împreună cu vecinii, îi sar în ajutor. O prind, mai întâi. Benone o ia, la rându-i, în brațe. Sfioasă, era udă şi tremura. Îi tremura până şi inima. Avea şi unele zgârieturi. Sângerânde. A fost de îndată „doftoricită". Cu spirt. Cu de toate. Când a ridicat-o, a curs apa de pe ea. Maestrul parc-o simte şi acum. L-a durut sufletul. Fericit, totuşi, fiindcă n-o prinseseră câinii. A îngrijit-o. A mângâiat-o. Au devenit... prieteni. Când îl zărea, căprioara țâşnea spre el. Nu mai tremura de spaimă. Parcă-i mulțumea din privirile-i candide. Candide şi blânde. Şi nevinovate.

Când s-a întremat, şi-a reluat „zborul" spre libertatea din codru...

www.dacoromanica.ro

Un gest copilăresc. De-o frumusețe sufletească tulburătoare. În aceeași zonă montană mirifică, mai târziu, „cel mai mare vânător al țării", Nicolae Ceaușescu, și suita sa prezidențială îi luau zilele, făr' de milă, celui mai mare urs din Carpații României!!! Suflete și suflete...

Întâlnirea cu... ursul

...Abia aștepta vara copilul Benone, să bată, cu amicii săi, potecile pădurii. La cules de zmeură.

O întâmplare ivită din senin îi creează o spaimă nemaipomenită. Culmea, legată tot de-o apă. Gașoga. Pe celălalt versant, se tăiau copacii. Mai cu... milă. Nu ca astăzi, unde, fie potentați care n-au mamă, n-au tată, n-au suflet și nici frică de Cel de Sus, nu răspund în fața niciunei legi și nu-i trage nimeni de guler, fie hoți de profesie, tot fără suflet, fie prigoniți ai destinului care taie un lăstar să nu se stingă de ger în toiul iernii, fiind lăsați de izbeliște de unele autorități (aceștia retează, însă, de cele mai multe ori cu ferăstrăul... milei), pustiesc păduri ca-n Vestul sălbatic, fără a da socoteală nimănui. Părăsit, la un moment dat, de prieteni (Iarcă, Traian etc.), Benone își trage sufletul la umbra unui brăduț. Când să plece, aude un suflu sinistru: Rap! Rap! Rap! Măi, ce să fie? Când își întoarce capul, ce vede? La nici șase metri, o... namilă de urs! Rămâne... fără glas. Stană de stâncă. Înlemnit. Îngrozit. Nu zice nici pâs. Norocul său. Altminteri, era jale. Când ursul a dispărut din vizorul privirilor, Benone începe să țipe: „Măi, unde ați dispărut, măi, că era să mă înșface ursul?..."

Nu l-a înșfăcat. Cel de Sus l-a scăpat. Cine să mai delecteze, ulterior, sufletele milioanelor de români? Dar

www.dacoromanica.ro

maestrul ține minte cât va trăi acea clipă. Clipa întâlnirii cu ursul...

Duelul cu... șarpele

La întoarcere, copii fiind şi năzdrăvani, cei din ceata lui Benone pornesc la răsturnarea pietrelor şi a stâncilor. Sub o piatră imensă, ridicată cu chiu-cu vai, sfiosul Benone dă cu ochii de-o mândreţe de şarpe! După urs... şarpele! Ceasul rău! Îşi face semnul crucii. De frică. Dar tot nu se astâmpără. Nici picat cu ceară. Pune mâna pe-un băţ. Şi începe să-l zgândărească. Şarpele se zburleşte. Benone îngheaţă. Şi-o tuleşte la fugă spre casă...

Cum și-a făcut Benone, copil fiind, nasul praf...

...Luca Sinulescu, bărbat mândru, talentat şi înţelept, îşi construise casa din Siriu pe un postament mai înalt. Neastâmpărat din fire, deşi foarte sensibil, iubitor de poezie, Benone se tot zbenguieşte pe zidul de doi metri. Doi şi ceva. Neatent, cade. Cu faţa în jos. Consecinţa? Îşi face nasul... praf! Ai săi intră în alertă. Reacţie neîntârziată. Ce doctori, ce telefon la Salvare? De unde telefon într-un sat de munte, uitat de lumea bună? A sosit, urgent, moaşa satului. Care i l-a tras, pur şi simplu. Aşa încât băieţelul domnului Luca rămâne c-o superbă deviaţie de sept. Pe care o va trata... trei decenii mai târziu.

www.dacoromanica.ro

Copilul cu tot felul de semne

Încă din anii fragezi ai copilăriei, Benone Sinulescu era un tip... friguros. Motiv pentru care, în anotimpul alb, nu se dezlipea de godinul din casă. Un godin super. Sculptat. Rezistent. Cum intra, adesea, extrem de friguros, Benone se repezea cu mâinile direct pe godinul încins, retrăgându-le instant. Avea pe ele numai răni. Unele semne i-au rămas şi azi...

De copilul Benone nu se lipea nici somnul. Era culcat de mama sa. De cele mai multe ori forțat. Uneori şi... urecheat. Nu mergea nici cu vitele la păscut. I-a pasat o asemenea îndeletnicire surorii mamei lui. Victoria. Mai mare decât el cu cinci-şase ani. Îi spunea Tolia. Nu putea pronunța consoana „r". Precum chinezii...

Miracolul stăpânelor cuptorului de uscat prune

În curtea gospodarului Luca Sinulescu se găsea şi cuptorul de uscat prune. Unul imens. Forfoteau în jurul cuptorului cu pricina un cârd de femei. Tanti Maria. Tanti Ioana. Baba Zinca. Oița. Femei simple, de la țară, dar cu adevărate comori în glas. Auzindu-le, atât i-a fost nărăvaşului de copil al domnului Luca! S-a pus pe capul dumnealor. Să-i cânte. Adevărați rapsozi, de la care micuțul Benone a cules cântece. Care, mai târziu, vor deveni şlagăre. Pe buzele tuturor. Cântece de epocă. Numai că, tot cântând din tot pieptul, femeilor de la cuptorul de uscat prune li se făcea sete. Nu de apă, ci de... țuică. Licoarea tocmai nimerită de dres glasul. Tip isteț, copilul Benone „driblează", fin, atenția tatălui. Fură câte un „clondir" şi pac! Cu el, la d-alde Oița, Ioana, Baba Zinca şi tot aşa. Care atât aşteptau. „Gâl, gâl,

www.dacoromanica.ro

gâl!" şi se puneau pe cântat. Parcă sfâşiau toată Valea Siriului cu glasurile lor însufleţite... Spectacol de gală. Cu cartofi prăjiţi. Cu porumb fiert. Cu cântece fermecătoare. O nebunie, nu alta. Primul cântec, de altfel, cu care Benone s-a lansat a fost cules chiar de la coana Ioana:

„Străina mamii, străină,
Ca garoafa din grădină.
Nici garoafa nu-i străină,
C-are foi şi rădăcină
Şi mai face vara flori
Şi-are destule surori..."

Un cântec superb, de care se îndrăgostise, subit, marele romancier Mihail Sadoveanu...

www.dacoromanica.ro

Benone, as la... desenul tehnic. Pe timpul liceului

Apus-au ca un clinchet zglobiu al apei Siriului izbită de stânca de munte carpatin în vreme de furtună primii ani ai copilăriei vedetei cu glas de privighetoare din buza Pasului Buzăului, Benone Sinulescu... Roțile de la caleașca timpului se tot învârtiseră. Pe nesimțite. Micul șef de cor din Pleşcoi bate la porțile liceului. Unde altundeva decât în... Crângul Buzăului? Nu cântase el, oare, în fragezii ani ai copilăriei nevinovate în mărul din grădina casei? Nu-i cucerise el pe toți prin oda închinată eroului stalinist Ceapaev?

Buzăul îi oferă un liceu cu profil... tchnic. O şcoală medie tehnică mecanică. Asimilată liceului. Un liceu industrial. În 1952. Nici aici n-avea nici în clin, nici în mânecă. Dar, dacă matematica nu-l atrăgea defel, la desenul tehnic, o disciplină cu mult mai dificilă, liceanul Benone era... as! Nu, nu trăgea la pilă, nu era o şcoală profesională. Nici aici nu avea înclinație, dar desenul tehnic era excepția de la regulă. Cum? Simplu. Benone îi semăna tatălui său. Era dichisit. I-a sărit imediat în ochi profesorului de specialitate, care, exact în acel timp, frecventa cursurile facultății. Astfel încât, remarcând dexteritatea, fantezia creatoare şi pasiunea teribilă ale elevului său, i-a pasat cele mai complicate lucrări de desen tehnic, un capitol la care „vedeta" din Siriu a strălucit, certamente...

www.dacoromanica.ro

Astăzi, maestrul cu glas unic a uitat cu totul de patima desenului. De când „hăul şi Bârgăul", vorba sa. S-a şters...

Patima desenului tehnic nu va fi, de altfel, decât o... sclipire de licurici. Patima glasului unic, glasului magic, glasului-nepereche pune stăpânire, definitiv şi irevocabil, pe „vedeta" Siriului. Într-o viteză năucitoare, devine „vedeta" Buzăului. Iar de aici până la accesul în Pantheonul de legendă al marilor artişti ai neamului nu va mai fi decât un pas...

„Meteoritul" din Buzău

Interpretul-super Benone Sinulescu a cântat, se ştie, de când era de-o şchioapă. Pesemne, din pântecul mamei, cum îi place să zică. În zborul lor agale, prin văzduh, privighetorile îi şoptiseră în cor că, în scurt timp, glasul său magic, în stare a tulbura până şi granitul crestelor Siriului, se va înălța, maiestuos, spre zarea piscurilor de glorie perenă. Ei bine, orologiul a bătut. Pendula decisivă. În chiar primii ani ai liceului. Cum în acea vreme (prin 1950-1954) nici nu exista televiziune la noi, porta-vocea mesageră de glorie era, în afara undelor hertziene ale Radioului public, unde accesul era... extrem de limitat, stația de radioficare. Care stație vibra, sâmbătă de sâmbătă, de o voce care înmuia toate inimile buzoienilor posesori de difuzoare. O voce uluitoare: Benone Sinulescu. Acompaniat doar de-un acordeonist:

„De la moară pân' la gară,
Toate carele coboară.
Leana mea..."

Piesa Ioanei Radu...

Efect de tun. Buzoienii rămân... „şah-mat". În urbea lor a răsărit, peste noapte, un... mit! Un „meteorit". O stea. O super-stea. Numele ei devine, rapid, un renume.

www.dacoromanica.ro

Şi totuşi, „meteoritul" din Buzău nu se îmbată cu apă rece. Sesizează imediat că nu trebuie să interpreteze cântecele altora. Ci trebuie să fie el. Un cântăreț autentic. Unul cu personalitate. Că nu e necesar să imite pe nimeni. O axiomă-postulat care avea să însemne... marele său noroc.

Lansarea este una în forță. Chiar dacă pe atunci, cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, nu exista nimic. Sau mai nimic. Noua voce de paradis a Buzăului a cântat în stil propriu. Neimitând nimic. Cu atât mai mult cu cât, la scară națională, vocile unor „monştri sacri" ai folclorului românesc, gen Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ioana Radu, Ion Luican, Mia Braia, Rodica Bujor, Ştefan Lăzărescu etc., se aflau în mare vogă.

Pasul spre... galaxia stelelor strălucitoare ce vor înnobila etern scena folclorului românesc a fost, astfel, făcut.

La orizont, zborul spre piscuri...

www.dacoromanica.ro

Un „munte" de oameni aplaudând, pe vârful „Găina", pe excelentul solist Benone Sinulescu, în 1964

Benone (al cincilea, pe rândul de jos), aclamat de... circa 150 000 de spectatori, pe Muntele Găina!

www.dacoromanica.ro

Triumful de pe Muntele Găina... (Benone, al patrulea din stânga, pe rândul de sus)

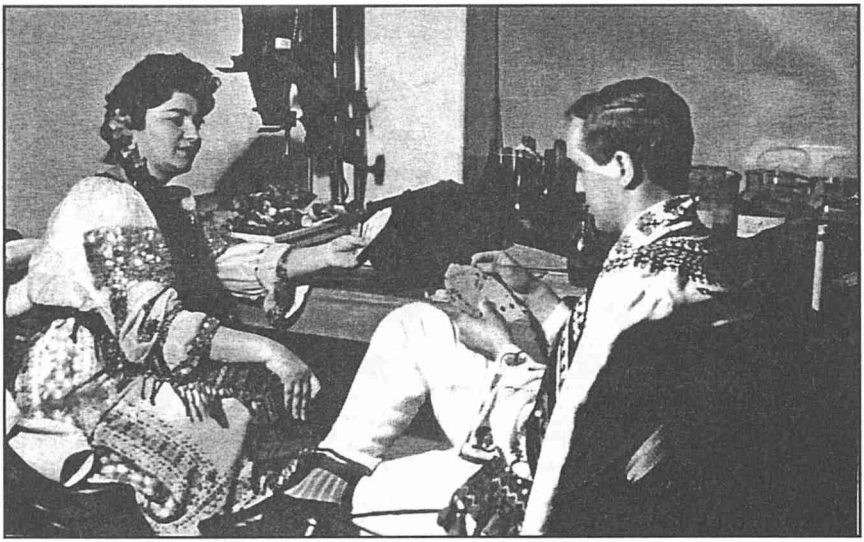

Cu Aurelia Fătu-Răduțu, în clipele de destindere

www.dacoromanica.ro

Ivitu-s-a, în galaxia folclorului românesc, peste noapte, o stea super-strălucitoare...

În paralel, „atacase", cu succes, toate festivalurile şcolii. Toţi profesorii îi remarcaseră glasul magnific. De la centru, de la Bucureşti, nu poposeşte nimeni dintre personalităţile în domeniu care să ateste că aici, pe malul Buzăului, a mai răsărit o stea a scenei. Norocul îi surâde, totuşi, intempestiv. Tatăl său, Luca, nimerise din întâmplare un anunţ printr-un ziar şi-i zice: „Beni dragă, uite, tată, ce scrie aici! Să-i dăm pinteni!". A dat. În anul 1955. Dar a... picat la examenul de admitere! Nu pentru că n-ar fi fost la înălţime, ci fiindcă onorabilii din comisia de verificare îi... încurcaseră numele!?! Au înţeles că se numeşte Simionescu şi nu Sinulescu!!! În locul său fusese afişat unul Simionescu. „Şi afon pe deasupra", se amuză, azi, maestrul Benone de comicul acelei situaţii... Ceasul rău!

Începuse bine şcoala specială de muzică din Bucureşti când se trezeşte c-o înştiinţare. Să se prezinte urgent la cursuri. Că nu se ştie ce. C-a fost o confuzie (regretabilă). Şi tot aşa...

Aici, la şcoala specială de muzică, Benone are profesori unul şi unul. Şi, totodată, o generaţie de aur de colegi. Cei mai mulţi, de rezonanţă internaţională chiar. Eugen Ciceu. Un pianist extraordinar. Ileana-Cotrubaş. Gheorghe Zamfir. „Minunea cu nai". Ilarion Ionescu-Galaţi. Aurelian Octav Popa. Victoria

www.dacoromanica.ro

Darvai. Lucia Țibuleac. Marian Nistor. Florian Economu. Dan Mândrilă. Marele saxofonist de la Radio. „Nu ca azi. Trei lulele-trei surcele, cei mai mulți" – se amuză, iarăşi, maestrul...

Aici, la şcoala specială de muzică, studiu în două clase. Una de canto popular. Clasa Mariei Tănase. Cealaltă, a Elisabetei Moldoveanu, o ilustră personalitate a culturii româneşti, profesor universitar la Conservator, cercetător la Institutul de folclor, se axa pe canto clasic.

Ca un star în devenire ce se respectă, Benone Sinulescu, vedeta de pe valea Siriului, care n-a avut niciodată probleme cu gâtul, a studiat şi una şi alta. A ajuns, de aceea, pe culmi. Pe lângă timbrul unic, fascinant şi inegalabil, tot ce a interpretat a interpretat corect. Nu ca „fătucile" astea de astăzi – unele – care se vaită, întruna, că, aoleo!, ce-au pățit ele când au cântat două-trei melodii „live". S-au sufocat, nu alta. Au făcut nodule. Nu mai pot. Ce se face folclorul românesc fără ele? Se duce la pieire? „Păi noi – zice maestrul Benone – am cântat toată viața numai „live". De foarte multe ori, fără microfon. Cu orchestre foarte puternice în spate, nu ca acum, cu trei surcele, trei smicele"...

Intră în scenă, taman la timp, clipa lansării pe orbita de glorie. „Celebritatea – insera Chamfort – rămâne pedeapsa geniului". Or, într-o atare situație, un rol esențial revine, uneori, întâmplării. Sau aprinderii unei scântei. „Scânteia" lansării noului star în galaxia de elită a folclorului românesc a fost aprinsă de specialista numărul unu în canto clasic, Elisabeta Moldoveanu. Sosise, la şcoala specială de muzică din Bucureşti, o delegație străină. În mod cu totul întâmplător, se nimerise să treacă pragul aceleiaşi şcoli şi şeful redacției de folclor a Radioului public, Paul Marinescu. Elena Moldoveanu aruncă, numaidecât, mănuşa: „Îmi revine nobila misiune, onorați

www.dacoromanica.ro

invitați, să vă prezint un tânăr solist, pe nume Benone Sinulescu, care ştie nişte cântece folclorice nemaiauzite, nemaivăzute..." Atât. Tânărul solist a fost ascultat. N-a trecut nici o săptămână şi deja a primit invitația de a se prezenta la înregistrări! Prin anii 1953-1954.

Aici, în studio, a prezentat, în stilu-i caracteristic, cântecul de la izvoare. Pur. Liric. Cu texte adevărate. Nepoluate.

A uluit. A fost un triumf deplin. A fost ca o explozie. Lumea s-a întrebat, auzindu-i glasul de privighetoare: „Ce-o fi Benone ăsta, fată sau băiat?". „Au ieşit de-aici, zice maestrul, cincisprezece mii de legende: ce e cu ăsta? N-are plămân. N-are splină. Şi tot aşa..." Cu acel glas a atins auditoriul direct la coarda sensibilă.

A fost ceva de miracol. Ca o bombă. Glasul tânărului Benone i-a fermecat pe toți. I-a cucerit pe toți. Irevocabil.

Ascensiunea a fost atât de neaşteptată, atât de rapidă, încât, pur şi simplu, nu mai ştia ce-i cu el.

Au curs şuvoi tot genul de invitații. Invitații peste invitații. Toate orchestrele din țară, orchestre excelente, țineau în mod expres să-l aibă în mijlocul lor. Spectacole peste spectacole. Peste tot, săli arhipline. Peste tot, aplauze la scenă deschisă. Aplauze frenetice. Publicul de pretutindeni, pur şi simplu, încântat. Subjugat. Vrăjit...

Noua stea a folclorului românesc, Benone Sinulescu, cântă sub bagheta magică a tuturor „monştrilor sacri". Ca şi Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ioana Radu, Ion Luican şi toate celelalte nume sonore ale scenei româneşti din acel timp. Când s-a ivit televiziunea, prin 1955, steaua lui Benone ajunsese, deja, la zenit. Răsunau zi de zi, ceas de ceas, difuzoarele din casele românilor de vocea sa. Care le mergea direct la suflet...

www.dacoromanica.ro

Cu pixul printre amintiri...

— Cum a fost prima întâlnire cu televiziunea, maestre Benone?

— Cântam, pe atunci, la Palatul pionierilor. Deşi trecusem de mult de vârsta cravatei înnodate la gât şi cu insigna de pionier la piept. M-au dus undeva, prin cartierul „Floreasca".

— Pe strada Molière.

— Exact. Un fel de studio. Totul improvizat. Chiar şi reflectoarele. Am cântat, îmi amintesc, melodia „Căpitane de judeţ". La un moment dat, acele reflectoare s-au deznodat şi au picat până aproape de capul meu... În timpul emisiunii!

— Nu v-a timorat astă păţanie? Dacă vă trezeaţi cu reflectorul în cap?

— Nu. Nu m-am „scrântit". Am rămas... băţ! Am mers mai departe...

— Altfel spus, sunteţi „pionierul" televiziunii.

— M-am născut, aş zice, odată cu televiziunea... Dar, de lansat, m-a lansat radioul. Cine avea, în acea vreme, televizor? Mai nimeni. Va mai curge multă apă pe Dâmbovița până să devină televiziunea o rampă de lansare...

— Şi pe Siriu...

— Oho, decenii chiar!

www.dacoromanica.ro

Într-un duel direct, Benone Sinulescu – Angela Moldovan 1 – 1...

...La oferta de cadouri mici și trăsnite

Angela Moldovan. O altă artistă de geniu. O interpretă cu voce de excepție. O *rara avis*. Ca și Benone. Cu Angela, „Craiul de Siriu" s-a aflat, totdeauna, în relații excelente. Cordiale. Fapt firesc. Cine se aseamănă, se adună. Cum se zice în popor.

A respectat-o. O respectă. A fost respectat. Este respectat. O acreditare relațională în permanență interferentă. Din toate punctele de vedere. Cu predilecție din cel sufletesc.

Își intersectau adesea pașii în turneele din străinătate. Iar pentru ca ambianța să fie una cât mai... colorată, apela, fiecare, la tot genul de subterfugii. Așa că, într-o bună zi, numai ce se trezește Benone c-un cadou... foarte ciudat de la scumpa sa parteneră de scenă, Angela Moldovan. Un lacăt minuscul. Cât un sfert de unghie! Funcțional, totuși. Dac-ar fi apelat, desigur, la o cheiță microscopică... În timp ce se tot chinuiește maestrul să deschidă bijuteria liliputană, Angela și prietenele sale se topesc de râs. Împungându-l, întruna, cu... săgeți ironice. Că nu izbutește el, fire energică, să nimerească o simplă cheiță. Că ăst fapt nu presupune mare lucru, ci o minimă dexteritate, dar și un strop de istețime. C-ar trebui să se simtă flatat c-un asemenea obiect de vitrină. Ba încă și onorat. Și tot așa...

www.dacoromanica.ro

Benone înghite în sec.

La o nouă ieşire „afară", îi răspunde cu aceeaşi monedă. Păi, nu? Cutreieră peste tot. Prin toate bazarurile. Prin toate magazinele. Doar-doar o găsi ceva şi mai trăsnit. Cu care să se „revanşeze". Nimic. Nu face, nicicum, pasul înapoi. Nu cedează nici picat cu ceară. Insistă. Cu înverşunare. Simte că înnebuneşte. Dar tot nu se lasă. Îi apar în cale câteva magazine turceşti. Zăreşte într-o vitrină o piesă... cât o furnică. Un fel de camerton. A dat lovitura. În fine...

Îi oferă cadoul. Angela s-a prins. Nu-l acceptă. Totuşi, nu se poate abţine să nu-şi satisfacă acea curiozitate feminină:

— Spune-mi, te rog, Beni, ce aparat mai e şi ăsta, mamă, care, de mare ce este, îţi cade pur şi simplu din palmă?

— Păi, nu vezi, Angela dragă, că se şi învârteşte? Ăsta e un aparat pentru... tunderea părului din nas!

Când aude asta, Angela Moldovan izbucneşte într-un râs molipsitor. Benone o imită. Toţi cei prezenţi la scena oferită, ca revanşă, de maestrul Sinulescu se amuză copios...

www.dacoromanica.ro

Întâmpinat cu... puşca, la cabana lui Ceauşescu

Într-o companie selectă – cu soţia sa, c-un medic, tot cu soţia – maestrul Benone Sinulescu porneşte într-o expediţie pe Valea Harţagului. Ţinta finală – cabana de vânătoare a lui Nicolae Ceauşescu. O cabană care trona, imperial, undeva, în vârf de munte. Şi ascunsă, totodată, de privirile indiscrete.

Cu cine dau ochii cei patru, la un moment dat? C-un... pui de urs! Hait! Au îngheţat. Pe loc. Au rămas... fără suflare! Puiul cu pricina traversa, tacticos, pârâul. Şi, ca şi când o asemenea pacoste n-ar fi fost de ajuns, în clipa următoare apare, inopinat, încă unul!!! Piei, Scaraoţchi! Amin! Cel de Sus le vine, neîntârziat, în ajutor. Nici puii de urs, nici mama lor nu le taie calea. Miracol. Speriaţi într-un hal făr' de hal, se reculeg. Îşi trag sufletul.

Expediţia continuă.

Ajung, cu chiu-cu vai, la cabană. Când să-i taie, însă, pragul, îi întâmpină, politicos, unul cu... puşca!

Înlemnesc, iarăşi. Au scăpat de Încornoratul şi au dat peste... fratele său!

O spaimă, totuşi, inutilă. Cel cu puşca l-a recunoscut, de îndată, pe maestru. Îi era... consătean. A pus, rapid, puşca jos:

— Nu vă speriaţi, dom' Benone, haideţi că vin eu la dumneavoastră!

www.dacoromanica.ro

Şi-i pofteşte pe cei patru în cabană... Aici, surpriză! O mobilă în stil... renascentist spaniol. Un stil total inadecvat. Fără bun gust. Un asemenea stil la peste o mie de metri altitudine? Pe coclauri de munte unde nu se auzeau decât urletul lupilor, cucuveaua şi ţipătul vulturilor izbiţi, întâmplător, de stânci, în zborul lor însetat după pradă? Dar, firește, tot ce aparținea „tovarăşului suprem" trebuia, nu-i aşa?, să epateze. În timp ce una lume se stingea de foame şi de frig...

Ceea ce frapează... camera „tovarăşului". Nicolae Ceauşescu. Luxul de pe lume. Parcă mai dichisită decât a „tovarăşei". Elena Ceauşescu. Cine era, aşadar, „numărul unu"?...

La plecare, paznicul îi stopează. Nu cu puşca la ochi:

— Fără supărare, dar trebuie să mai staţi pe-aici, domnule Benone, cel puţin trei ceasuri.

— Dar pentru ce?

— Ştiţi, este exact momentul când se hrănesc urşii. Acum ies ei din gheţării. Precum câinele lui Pavlov, ei ştiu exact ora când trebuie să se hrănească. Şi când mănâncă urşii, Doamne fereşte să le stea cineva în cale! Asta e...

Benone şi suita sa s-au conformat. N-au mai zis nici pâs. Paza bună trece primejdia rea.

*

...Astăzi, cabana de pe creasta Harţagului este... un colţ de rai. Ceva mirific. Cu pistă de aterizare pentru elicoptere. Cu terenuri de tenis. Cu fântâni arteziene. Cu piscină în aer liber. Încălzită. „O nebunie", zice Benone. Când, pe alte meleaguri,

www.dacoromanica.ro

lalelele s-au ofilit de mult, aici sunt gata înflorite. Chiar şi prin iulie-august. Mii şi mii de lalele...

Un „paradis". Apărut după 1989. Prin osârdia diplomat-inginerului Costică Toma. Fost senator de Buzău. Patronul de astăzi al firmelor grupului ROMET. Prietenul de inimă al maestrului cu glas unic, Benone Sinulescu.

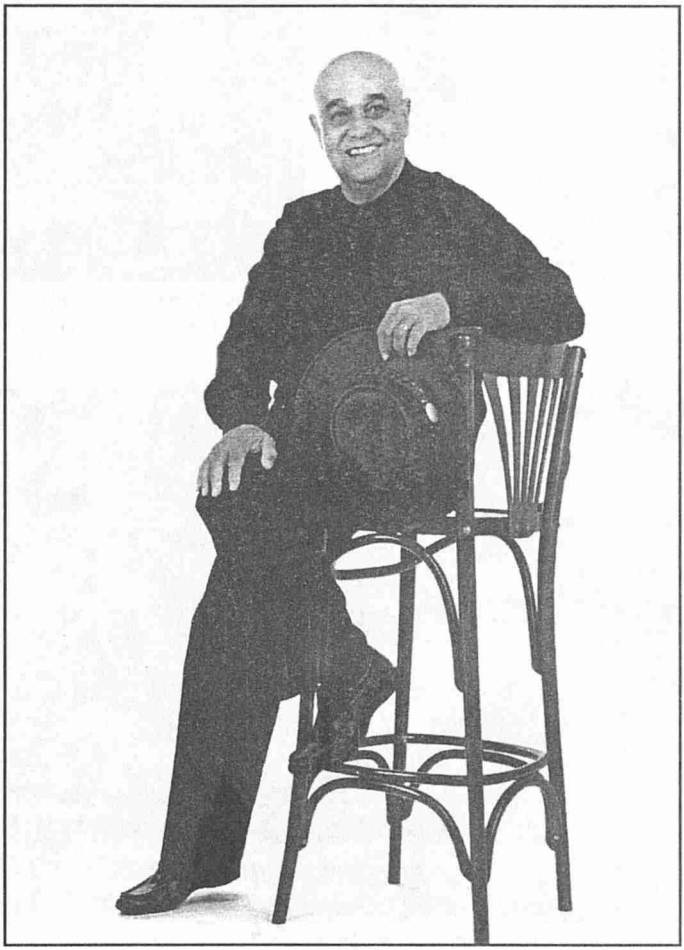

Maestrul Benone Sinulescu, trăind satisfacția marilor împliniri artistice

www.dacoromanica.ro

Marele solist de muzică populară
Benone Sinulescu

Benone, încadrat de părinţii săi (Ileana şi Luca), în peisajul de-un pitoresc aparte al Siriului buzoian

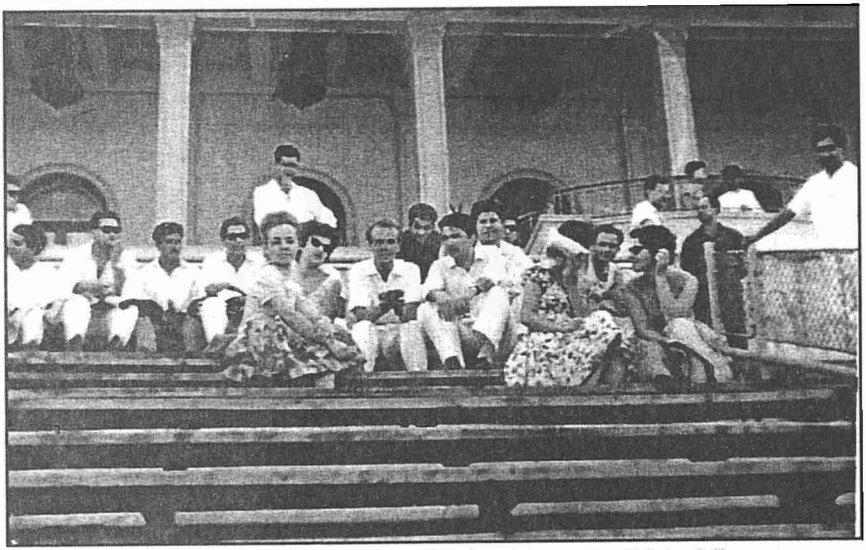

Benone Sinulescu (al şaptelea din stânga), „cuceritorul Finlandei"
(altfel spus, laureatul Festivalului Mondial al Tineretului de la Helsinki, din 1962)

www.dacoromanica.ro

Benone, printre ziarişti şi scriitori de faimă
(Nicolae Dan Fruntelată, Ion Predoşanu, Octavian Ştireanu, Niculae Stoian)

„Artileria grea" a muzicii româneşti
(Benone Sinulescu, al treilea din stânga; Dorina Drăghici; Angela Moldovan)

www.dacoromanica.ro

Felicitări de la iluștrii scriitori Mihail Sadoveanu și Zaharia Stancu

Pe vremuri, ilustrul scriitor Mihail Sadoveanu era „senatorul de drept" al unei emisiuni radiofonice. Pe postul public. În grai moldovenesc.

Mihail Sadoveanu. Hărăzit de Bunul Dumnezeu, cum ar releva Benone, cu diamant în pix. Fără discuție, cel mai mare romancier al neamului românesc. Un titan, fără doar şi poate, al literaturii universale. Moştenind, ca şi inegalabilul povestitor Creangă ori ca „luceafărul de zi şi de noapte" al poeziei româneşti şi universale, Mihai Eminescu, geniu din gene moldave. Cu rădăcini, pesemne, de la monahul Dosoftei, de la cronicarul Neculce sau de la Cantemir Voievod.

Aici, la înregistrări, îl zăreşte odată Sadoveanu, marele literat, pe noul giuvaier al folclorului românesc, Benone Sinulescu. Îi mărturiseşte, sincer, că-l simpatizează. Enorm. Pentru glasul distins. Unic. Superb. Sublim. Pentru talent. Pentru originalitate. Pentru genul liric. Absolut personal.

Autorul *Neamului Şoimăreştilor*, al *Fraților Jderi* sau al *Baltagului* n-a fost, însă, singura personalitate a culturii române care l-a apreciat cum se cuvine, încă de la ivirea ca un astru pe bolta cerească, pe solistul care va scrie file de glorie eternă în folclorul nostru. „Regele metaforei", Fănuş Neagu, Nichita Stănescu, prozatorul Eugen Barbu, Ion Băieşu, „penița satirică", au scris, de-a lungul vremii, cuvinte elogioase despre talentul

www.dacoromanica.ro

ieşit din comun al menestrelului-crai de Siriu. Tot astfel, regretatul mare ziarist Niculae Stoian. Fascinat, realmente, de linia melodică, de textele cântecelor „marca Benone". Fermecat. Niculae Stoian sau lansatorul unor talente certe, gen Ana Blandiana, care, din nefericire, n-a putut supraviețui pierderii unicului fiu, în condiții tragice... În flăcările unui garaj de mașină...

Zaharia Stancu, un alt ilustru scriitor, un timp președintele Uniunii Scriitorilor, „ctitorul" celebrului roman *Desculț*, l-a cunoscut pe Benone în sala Teatrului Mare din Moscova. Benone, aflat în turneu cu Ansamblul „Ciocârlia", un ansamblu super-renumit, stârnește furtuni de aplauze lângă zidul Kremlinului. Sala îl ovaționează minute în șir. În picioare. „Tună", certamente, când maestrul interpretează o melodie pe acorduri rusești: „Bună seara, fetelor!"

În vacarmul creat, o voce răsună, intempestiv, din sală:

— Bravo, Benone!

Cine era? Marele scriitor Zaharia Stancu. La finele spectacolului în speță a mers glonț la maestru și l-a felicitat. Din toată inima. L-a îmbrățișat. Sub zidurile crenelate, masive, înnegrite de istorie, de legendă ale Kremlinului se zămislesc, iată, prietenii de „stele". „Stele" ale culturii române...

*

...Faptul că artistul-nepereche Benone Sinulescu a cules de-a lungul vieții și culege – încă – aprecieri de la întreaga paletă a societății românești, elogiat fiind, totodată, pe toate meridianele mapamondului, atestă, indiscutabil, un adevăr axiomatic. Anume că geniul rămâne geniu. Geniul impune

www.dacoromanica.ro

respect. Geniul înseamnă pecetea. Sau gloria eternă. Cu atât mai mult pare neverosimil şi inacceptabil gestul inuman şi de neiertat (un gest de... prerie) săvârşit, recent, de-un ins cu apucături de... gorilă la aeroportul Bucureşti-Otopeni! Un ins care, inconştient, şi-a permis luxul de a-l brusca pe genialul artist-nepereche al neamului românesc, Benone Sinulescu!!! Aducându-l în stare de şoc! La un pas de... infarct! Spre consternarea întregii opinii publice, rămasă... şah-mat! Cum se poate accepta una ca asta într-o ţară civilizată, unde respectul pentru valorile autentice ale neamului trebuie să fie unul sacerdotal? Cum e posibil să existe, totuşi, cineva care să confunde libertatea, democraţia cu lipsa de respect elementar faţă de lege? Faţă de etică? Faţă de semeni? Pe ce temei? „Benone Sinulescu – scria directorul publicaţiei *VIP*, Cristian Brancu – şi-a câştigat prin valoare dreptul de a fi nemuritor... Milioane de oameni i-au garantat ideea de respect public." Poate tocmai de aceea se impune, cu acuitate, ca asemenea indivizi de teapa celui de la aeroportul amintit să primească, urgent, o corecţie pe măsură. Care să constituie, în acelaşi timp, o lecţie severă pentru toţi cei certaţi cu bunele maniere. Cu respectul faţă de simbolurile naţiunii. Fiindcă maestrul-artist de geniu Benone Sinulescu reprezintă, într-adevăr, un simbol al naţiunii. Al neamului românesc. Aşa va fi totdeauna...

www.dacoromanica.ro

Hălăduind prin „Țara Bârsei"

Clinchetul clopoțelului vestește clipa absolvirii. O nouă generație a școlii speciale de muzică din București își va deschide, larg, aripile de zbor. De păsări călătoare...

Cum-necum, „aripile" maestrului Benone Sinulescu, al cărui glas devenise, deja, celebru, îndeosebi prin intermediul Radioului public, vor poposi, în 1959, sub Tâmpa Brașovului. În „Țara Bârsei". La Teatrul muzical „Gheorghe Dima". Care dă, astfel, lovitura.

Benone, solist la orchestra „Miorița". C-un asemenea artist, „Miorița" hălăduiește prin toate coclaurile din „Țara Bârsei". Publicul dă, imediat, năvală. Succesul este fulgerător. Unul nebun. Peste tot. La spectacolele din „târgurile" Rupea, Zărnești sau Victoria ori Făgăraș, bunăoară, soseau oamenii cu căruțele. Încărcate, coviltir. Înțesate.

Benone nu mai știa ce-i cu el. Ce se întâmplă.

Aclamații. Flori. Bis-uri. Zi și noapte. Lumea, buluc. Să-l atingă. Să dea mâna cu el. Invitațiile curg. Cu nemiluita. Chiar de-ar fi fost supraom, maestrul tot nu le-ar fi putut face față la toate.

Fiind foarte tânăr, hălăduia – cum am spus – peste tot. Cu succese pe linie. Nici n-a apucat să observe că se scurseseră circa doi ani...

...Ceasul marii afirmări se dă, însă, de peste crestele carpatine. De la București. „Inima" țării. Musai. Aici, la poalele Tâmpei Brașovului, n-a fost decât un mic rodaj. Benone

www.dacoromanica.ro

Sinulescu e predestinat întregii națiuni române. „Vulturul" din „rezervația" Mioriței brașovene abia așteaptă să sară din „cuib". Înspre zări de glorie perenă. Să-și împlinească destinul. Să înnobileze, prin glasul său fermecat, milioane și milioane de suflete de pretutindeni...

...A bătut gongul descătușării. Marile orchestre naționale din București îl cheamă. Îl îndeamnă. Îl așteaptă. Cu porțile larg deschise...

www.dacoromanica.ro

Înaltul zbor spre Pantheonul gloriei eterne

Sună, dinspre Bucureşti, pentru Benone Sinulescu, orologiul deplinei confirmări. Pantheonul gloriei eterne trebuie „atacat". Şi, totodată, cucerit. Irevocabil.

...Zaiafet mare la inaugurarea Sălii Palatului. C-un mega-concert la care a fost invitată toată floarea cea vestită a muzicii româneşti. Întreaga „artilerie" de nume sonore. Întreaga „flotilă" cu vedete. O „galaxie" de „stele". De super-staruri.

O reuniune sui-generis a tuturor forţelor artistice.

Un spectacol magic. Cu mare fast. Cu participarea tuturor somităţilor ţării. Corp diplomatic. Miniştri.

Un spectacol grandissim. Deschis de corurile reunite ale Filarmonicii de Stat, Radiodifuziunii Române, Ansamblului artistic „Ciocârlia". Continuat cu ansamblurile reunite de dans. „Ciocârlia", „Perinița", Ansamblul Armatei.

Recital Zinaida Pally (muzică de operă).

Recital Nicolae Herlea (asemenea).

Recital Maria Tănase (folclor).

Recital Benone Sinulescu (folclor).

Un megaspectacol care a mers şnur. Fără bis-uri. Benone Sinulescu dă, însă, programul peste cap! Singurul – mare – artist cerut insistent de public...

www.dacoromanica.ro

Diriguitorii marelui concert nu acceptă. Publicul nu cedează. Aplauzele nu mai contenesc... Publicul câştigă. Măria Sa Publicul...

Benone, iarăşi pe scenă.

În sală, ovaţii. Delir...

Cântecul de militărie al lui Benone extaziază. „Eu ţi-am iubit ochii tăi."

Sala, electrizată.

Triumf deplin.

Triumf apoteotic.

Însuşi Gheorghe Gheorghiu-Dej, liderul României, îi trimite o invitaţie expresă. La recepţia de seară. Pentru tânărul artist, un lucru super. O recunoaştere. La cel mai înalt nivel...

În timpul recepţiei, Gheorghiu-Dej se postează la... masa artiştilor. Cel vizat, Benone, fireşte:

— Bravo, tinere braşovean! îi zice...

— Nu, buzoian. Acolo cânt. Acolo sunt angajat...

— Buzoian, braşovean – nu contează. Ceea ce contează e vocea ta. Absolut sublimă. Încă o dată, toate felicitările din partea mea!

...Imediat după triumful de la mega-spectacolul de la Sala Palatului se declanşează o bătălie furibundă pentru achiziţionarea noii STELE a folclorului românesc.

Învingător, prin „KO tehnic", în anul 1961, Ansamblul artistic „Ciocârlia". Din primul „asalt". Filarmonica de Stat „George Enescu" nu face pasul... înapoi. Aruncă „nada": îi oferă noului STAR şi aici o jumătate de normă. La celebrissima orchestră „Barbu Lăutaru". Care STAR, intrat, apoteotic, în Pantheonul de legendă al folclorului românesc, nu putea refuza nici pe una, nici pe alta. Atât „Ciocârlia", cât şi Filarmonica

www.dacoromanica.ro

„George Enescu" dispuneau de orchestre de 24 de carate. Câte şaizeci de personalităţi muzicale de primă mărime, fiecare! Bijuterii autentice. Briliante. Diamante. Cele mai tari din lume...

...Succesul noii STELE a folclorului românesc este unul răsunător! Susţine şi cinci spectacole pe zi! Spectacole adevărate. Toate „live". Glasul său cucereşte inimile tuturor românilor.

Triumf magnific...

www.dacoromanica.ro

„Pe timpuri, se făcea adevărată meserie, neică!"

Adulat peste tot pentru glasul său de privighetoare – un glas unic, fermecător, cristalin, fascinant –, solicitat zi şi noapte, noul „briliant" al folclorului românesc, Benone Sinulescu, intră, volens-nolens, într-o acerbă competiție cu timpul. Inamicul său numărul unu. Totdeauna. Pentru craiul de Siriu orice minut contează. Orice secundă. Motiv pentru care, devine limpede, viața sa se transformă în... metronom. Automat. Prețul celebrității se plăteşte. Dar, foarte tânăr fiind – şi foarte chipeş –, nu simte.

Între cortul de la nuntă şi scena concertelor, preferă scena. Scena marilor concerte. Numai astfel. Pentru el, concertele erau totdeauna fantastice. Mai ales când se vedea în fața puhoiului acela de lume. Care-l aclama minute în şir... Într-o atare situație, nunțile rămâneau apanajul expres al acelor soliști mai puțin solicitați să cânte în sălile de concerte. Pe de altă parte, logic, era imposibil ca o asemenea „nestemată" a folclorului românesc şi universal, răsărită peste noapte în ținutul de legendă al Siriului Buzăului şi lansată, meteoric, în galaxia artiştilor de geniu, să poată onora toate invitațiile. Toate solicitările. Care nu conteneau o clipă...

Cum am relevat, maestrul Benone umplea de unul singur un stadion de zeci de mii de oameni. Pe care, uneori, nici toți artiştii Bucureştiului n-ar fi putut să-l umple. Era, totdeauna,

www.dacoromanica.ro

urcat pe valuri. Dar niciodată aceste valuri nu i s-au urcat la cap. Ba, dimpotrivă, la finele oricărui triumf, revenea, sfios, pe scenă. Închinându-se, smerit, Măriei Sale Publicul Spectator. Cu evlavie. Cu respect. Cu reverență...

*

...Miez de martie 2008. Raze de soare blând sfredelesc printre dâre de nori argintii. În ton cu petalele ghioceilor. Sau ale toporaşilor. Ori ale viorelelor. Natura, trezită parcă la viață, dă semne de revigorare. Ca şi sufletul nostru, care, la fiece început de primăvară, speră să adauge noi diademe de fericire, împlinire şi zile senine.

Încă o incursiune prin „tunelul cu amintiri"...

— Cum izbuteați, maestre, să faceți față acestei, să zicem, năucitoare avalanşe de solicitări? Sincer, nu vă înnebuneau? Fiindcă, la urma urmei, organismul uman, oricât de tare, oricât de rezistent ar fi el, chiar şi de metal, dacă e să forțăm, întrucâtva, metafora, are, totuşi, limitele sale. Nu-i maşină. Nu-i nici computer.

— Am avut, în permanență, o viață cumpătată. Somnul, pentru mine, era somn. Am acordat, în orice clipă, Cezarului ce i se cuvine. N-am făcut excese. Nu mi-am irosit timpul prin baruri, prin discoteci sau mai ştiu eu pe unde.

— De acord, dar, prin cântecele dumneavoastră, ați elogiat, adesea, crâşmărițele...

— Asta-i cu totul altceva.

— Ce s-ar face omul fără glume?

— Ar fi trist, evident. Şi chiar că nu merită. Să revin. Eram extrem de solicitat. Erau foarte multe orchestre foarte

www.dacoromanica.ro

bune, pe timpul acela. Pretutindeni, în țară. Subliniez, foarte bune. Se făcea adevărată meserie, neică!

— Păi cum, astăzi nu este tot așa?

— Cum să fie tot așa? Nici pe departe. Se adună unul de la blocul B cu altul de la blocul C. Mai vine un taraf de două parale și gata orchestra. Se poate compara vreodată o astfel de improvizație cu celebrele orchestre naționale ale „Ciocârliei" sau Filarmonicii de Stat „George Enescu", cele mai bune orchestre din lume, compuse, subliniez iarăși, din cel puțin 60 de personalități muzicale veritabile? Niciodată. O spun cu apăsare în glas și în suflet. Cu regret. Sincer. Cui i-ar folosi să „driblăm" la infinit adevărul? Nimănui.

— Cu leafa cum era? Primea maestrul Benone pe cât merita? N-aș înclina să cred...

— Nu știu dac-am fost vreodată remunerat la minimum sau la maximum. Nu m-a interesat un asemenea detaliu. Nu mă preocupa decât... profesiunea cântecului. Atât. Eram, totuși, încadrat la categoria întâi. Repet, aveam extrem de multe colaborări.

Că maestrul-liră Benone Sinulescu o fi fost ori nu recompensat, din punct de vedere financiar, la justa sa valoare, nu mai contează acum. Însă, fără discuție, cea mai mare, cea mai spectaculoasă, cea mai uluitoare recompensă rămâne, esențialmente, harul divin cu care l-a înzestrat, generos, Cel de Sus. Timbrul vocii. Unul de aur...

www.dacoromanica.ro

Benone (stânga), cu regretatul mare scriitor Ion Băieşu, prietenul său de suflet

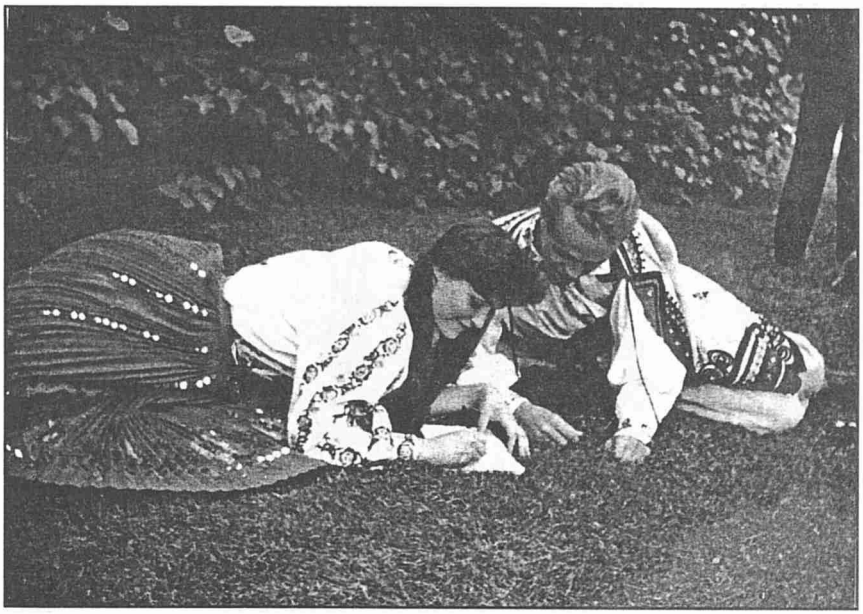

Benone şi Maria Pietraru, o altă „nestemată" folclorică

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu şi Maria Pietraru,
în 1962, sau... fericirea tinereții

Două „stele": una a folclorului (Benone Sinulescu – stânga), alta a poeziei (Adrian Păunescu)

www.dacoromanica.ro

Triumful absolut

Aclamat, pe Muntele Găina, de... 150 000 de oameni

Nu trecuse decât un singur an de când „asaltase", în triumf, porțile reputatului ansamblu artistic „Ciocârlia", din Bucureşti. O... super-academie a muzicii populare. Cu voci autentice. Autorizate. Nestemate. Naistul Gheorghe Zamfir. Coleg la Şcoala specială, la Bucureşti, cu maestrul Benone. Prieten la cataramă. Prieten de-o viață. Ion Cristoreanu. Angela Moldovan. Aurelia Fătu-Răduțu. Maria Butaciu. Apoi „perlele" Irina Loghin şi Maria Ciobanu. Ori dirijorii de renume Ionel Budişteanu sau Victor Predescu.

...1964. Super-concert pe Muntele Găina, din Apuseni. O asistență-record. Circa 150 000 de oameni. De toate vârstele. Furnicar.

Scena, la poalele muntelui.

Benone începe să cânte. Entuziasmată, electrizată, extaziată, mulțimea îl ascultă... pironită, parcă. Primul cântec culege ropote de aplauze. Al doilea, un nou torent. Al treilea, o furtună. Şi tot aşa...

Maestrul dă să-şi ia la revedere. Se înclină şi mulțumeşte. Imposibil. Mulțimea îl aclamă. În picioare. Solicită să... biseze. O dată. De două ori. De trei. De... zece.

Triumf apoteotic.

Triumf absolut.

www.dacoromanica.ro

Triumf magic.

Mulțimea dă năvală. Înspre scenă. Să vină să-l atingă pe ilustrul maestru. Care pare prins într-o menghină. Fără scăpare. Tot muntele acela părea să se prăvălească la vale... Un munte de oameni...

Spectacol fascinant. Dar şi riscant, totodată. O „maree" uriaşă nu putea fi ținută în frâu. Bucuria dezlănțuită prezintă, nu o dată, un pericol evident. Ca să evite... strivirea, maestrul Benone şi ceilalți artişti urcă, fulgerător, într-o maşină. Urcă pe coastă. Făcând, încontinuu, publicului cu mâna...

Maestrul se simte... în al nouălea cer. Fericit. Nemaipomenit. Cu lacrimi în ochi...

Triumful – magnific – de pe Muntele Găina, din anul 1964, în fața unei asistențe-record (circa 150 000 de oameni), reprezintă, fără doar şi poate, cel mai mare succes înregistrat vreodată de vreun artist al neamului românesc...

www.dacoromanica.ro

Benone dixit:
„Cel mai mult am ținut la... Ileana Sărăroiu. Care a fost nu numai o solistă. A fost o artistă."

Cine o poate uita, vreodată, pe... neuitata Ileana Sărăroiu? Acea voce unduitoare, care răscolea toate sufletele? Care înfiora până şi respiraţia ascultătorului de romanţe?

Cel care a sprijinit-o enorm pe Ileana, lansând-o pe orbita galaxiei de glorie, a fost... nimeni altul decât Benone Sinulescu! A sprijinit-o dintru început şi direct. I-a oferit, mai întâi, două cântece. Cu care, de fapt, Ileana s-a şi lansat. A dus-o la Radio. Cei de aici, culmea, nu voiau s-o accepte. Pe motiv că, până în acel moment, nu cântase decât pe la restaurante!?! Şi? Un atare „afront" nu constituia decât o mare stupizenie.

A devenit, zice Benone, cea mai bună interpretă. Ileana cânta de toate. Excelând în toate genurile. Era o valoare certă. Era muzicală. Cânta superb. Avea – cum reliefează maestrul Sinulescu – aur în glas.

Benone mergea special seara, la restaurantul „Athenée Palace", s-o asculte. Era încântat. Cu „Ţi-o părea, puiule, bine" şi-a luat zborul... A devenit solistă a Ansamblului

www.dacoromanica.ro

„Ciocârlia". La început, colegii de aici o sfidau. Singurul care s-a aflat lângă ea, Benone. Îndemnând-o să... nu se lase timorată. Să fie tare. Să nu cedeze. Cum „săgeţile cu vârf otrăvit" n-o slăbeau defel (invidia, bat-o vina!), Ileana se plângea, întruna, de-acest tratament... frigorific. Se plângea că nu-i mai place atmosfera. C-o apasă. Că toţi o sfidează. Etc.

— Fii tare, Ileano, nu ceda, că Dumnezeu e cu tine! Tu ai în glas tot ce trebuie. O să învingi. Ai să vezi...

Şi a învins. Invidii. Răutăţi. Ofuscări. Frustrări. A devenit un... luceafăr. „Ileana Sărăroiu – opinează maestrul Benone Sinulescu – n-a fost numai o solistă. A fost o artistă. Una de excepţie. Extraordinară. Unică. Ştia să frazeze foarte frumos o romanţă. După Ioana Radu... Ileana ştia unde să pună punctul. Unde să pună virgula. Ştia să spună textul poeziei. Era foarte inteligentă." Ceea ce nu prea mai avem. Căutăm noi, astăzi, dar asemenea valori certe nu prea mai avem. Ăsta-i purul adevăr. Dacă Ileana ar mai fi trăit, certamente, Benone Sinulescu ar fi realizat, împreună cu ea, multe melodii nemuritoare. De mare succes. Ileana Sărăroiu rămâne singura artistă la care maestrul Benone a ţinut cel mai mult...

*

...Când s-a stins, prematur, Ileana Sărăroiu, Benone a fost în stare de şoc... Se afla, cu Gheorghe Zamfir, într-un turneu prin fosta Iugoslavie. Într-o localitate... românească. Marele dirijor al Orchestrei de muzică populară a Radioteleviziunii Române, Paraschiv Oprea (Dumnezeu să-l

www.dacoromanica.ro

ierte!), singurul care ştia exact pe unde umblă Benone în orice clipă, îl sună la Novi Sad şi-i aduce... teribila şi sfâşietoarea veste neagră... A răspuns, mai întâi, Trandafir Jurjovan. Şeful tuturor naţionalităţilor de la Radioteleviziunea din Novi Sad. Un român neaoş. Un om de mare cultură. Un om extraordinar. Jurjovan l-a plasat la receptor pe Benone. Când a aflat că Ileana s-a... stins, maestrul a rămas pironit... Cu telefonul la ureche...

A bâiguit...

— Ileana? Care Ileană?

— Ileana Sărăroiu...

Câteva minute bune, a rămas şocat... N-a mai putut dormi în noaptea aceea...

S-a decis să lase totul baltă şi să se întoarcă, rapid, în ţară. Cu maestrul Gheorghe Zamfir. O maşină din... Timişoara a sosit special şi i-a „îmbarcat" de la Novi Sad. Dar, pe aeroportul din oraşul de pe malurile Begăi, culmea ironiei!, s-a ivit, din senin, o... furtună groaznică!... O furtună care a blocat, ceasuri întregi, avionul ce trebuia să decoleze în direcţia Bucureşti. N-a fost chip să se mişte de pe pistă... N-a putut decola decât într-un târziu. Suficient să aterizeze la Bucureşti exact în clipa în care înmormântarea Ilenei... se încheiase! Astfel a rânduit Bunul Dumnezeu ca Benone Sinulescu să rămână doar cu imaginea Ilenei Sărăroiu celei vii... Or, Ileana este şi rămâne vie prin ce a lăsat în urma ei...

Pe Ileana a visat-o maestrul de zeci şi zeci de ori. O visează şi azi... Tot timpul... I-a rămas la inimă. În suflet...

...Ileana Sărăroiu. O solistă extraordinară. O artistă autentică. Un suflet fantastic..

www.dacoromanica.ro

Maestrul Benone Sinulescu îşi aminteşte ultimele clipe de viaţă ale acestei artiste de excepţie: „Ileana, o fire sensibilă. Nu exista cineva care s-o oprească la colţ de stradă şi să nu fie răsplătit cu ceva. Oferea tuturor cerşetorilor bani, alimente, ceva de îmbrăcat sau de încălţat... Era foarte generoasă... Tot astfel cu arta ei. Pentru că ea se prezenta la superlativ de fiecare dată...

...Ultimul spectacol al Ilenei Sărăroiu a fost cel de la Călăraşi... Pe un stadion mic şi cochet de handbal. Arhiplin. Se afla, cu Ileana, şi Benone. Un cetăţean de aici vine la maestru:

— Domnule Benone, aş dori din tot sufletul să mă onoraţi cu prezenţa la nunta copilului meu...

— Cu regret, dar nu pot onora invitaţia dumneavoastră. În ziua aceea sunt plecat din ţară. Dar poate, cine ştie, vă onorează Ileana...

Şi Ileana a mers la acea nuntă. Şi acolo a fost... tăiată de aripa cea neagră a morţii... Cu toate că era o fire extrem de optimistă, n-a rezistat. Avea unele migrene. Ceva congenital: îngustarea vaselor pe creier. Îi plăcea să consume foarte multe cafele...

În ultimele clipe de viaţă avea dureri groaznice de cap. Din cauza cărora dormea numai cu lumina stinsă... Mă duceam, îmi amintesc, la uşă la ea, la hotel. Cioc! Cioc! Cioc!

— Ileano, ce faci, fă, nebuno? Hai să plecăm!

— Nonule, stai oleacă, fiindcă nu mai pot de durere..., o auzeam. Mă doare capul de înnebunesc. Dar..., dă-l dracului de cap, că m-a torturat prea mult! Hai că mă scol şi plecăm...

www.dacoromanica.ro

În ziua când a pățit-o, în drum spre nunta aceea, de la Lehliu, băuse încă o cană zdravănă de cafea... Oferită de nora ei. A început să se buimăcească... Să vadă încețoșat... A urcat pe scenă... A cântat... Cât pe ce să cadă... S-a ținut tare... Un timp... Apoi, n-a mai rezistat... A fost pusă pe-un pat pe-acolo... Acolo şi-a dat sufletul...".

Idolul... Irinei Loghin

...Irina Loghin. O altă voce-unicat. „Dotată de Bunul Dumnezeu – relevă Benone Sinulescu – de când s-a născut c-un glas frumos". Fiindu-i idol, Irina l-a imitat, într-un fel. Şi în „floricele", şi în melisme. Ceea ce n-a însemnat, în fond, decât un real câştig pentru foarte îndrăgita solistă a folclorului românesc. Din aceeaşi zonă cu maestrul Benone. „Cine se-aseamănă se-adună". Aşa că, prin 1963, s-a închegat cel mai renumit şi apreciat... dialog muzical posibil: Benone Sinulescu – Irina Loghin. Dialog muzical şi nu duet, precizează maestrul. Pentru că muzica românească nu e polifonică. Nu se cântă pe mai multe voci.

Ideea dialogului muzical aparţine, fireşte, maestrului Benone. Nicidecum altora, care-şi asumă, care-şi arogă, fără un fundament real, acest merit. Mărturiile timpului, argumentele incontestabile (înregistrările radio) nu pot fi ignorate. Niciodată.

Toate melodiile cuplului Benone – Irina Loghin au avut un succes nebun de public. Cele de militărie („Eu ți-am iubit ochii tăi", „Pe drumul căruțelor" etc.) au umplut, duminică de duminică, sala Ateneului Român până la refuz. Nu o săptămână. Sau o lună-două. Ci ani şi ani de zile... Pe Irina, aflată la... început de zbor, Benone a sprijinit-o foarte tare. Cu cântece. Cu texte. A susținut-o tot astfel, la Radio. La Ansamblul „Ciocârlia".

www.dacoromanica.ro

Cei doi, cu acele cântece de militărie, au „inundat" cu bucurie casele tuturor românilor. Momente superbe. Splendide. Piscuri de glorie. În acele clipe de triumf, de succes nebun, pe Irina o cuprindea chiar şi... flama cu fior de iubire. N-a fost să fie...

www.dacoromanica.ro

Primit ca un pașă la nunțile popilor

Şi totuşi, genialul artist Benone Sinulescu a cântat, ceva mai târziu, şi la unele nunţi. Cu predilecţie, la cele de... popi! Aflat într-o continuă dispută cu timpul, se vedea obligat să trieze întotdeauna la sânge. Firesc.

Într-un an, îşi aminteşte, a cântat la foarte multe asemenea nunţi. Poate pentru că la astfel de evenimente unice, la astfel de „ceremoniale de suflet", era primit, de fiecare dată, cu... cântece bisericeşti. Or, maestrul, copil de-o şchioapă fiind, nu-şi uluise, oare, consătenii din Siriu interpretând, voiniceşte, c-un talent unic, tocmai la strana bisericii, alături de tatăl său, Luca Sinulescu? „Starostele" de drept şi de fapt al acesteia? Nu-şi modelase el, puştiul-minune, glasul fraged tocmai aici, în „paradisul" de sub turla bisericii? Cum să nu-i dea imbold, la nunţile preoţilor, tocmai „glasul copilăriei"? Era primit, în acelaşi timp, cu „La mulţi ani!". Urarea de inimă şi de tradiţie dintotdeauna. Cu toate inimile deschise.

Mai era, totuşi, ceva. Ceva impresionant, fără doar şi poate. Parcă toţi popii se vorbiseră „la indigo". Primindu-l, peste tot, ca pe-un paşă. C-un respect... sacerdotal. Cu „regii din astea", care întrepătrund toate corzile sensibile sufleteşti.

www.dacoromanica.ro

Aşa se şi cuvine, de altfel. Ca un autentic şi încoronat rege al scenei să fie, pretutindeni, primit regeşte. Cu adevărat regeşte...

Benone Sinulescu (în mijloc) şi buna sa prietenă, regretata Ileana Sărăroiu

Două „stele" ale muzicii româneşti, în centrul New-Yorkului:
Benone Sinulescu şi Margareta Pâslaru

www.dacoromanica.ro

Benone (stânga) şi „steaua" gimnasticii mondiale, „zâna" Nadia Comăneci, la Montreal

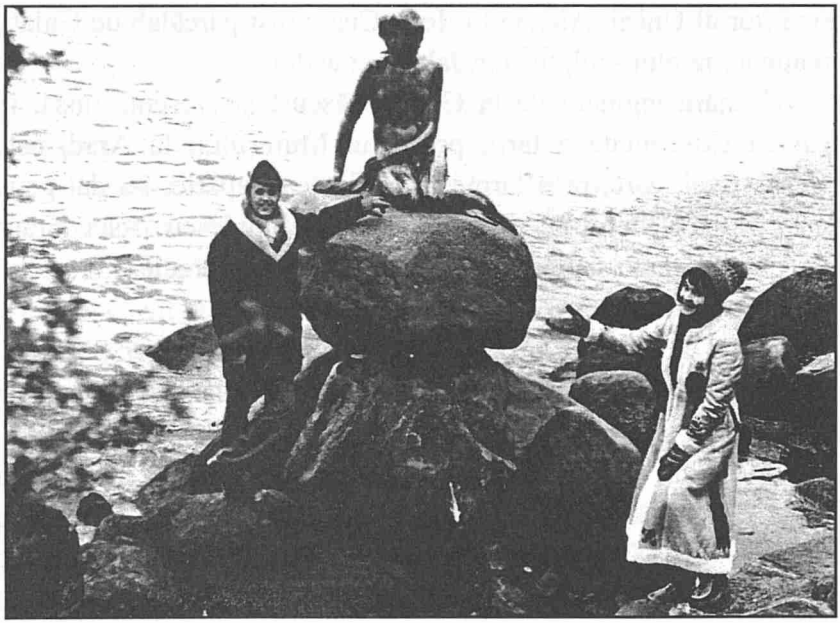

La malul mării, cu Margareta Pâslaru

www.dacoromanica.ro

„Cursa cu obstacole"
pentru cucerirea... soției.
„Trofeul suprem"

...Blondă. Răpitoare. Frumoasă foc. O junǎ distinsă. Absolventă a unei facultăți de chimie alimentară. Singura pe țară. Aceea de la Galați. Frumosul și pitorescul oraș de pe malul Dunării. „Palatul Universității", ridicat între 1911 și 1913 după planurile arhitectului Grigore Cerchez, încântă, astăzi, trecătorul. Prin somptuozitate, măreție, verticalitate. Statuia primului domnitor al Unirii, Alexandru Ioan Cuza, fost pârcălab de Galați, creație a marelui sculptor Ion Jalea, tot astfel.

Tânăra ingineră de la Galați, născută și crescută, însă, în cealaltă extremitate a țării, pe malul Mureșului, la Arad, este urmașa Evei, care, prin farmecul și finețea-i aparte, l-a dat gata, de la prima vedere, pe maestrul Benone Sinulescu. Asta fără a mai pune pe tapet inteligența, educația aleasă, caracterul cu totul și cu totul deosebit...

Cum a văzut-o, întâmplător, în compania Ilenei Sărăroiu, Benone și-a simțit inima săgetată. Parcă-i împlântase cineva un cuțit acolo... A simțit că-l ia cu fiori...

A crezut că și de această dată urciorul va merge foarte ușor la apă. Ca și până atunci. Era în al 42-lea an al vieții. Fără a se cunoaște asta. Trăsăturile de cavaler tip „Don Juan" fiind garanția oricărui succes. Numai că socoteala de pe piedestalul

www.dacoromanica.ro

amvonului de mare cuceritor sentimental, de pe malul Dâmboviței, de la București, nu s-a potrivit cu aceea de pe malul Dunării. Femeia cu plete blonde, femeia distinsă, inteligentă și răpitoare nu s-a lăsat dintru început pradă „marelui cuceritor". Faimos. Aflat pe buzele tuturor. N-a funcționa principiul „văzut, plăcut, luat". Astfel că maestrului i-a trebuit nici mai mult, nici mai puțin decât... un an de zile s-o cucerească. Să-i „frângă" inima...

A fost necesar, mai întâi, s-o sune la telefon.

Seară de seară. Până îl înfierbânta, pur și simplu. În acel timp neexistând telemobil, internet etc.

Cum decursese prima întâlnire? Benone se afla la un concert, la Sala Sporturilor din orașul de pe malul stâng al Dunării. Cu Ileana Sărăroiu. Care o invită, după spectacol, pe prietena sa într-o locație discretă. Avertizând-o:

— Elena, draga mea, dar eu nu sunt singură. Îl am și pe Benone...

— Poate veni și dânsul, aprobă, din politețe, tânăra ingineră...

Când o vede Benone, rămâne... înlemnit. „Cred că până aici mi-a fost, își zice în gând. S-a dus burlăcia ta, Beni. Stop!"

Prietena Ilenei i-a invitat pe cei doi mari artiști acasă la ea. Când a văzut cum i se prezintă casa – foarte bine pusă la punct, curată-farmacie, cu fețe de masă apretate, parcă le vede și acum... – și-a simțit pulsul crescând...

A rămas să... continue „cursa cu obstacole". Telefon peste telefon. În fiecare seară...

Schimbă „placa". Îi cumpără, de la „Coada Calului" din București, un parfum franțuzesc. Unul de 24 de karate. O sună:

— Elena, ți-am luat un parfum super!

www.dacoromanica.ro

Răspunsul nu-i unul de natură să-l exalteze. Ba dimpotrivă, îl pune şi mai mult pe jar.

— Mulţumesc foarte mult pentru atenţie. Când o să vin pe la Bucureşti, o să-l iau.

— Când asta?

— Când... s-o ivi ocazia.

Care ocazie s-a ivit. O nouă... surpriză. Elena n-a sosit singură la Bucureşti, în vizită la Benone. Ci însoţită de-o colegă! Cu toate că maestrul îşi invitase special mama, de la Siriu. Dar, de, nu carecumva să devină Benone... „Gigi înamoratul!"!

O vede şi mama maestrului şi rămâne... fermecată.

O îndrăgeşte din prima clipă. Îi zice fiului, imediat ce vizita-fulger ia sfârşit.

— Mamă, câte fete am văzut eu prin casă pe la tine, nu mi-a plăcut niciuna cum mi-a plăcut fata aceasta. Asta e şi frumoasă, şi plăcută, şi manierată, şi cu zâmbet seducător. Cred că asta e soarta ta, mamă...

Fiind băiatul... mamei, spusele celei care i-a dat viaţă i-au întărit decizia. După mai bine de un an de zile de când s-au văzut întâia oară, cei doi au zis „Da" în faţa ofiţerului Stării Civile. Într-un cadru restrâns. N-a fost nuntă. Ci, pur şi simplu, o masă intimă. La Restaurantul chinezesc din Bucureşti, care se deschisese de curând. Nunii, din Bucureşti...

*

...Martie 2008. Bucureşti. Calea Pandurilor. Alte „pase printre amintiri" cu maestrul Benone Sinulescu...

— De-a lungul vieţii, soţia v-a însoţit la spectacole, peste tot?

www.dacoromanica.ro

—Nu. Nu mă însoțea decât la insistențele mele. Când plecam cu mașina undeva, pe ea o întrebam, mai întâi: „Ai văzut Clujul?" „Da." „Ai văzut Timișoara?" „Da." „Dar la Brașov?" „La Brașov merg." Dar nici aici nu intra în sala de spectacole, pentru că ea știa ce fac eu. Mă cunoștea ca pe-un cal breaz.

— Dar în nenumăratele turnee peste hotare?

— Aici e cu totul altceva. Am luat-o în foarte multe locuri. În Europa, America, Asia... O fac și acum. Și mă simt foarte bine în prezența ei. Cu toate că mă târăște prin toate consignațiile de antichități. N-am încotro. O însoțesc. Pot să fiu și obosit frânt. Rupt. N-o pot lăsa singură. E topită după artă. După antichități. E... „doctor docent" în materie de antichități. Transmițându-mi și mie, volens-nolens, acest microb.

—Nu-i rău. Și nu v-ați luat „revanșa"?

— Cum de nu? I-am transmis, la rându-mi, microbul florilor. Moștenit de la mama mea.

— Și prin București se găsesc consignații multe. Le știe pe toate?

— Nu-i scapă nimic. Află tot de pe Internet. „Știi, consignația aceea, de pe lângă Televiziune, n-am văzut-o. Mai ales c-o cunosc pe doamna de acolo. Beni, când mai mergi pe la Televiziune, să mă iei, te rog, s-o văd..."

— Dar afară?

— Chiar dacă într-o țară ca Franța, Italia sau Germania a fost, poate, nu o dată, ci de două, trei sau patru ori, totuși găsește vreo consignație sau vreun muzeu nevizitat. N-am nicio șansă să scap...

— N-aveți nimic de pierdut. Certamente. Chiar dacă acolo, în Franța, Italia sau în orice țară vă veți afla, timpul nu vă permite o libertate prea mare. Concertele, bată-le vina!...

— Dar nici nu regret. Uneori, e ştiut, nu-i rău ca femeia să te împingă de la spate. Datorită soţiei am văzut tot ce se putea vedea în lume. Toate muzeele. Luvrul, Metropolitanul, Muzeul figurilor de ceară şi tot aşa... Mă trezesc întrebat, câteodată: „Beni, aici, unde ne aflăm, nu-i niciun târg de obiecte de artă sau de antichităţi?" „Da, dar în ziua X." „Şi noi unde suntem acum?" „La circa două sute de kilometri." „Foarte bine, zice, mergem..." Mă „execut".

— Din plăcere.

— Aşa-i. Anul trecut, îmi amintesc, am bătut pe jos o arteră comercială celebră în oraşul de pe Tamisa, Londra. „Portobelo". Tur-retur, circa şase kilometri. Metru cu metru. A găsit, fireşte, multe lucruri minunate, dar, la un moment dat, simţeam că mi se umflaseră tălpile. „Uite ce e. Eu nu mai merg. Stau aici şi te aştept. La bistroul ăsta. Tu te duci, te întorci." Dar n-am putut, fireşte, s-o las singură în acel furnicar de lume... Nu pot uita cum, pe artera aceea supraaglomerată, m-am trezit cu doi zdrahoni ţipând la mine: „Dom' Benone! Nu v-am văzut niciodată de aproape în ţară la noi şi, iată ce noroc pe capul nostru!, vă vedem în «inima» Londrei". Erau doi maramureşeni...

*

...Elena Sinulescu. O femeie distinsă. Cultă. Frumoasă. Inteligentă. Răpitoare. Prietenă, cândva, cu Marea Doamnă a folclorului românesc, Ileana Sărăroiu... Destinul a făcut ca prin intermediul prietenei sale să-l cunoască pe maestrul Benone Sinulescu. Cel cu care şi-a unit destinul... Ironia aceluiaşi destin a făcut ca prietena sa cea mai bună, Ileana Sărăroiu, să fie răpită

www.dacoromanica.ro

spre raiul de îngeri, de pe cealaltă lume, aceea fără sfârşit, fără răutate şi fără invidii, fără veşnicele întrebări şi frământări sufleteşti inutile... Pentru maestrul cu glas diamantin, doamna Elena Sinulescu a rămas muza. Reazemul sufletesc. Petala de lumină. Raza de speranţă. Raza de bucurie. Sau, poate, ca un corolar al acestora, trofeul suprem...

www.dacoromanica.ro

Cu maestrul Gheorghe Zamfir, prieten „la cataramă"

„Cine se-aseamănă, se-adună." O paradigmă axiomatică. O paradigmă ce se potriveşte de minune în cazul celor doi mari artişti, Benone Sinulescu şi Gheorghe Zamfir. Care s-au cunoscut de pe vremea studiilor la Şcoala specială de muzică de pe „Principatele Unite" din „inima" Bucureştilor. Prin 1956.

Au fost colegi şi de internat. Unde, într-o noapte, s-au trezit... furaţi ca-n codru! Prădaţi la drumul mare!!! Concret. Unul dintre colegii lui Zamfir, din clasa de naişti, dă iama, precum huhurezii în miez de noapte, sub perna lui Benone şi-i şterpeleşte toţi banii. A socotit că nu-i suficient. Ochise şi ceasul lui Gheorghe. Un ceas-emblemă, dăruit viitorului celebru naist de Fănică Luca. Un alt titan al genului. L-a subtilizat cu o dexteritate care i-ar fi făcut plini de invidie până şi pe iluzioniştii circurilor. Şi, totodată, buletinul de identitate. Ce i-o fi trebuit buletinul, nu se ştie. O fi crezut, pesemne, c-o fi fost cine ştie ce comoară...

Când s-au trezit, dimineaţa, lefteri, cei doi amici au rămas... tablou!

Gheorghe Zamfir are fler. Îi zice lui Benone:

— Beni, dragă, ştiu eu precis cine ne-a „călcat"! E un coleg de-al meu. Ăla e hoţul!

— Să mergem la... miliţie, îl îndeamnă Benone...

Au mers. Au spus, în scris, ce şi cum.

www.dacoromanica.ro

A sosit miliția. A făcut percheziție. Cel bănuit de Ghiță Zamfir era, într-adevăr, hoțul. Ascunsese „prada" în vasul cu apă de la toaletă!!! Într-un borcan. Închis ermetic. Minte diabolică. La rele. A fost exmatriculat. Fără drept de reînscriere. Astăzi nu mai e în țară. S-a stabilit undeva, în Olanda. Din respect pentru el, deşi nu merită, cei doi amici, Benone şi Gheorghe Zamfir, nu-i dezvăluie identitatea. Miliția sosise cu câinele...

*

O întâmplare care i-a unit pe cei doi şi mai şi. Atât Benone, cât şi Zamfir şi-au dorit, în mod expres, să se afirme. Cu orice chip. Au cântat. Pe la petreceri. Pe la nunți. Naistul cânta – foarte bine – şi la acordeon. În acele timpuri, cei doi nu câştigau decât... o nimica toată. Praful de pe tobă. Dar... se simțeau artişti!

*

Având o ascensiune fulgerătoare, meteorică, Benone nu-şi uită, nicicum, prietenul. Care era, în genere, mai sceptic. Pune o vorbă bună pentru el, la Radio. Gheorghe Zamfir e invitat, rapid, pentru primele înregistrări. Când află că la mijloc s-a aflat cel mai bun prieten al său, Benone Sinulescu, s-a bucurat nespus.

Întâmplător, Gheorghe Zamfir este ascultat de celebrul impresar elvețian Marcel Selier. O chestiune – zice Benone – de şansă. Dar marea artă pe care o posedă maestrul Gheorghe Zamfir – naist inegalabil, dirijor şi compozitor – s-a dovedit decisivă.

Imediat ce l-a remarcat, Selier l-a invitat într-un mare turneu în Elveția. Cu „Doina Argeşului". O orchestră mare pe timpul acela. Dirijată de Florian Economu. Din suită, una pe cinste, Gheorghe Zamfir. Solist la nai. Un instrument care l-a

www.dacoromanica.ro

fermecat şi l-a fascinat pe renumitul impresar Selier. Benone Sinulescu. Dumitru Fărcaş. Taragotistul cel unic. Irina Loghin.

Turneul din „ţara celor şapte cantoane", ţara ceasornicarilor", ţara helvetă a fost unul de mare succes. Un triumf deplin. Selier şi l-a fixat în obiectiv pe naistul Gheorghe Zamfir. Astfel încât celebrul artist cu naiul şi-a făcu... drum internaţional.

*

La doar 26 de ani, Gheorghe Zamfir ajunge dirijor la marele ansamblu „Ciocârlia". Coleg cu Victor Predescu, Tudor Pană şi cu alte nume celebre. Nu întâmplător ajunge într-o asemenea prestigioasă postură, fiindcă – zice Benone – Zamfir era îndopat... cu carte adevărată. Ştia muzică. Avea acel mir de la Cel de Sus. Aici, la „Ciocârlia", un „laborator gigantic" de vedete autentice, Benone Sinulescu era „solistul numărul unu". Cu succese uluitoare – opinează Gheorghe Zamfir – peste tot. Argumente certe de a fi definit, de acelaşi maestru Zamfir, „o instituţie naţională". Care a transformat folclorul din zona Siriului, unde s-a născut şi a copilărit, într-unul la scară naţională...

*

Benone, încă din anii copilăriei, colindase pe coclaurile buzoiene cu acel magnetofon „Tesla", pentru a culege folclor autentic. Direct de la sursă. Un magnetofon cât un... tractor! Fantastic de greu. Care-i învineţea umărul. Deşi ştia să scrie melodiile culese pe note, nu era acelaşi lucru ca în clipa în care le înregistra direct. Cu toate inflexiunile. Cu stilul ţăranului. Al rapsodului din locul respectiv. Ei bine, cu aceste înregistrări direct

www.dacoromanica.ro

de la sursă, Benone îşi creează o zestre extraordinară. Acele culegeri izbutite cu mare chin îl vor face unic. Îl vor face celebru. Îl vor face etern...

Suflet deosebit, îi va face cadou prietenului său Gheorghe Zamfir o... întreagă culegere. C-o asemenea culegere, excelentul naist a făcut, cu „Ciocârlia", furori la Teatrul Mare din Moscova! Succes uluitor. Aplauze-furtună, ca şi ansamblul „Moiseev" al ruşilor... Şapte spectacole, şapte triumfuri. Cu săli arhipline...

*

Prin turneele din ţară, tot astfel. Cei doi prieteni aveau un succes răsunător. Li se bătea în geamul cuşetei de la vagonul de dormit, dimineaţa, prin diverse gări. Pâlcuri de pionieri, cu profesoare chipeşe, le ofereau buchete de flori. Îi asaltau pentru autografe. Campionul solicitărilor fiind... Benone.

Într-un astfel de turneu, Benone întâlneşte un violonist super. Extraordinar. Ion Drăgoi. De la ansamblul „Plaiurile Bistriţei", de la Bacău. Un violonist la care maestrul Benone a ţinut enorm. Singurul român pe care l-a apreciat la... superlativ absolut! Pentru că ştia „cum să-şi vândă marfa". Cum să cânte. Nu trebuia decât să-l priveşti. Şi ştiai că e un mare violonist. Avea un repertoriu inedit. Extraordinar. Însuşi Benone a luat de la acest violonist de senzaţie tot ce se putea lua.

Ghiţă Zamfir nu-l cunoştea. Odată, când selecta formaţiile muzicale pentru turneele din străinătate (a făcut o asemenea selecţie chiar în casă la... Benone), maestrul prieten îi zice:

— Zafi, am la Bacău un violonist extraordinar. Unul pe care-l cheamă Ion Drăgoi...

www.dacoromanica.ro

Îi pune la dispoziție toate culegerile instrumentistului moldav. Îl îndeamnă:

— Ascultă, Zafi, doar câteva!

A ascultat. A rămas fascinat... I-a plăcut foarte tare...

Cu acele culegeri de la Ion Drăgoi, Gheorghe Zamfir a făcut, la sugestia prietenului Benone Sinulescu, o suită moldovenească. „Printre marii dirijori, Zamfir era – relevă Benone – singurul care bisa cu piese de orchestră"!!!...

O suită cu piese compuse de Drăgoi şi oferite de Benone. Care, de aceea, avea toate motivele să fie de două ori mândru...

www.dacoromanica.ro

Un „trio" de legendă: Benone Sinulescu (dreapta), Temistocle Popa şi Ion Băieşu

Când Benone Sinulescu – stânga – şi Gheorghe Zamfir – la nai – se află pe scenă, succesul nu poate fi decât unul... maxim

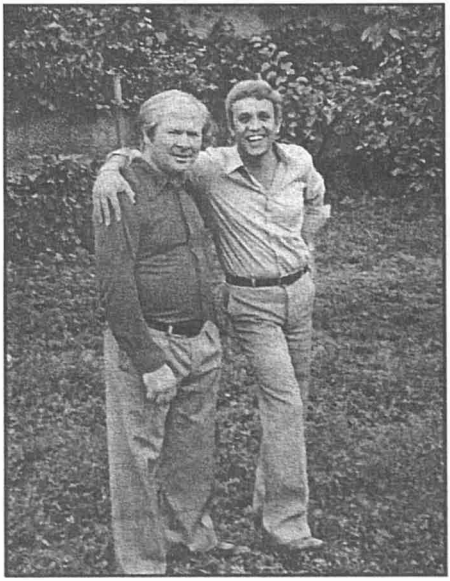

Cu Vasile Pandelescu (stânga), cel mai „tare" acordeonist

Cu naistul-nepereche, „prieten la cataramă", Gheorghe Zamfir, în „Hexagonul cocoşului galic", Franța, în anul 1982

„Ia mai toarnă un păhărel!" (maeştrii cu har-nepereche Gheorghe Zamfir – stânga – şi Benone Sinulescu)

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu (al treilea din dreapta) şi poetul moldav Grigore Vieru (al doilea din dreapta), la un megaspectacol), dincolo de Prut

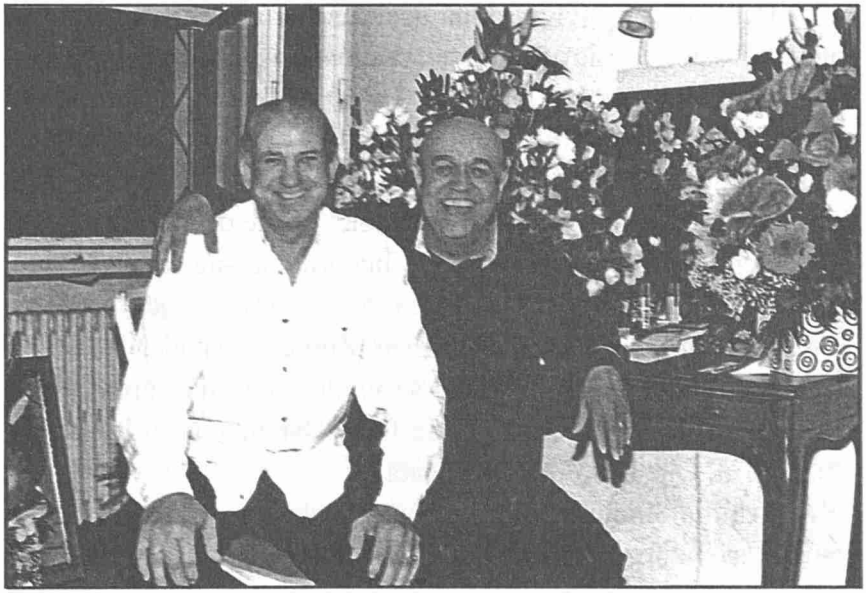

Anii trec, prietenia rămâne (Benone şi Gheorghe Zamfir, stânga)

Culise cu și despre maestrul Gheorghe Zamfir

Când s-a rătăcit Benone prin satele „cocoșului galic", maestrului Zamfir i-a stat... inima

Se stinseseră flăcările din decembrie 1989. Zeci şi sute de vieți adolescentine fuseseră secerate făr' de vină... S-a câştigat ceva însemnat, totuşi. Libertatea. Că foarte mulți au confundat-o cu săritul peste pârleazul bunelor maniere, al legilor şi al educației, asta-i o altă gâscă-n altă traistă...

Benone este invitat, după acele evenimente însângerate şi, totodată, istorice, la reşedința prietenului Gheorghe Zamfir, dintr-o suburbie a Marelui Paris. La 60 de kilometri de „oraşul luminii". La Magemulin. Aici reputatul naist avea o moşie de toată frumusețea. Un conac super. Cu alei de trandafiri. Alei extraordinare. Alei luminate. Parcă erau... piste de aterizare.

Benone, invitat cu soția. De bucurie că i-au trecut pragul, Zamfir nici nu ştia ce să mai facă. Să se simtă... „ca la mama acasă". Inventa tot genul de surprize. Zilnic. Gospodar iscusit, el stătea de planton la... tigaie! Servindu-i cu mâncăruri alese. Oferindu-le, întruna, fel de fel de flori. Dar îndeosebi trandafiri. Udați de el. C-o aparatură sofisticată.

Familia Sinulescu merge, c-un prieten comun, un pictor (tot român), să viziteze Parisul. Când să se întoarcă, pictorul rătăceşte drumurile. O ia într-o parte. Nu-i bine. Se întoarce. O ia într-o altă

www.dacoromanica.ro

direcție. Eroare. Şi uite aşa ceasurile se scurg. Gheorghe Zamfir... se sperie.

— Ce-or fi pățit ăştia, fraților?

Nu existau, pe atunci, telefoane mobile...

S-o ia pe urmele lor? Ar fi inutil. Cum să caute acul în carul cu fân?...

Stă ca pe jar. Se perpeleşte. „Arde". Când îşi pierduse... ultima speranță, „împricinații" apar pe poarta conacului! Îi vine inima la loc. În fine...

Îi întâmpină... în picioarele goale! C-o haină ruptă pe el. Cu... acordeonul. Pe scări.

— Tiligulu! Gulu! Gulu!

O muzică lăutărească.

O primire regească.

Au tălălăit, c-o friptură stropită c-un vin franțuzesc de... prima clasă, ceasuri întregi. Până dincolo de al doilea cântat al cocoşilor.

Bucurie maximă...

Cum și-a pierdut Gheorghe Zamfir portmoneul pe tarabele franceze

Benone, soția sa şi maestrul Zamfir poposesc în piața Fontainebleau. Îşi clătesc privirile pe la şcoala de pictură. Unde admiră şi unele tablouri de-ale „valahului" Nicolae Grigorescu...

La un moment dat, Gheorghe Zamfir constată că nu mai are portmoneul. Unde avea adăpostite toate... cardurile sale. Se întorc în piață. Scotocind toate tarabele. Toată agoniseala lui o vedea dusă pe apa Senei... Intră în alertă. Iau, iarăşi, tarabele pieței la „puricat". Inutil.

— Parc-am fi fraţi siamezi! îi zice Benone. Ce sunt eu împrăştiat, Zafi, dar ce eşti tu! N-o să ne-apuce noaptea pe-aici! Ia-ţi gândul de la portmoneu, îţi zic eu că nu mai avem nicio şansă. Fă-i semnul crucii! Ura şi la gară!

Amicul Zamfir pune, imediat, mâna pe telefon. Gest fulgerător. I se anulează, pe loc, toate cardurile. Rămase... intacte. Altele! Neatenţia se plăteşte. Cu timpul. Cu drumurile. Ceasul rău!

Când Benone... scapă mielul

Gheorghe Zamfir îl solicită pe Benone să-l ajute la... fripturi:

— Beni, vino, te rog, cu mine la cuptor, că, de unul singur, nu prea mă descurc! Nu-mi ies fripturile ca la carte...

Curcanul, nicio problemă. Iese... brici. Dar onorata asistenţă are poftă să-şi delecteze stomacul şi cu... friptură de miel. Zamfir prinde o namilă. Rugându-l pe Benone să-l ţină câteva clipe. Campion, la rându-i, al neatenţiei şi al împrăştierii, Beni scapă mielul tocmai de pus la frigare! În ţărâna şi-n funinginea de pe jos!

— Mi-a scăpat, Ghiţă!

— Pace ţie! Am rămas doar cu curcanul. Până să curăţăm noi mielul ăsta, ne-apucă ziua următoare...

S-au înfruptat doar cu friptura de curcan. Excelentă. În materie de fripturi, maestrul Gheorghe Zamfir era as. Ca şi la naiul său cel fermecat...

www.dacoromanica.ro

Cum l-a ajutat Benone pe Gheorghe Zamfir să obțină un nou pașaport. Apelând direct la... Ștefan Andrei, unde avea, totdeauna, ușa deschisă

„Meditația transcendentală" – „o stupizenie", astfel o caracterizează maestrul Benone – lovise în plin prin anii 1981-1982. Foarte multe personalități plătiseră scump pentru asta. Unii, de foarte sus, cu înseşi onoratele funcții. „Tovarăşul" şi „tovarăşa", mai ales, tunau şi fulgerau. Vezi Doamne, era amenințată... integritatea țării!!! O! Aşa că s-a dat ordin să fie declanşată, imediat, vânătoarea de iluzii...

Maestrul Gheorghe Zamfir tocmai se întorsese de la Paris, fiind prins în plin „vârtej"! I se interzice părăsirea țării!!! Or el, marele şi ilustrul naist, avea contracte de onorat. Şi ce contracte! De zeci şi sute de mii de dolari...

Când află de... „arestarea la domiciliu", celebrului artist i se face rău. Bate pe la toate uşile. Înalte. Pentru el... ferecate. Cine-i sare, imediat, în ajutor? „Prietenul pe viață", Benone. Care-şi pune pielea la saramură. Fără teamă. Numai în asemenea situații – fără ieşire – se poate vedea, cu adevărat, caracterul prietenului pe care poți conta.

Benone riscă. Nu stă o clipă în cumpănă. Profită de bunătatea marelui om de stat Ştefan Andrei. Secretarul CC al PCR pe probleme internaționale. Un timp, ministru de Externe. Ştia că Ştefan Andrei, un suporter fanatic al Universității craiovene la fotbal, îl simpatiza. Pe care, la rându-i, l-a respectat şi-l va respecta toată viața.

Benone îi bate, prin urmare, în uşă marelui om politic Ştefan Andrei.

www.dacoromanica.ro

— Tov. secretar, ştiţi, prietenul meu, maestrul Gheorghe Zamfir, a fost... blocat la domiciliu şi nu se mai poate reîntoarce la Paris. Are contracte de onorat şi ştiţi cum e... afară. Acolo totul trebuie respectat. Acolo nu-i loc de întors. O chestiune... groaznică!

Ştefan ascultă. Şi-i zice lui Benone:

— Ştiţi care e norocul vostru? Că „tovarăşul" şi „tovarăşa" sunt acum plecaţi din ţară...

— Mulţumim din suflet!...

Lui Benone îi ieşise viza. Fără probleme. Zamfir fusese cel „legat de glie".

— Dar... fiţi atenţi! Vă dau , astăzi, paşapoartele. Cu viză pentru Gheorghe. Numai că plecarea trebuie să fie... mâine!!! Obligatoriu! Din raţiuni... „de partid şi de stat". A doua zi se întorcea „perechea prezidenţială". Care nu trebuia să afle!

Cele spuse de Ştefan Andrei au fost şoptite... pe scări! Nu în birou. Fiindcă în toate birourile sediului central al „partidului unic" existau „ochi şi urechi" ascunse...

*

Benone abia aţipeşte. Spre miezul nopţii. Zrrrr! telefonul.

— Alo, Beni? Sunt eu, Gheorghe Zamfir! M-am nenorocit, Beni! Nu mai găsesc... paşaportul!?! Unde dracu' l-oi fi pus, nu ştiu. Am dat toată casa peste cap. Paşaportul, pe nicăieri! Sunt distrus. Zi-mi ceva! Fă ceva, că altfel mă... sufoc!

Benone ştia cât de împrăştiat este Gheorghe Zamfir. Cât de... aiurit. Nici el nu era uşă de biserică, din acest punct de vedere. Semănau ca două picături de rouă.

— Cum, măi? Ai căutat peste tot?

www.dacoromanica.ro

— Şi-n gaură de şarpe...

— Şi?

— Şi... nimic. Paşaportul parcă a intrat în pământ...

— Mai ia o dată casa la răscolit. Trebuie să fie pe undeva. Sigur. Îți garantez eu...

Clic! Receptor pus în furcă.

Încearcă să aţipească. Este imposibil. Se întoarce pe toate feţele. Nimic. Nu se prinde somnul de el. Nu poate pune geană peste geană. În fine, după circa două ceasuri de zvârcoliri asidue, aţipeşte. Dar, ca un făcut, zbârnâie, iarăşi, telefonul...

— Alo, Beni?

— Eu.

— N-am găsit nimic. Am luat iarăşi casa la „răscol". Nici urmă de paşaport. Nu-l găsesc şi pace. Sunt... topit! Nenorocit! Distrus pe viaţă. Aici o să-mi rămână oasele. Nici cea mai mică şansă de scăpare. Aleluia!

Era ora două, în noapte.

— Mai răscoleşte o dată peste tot! Vezi pe unde ai umblat! Până la ziuă mai e timp. Nu-i totul pierdut...

Benone abia a îngăimat aceste cuvinte. Cu glas stins...

Telefon închis.

Cu chiu-cu vai, aţipeşte din nou.

...Ceasurile trei, în noapte. Zbrrr! Telefon:

— Alo, Beni? Am găsit paşaportul!

— Unde era, măi?

— Ştii, fusesem pe la centrala de încălzit. S-o opresc. Îl uitasem acolo. Pe nişte cazane... Mi-a venit inima la loc. Noapte bună, prietene! Mulţumesc din tot sufletul, pentru tot!...

— Care noapte?

www.dacoromanica.ro

Cei doi, fericiți la culme, au plecat a doua zi, în zori. Cu destinația Paris.

*

...Fără ajutorul lui Benone, dar, îndeosebi, al lui Ştefan Andrei, maestrul Gheorghe Zamfir ar fi rămas „sechestrat" la domiciliu.

Benone îşi aminteşte...

— Ştefan Andrei, un om absolut deosebit. De-o omenie extraordinară. De-o verticalitate rară.

— Aşa zice multă lume...

— Zice corect. Am, față de acest om, foarte multe obligații morale. I-am promis multe discuri. O să mă duc să i le ofer. O să le pun, mai întâi, unul lângă altul. La mine, promisiunile făcute devin literă de lege...

www.dacoromanica.ro

Bâr, bârr! Hâr, hârr! sau cum au fost obligați Benone și Angela Moldovan să cânte, la Televiziune, o melodie despre „Fiul din Scornicești", la care nu s-a uitat... nici dracul

...Telefon de la Consiliul Culturii (CCES). De la ăl mai mare „zbir" al culturii. Care, în fața „tovarășei", se înclina până în pământ, necutezând a-i ieși din cuvânt, iar cu subordonații se comporta precum... vătaful!

— Alo, Benone? Urgent. Ordin. Mâine e ziua „tovarășului". Tu și Angela Moldovan trebuie, neapărat, să faceți un text. Îl puneți pe-o melodie – excelentă – și-l veți cânta în fața sa! Într-un cadru solemn. Iar apoi, la televiziune. „Tovarășul" merită tot ce-i mai bun. O mașină neagră vă va sta la dispoziție...

Auzi, comedie! Urgent. A doua zi. Nu există cale de scăpare. I se forțează mâna. Se... supune. N-are încotro.

Angela și Benone se chinuiesc enorm. Ce versuri să creeze? Ce melodie să compună?

Bâiguie ei ceva, acolo:

— Bâr, bârrr! Hâr, hârr!

Un fel de cântec, cum n-ar mai fi. Presați de timp. De emoții. Dacă se face „tovarășul" foc și pară? S-a zis cu ei. De ce

n-or fi apelat la alții? La cei care s-ar fi dat și peste cap să se-ncovoaie în fața „tovarășilor"? Cei care, într-adevăr, făceau exces de zel? Fără să le-o ceară nimeni... Păi Benone Sinulescu nici nu avea carnet de partid! De ce a căzut capra, acum, tocmai pe el? Să fi fost cineva cu „fitile"? Cu ce scop? Să-l compromită? Cum de-a căzut pe capul său o așa pacoste, pur și simplu din senin?

Bâr, bârrr! Hâr, hârr! Au îngăimat ei ceva. Mecanic. În fața „șefului ăl mare". Ar fi putut face infarct... Au scăpat...

Pe moment. Fiindcă aceeași mașină neagră i-a făcut pachet, în aceeași zi, și i-a „depus" la televiziune. Direct pe post!!! „Pe viu".

Au cântat tot astfel. Bâr, bârrr! Hâr, hârr! A doua zi, Benone n-a mai reținut nimic. I s-a șters tot. Nu i-a mai rămas nimic. În afară de două versuri:

„Fiu iubit de Scorniceşti,
La mulți ani! Să ne trăieşti!"

Și cu asta, s-a vindecat total. Cât privește melodia interpretată la televiziune, a fost una... inodoră, incoloră, insipidă. Nu s-a uitat, își amintește, astăzi, maestrul Benone, nici dracul...

www.dacoromanica.ro

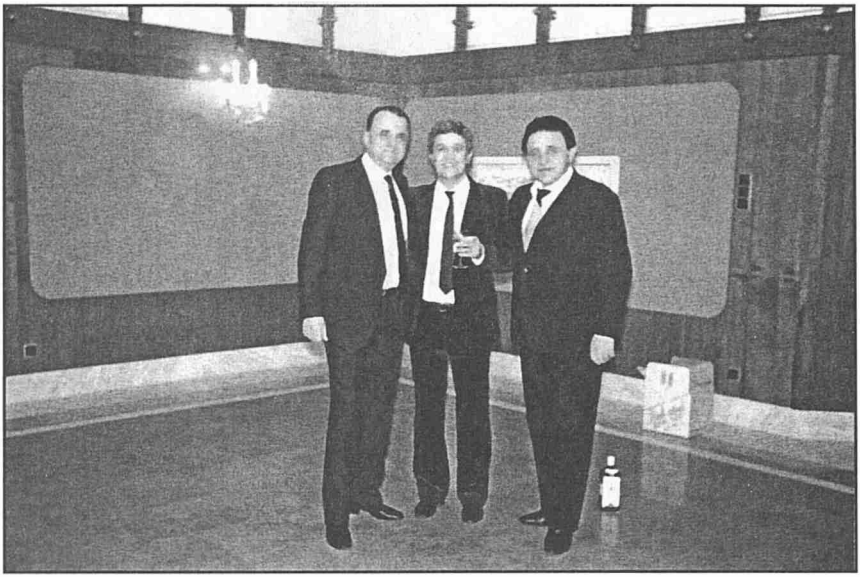

Benone, încadrat de maestrul Ion Cristoreanu (dreapta)
şi de ambasadorul României la Bonn, prin anii '70

Benone Sinulescu (primul din dreapta), primit şi, totodată, premiat la Palatul Cotroceni

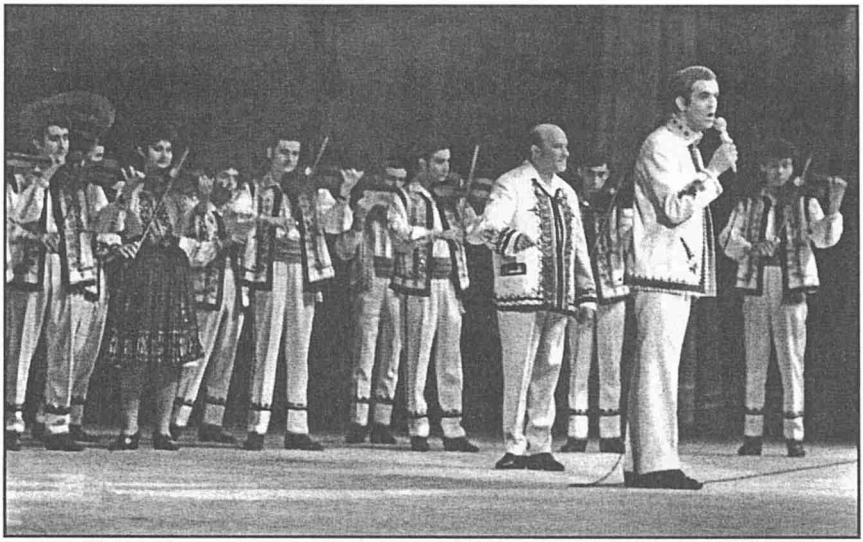

Un solist de nota zece, Benone Sinulescu, şi o orchestră tot de nota zece
(dirijor: Ionel Budişteanu)

Benone, la Paris, în vizită la marele pictor
Horia Damian

Un „trio" care a... încântat New-Yorkul:
Benone, Corina Chiriac
şi Rodica Popescu-Bitănescu

www.dacoromanica.ro

Cum a scăpat maestrul Benone Sinulescu fără... carnet de partid

Cu toate că era prim-solist la Ansamblul „Ciocârlia" al Ministerului de Interne, fără doar şi poate, cel mai mare şi mai tare ansamblu folcloric din lume în acea vreme, maestrul Benone Sinulescu a scăpat să fie membru de partid! Cum? Mai ales în condiţiile acelea (până în 1989) când, fără carnetul de membru de partid, toate uşile erau blocate! Nu intra în presă, bunăoară, nici pasărea cerului fără un astfel de carnet! Era prima condiţie la angajare sau transfer. O altă comedie a comediilor, un alt circ, buletinul de identitate. În Bucureşti funcţiona o regulă sfântă. Nu primea nimeni post aici fără buletin de Bucureşti. Iar un asemenea buletin nu era eliberat de miliţie, dacă persoana respectivă nu avea post în marele oraş!!!

Şi totuşi, cum de-a scăpat maestrul Benone fără carnetul cu pricina? El s-a ferit tot timpul să nu fie... racolat. De unii care se ocupau cu tot genul de „stigleţii". Tentative de a-l atrage au fost. Cu duiumul. Era chemat discret. Că de, el, Benone, merge pe colo, pe dincolo. Prin ţară, pe afară... Şi n-ar fi rău să spună câte ceva cui trebuie, când trebuie şi unde trebuie despre ce zice şi ce face, pe ici-pe colo, unul sau altul. Că asta e, în primul rând, în folosul naţiunii... Dar de maestru nu s-a lipit niciodată nimic. Fire libertină, slobodă la gură, scăpa imediat tot ce ştia. Ce ştia Benone, ştia tot satul! Tot timpul, cu umor. Altfel spus, pe lângă faptul că nici nu voia s-audă de asemenea

www.dacoromanica.ro

bazaconii, Benone Sinulescu nu prezenta nici cea mai mică încredere. Pe de altă parte, „grangurii" în roşu ori în albastru ştiau că maestrul Benone, c-un succes enorm la public, totdeauna, era suprasolicitat de toate orchestrele ţării. Aşa că, graţie talentului său ieşit din comun, avea porţi deschise peste tot. Prin urmare, nu putea fi, nicicum, strâns cu uşa. Pasărea măiastră nu poate fi, se cunoaşte, îngrădită în colivie. Nu se simte „în apele ei" decât în zarea completamente senină şi liberă. La Benone veneau, tot timpul, fel de fel de solicitări. Să cânte colo. Să cânte dincolo. Cu orchestra Timişoarei. Cu aceea a Iaşilor. Sau a Clujului. „Da, mă, se justificau acei „stigleţi" cu penaj între ei, ăsta n-are timp. Ăsta nu poate veni nici la şedinţe. Lasă-l!". Şi l-au lăsat. Şi a scăpat, astfel, şi maestrul de ei...

— Nici utecist n-aţi fost?

— Utecist, pionier, da. Păi ce, a fost după mine? Când eram copil, sincer să fiu, nici nu realizam exact ce însemnau astea. Ştiu doar că, în Siriu, satul meu superb, mama se simţea mândră când mă vedea cu cravata de pionier. Neamurile mele, tot astfel. Sătenii, asemenea.

— Într-adevăr. Numai că, referitor la calitatea de membru de partid, se impune o precizare. Una era, pentru cineva, să fi fost un simplu membru şi cu totul alta, pentru cei mai mulţi, să fi acceptat... funcţiile de partid. Începând de la simplii activişti, toţi secretarii de partid, de jos până sus, deveniseră zeloşi executanţi ai sarcinilor încredinţate. Indiferent de gradul de stupizenie al acestora. „Sarcină, tovarăşe, să trăiţi! Se execută!... Am înţeles!". Şi tot aşa... Nu trebuie omisă o realitate evidentă. Cine nu era membru de partid, în acele vremuri, nu se putea realiza profesional. În niciun caz. Ar fi trebuit să accepte doar profesiunile... marginalizate. Condamnat la munca de jos. Pentru

www.dacoromanica.ro

ei, orice uşă era blocată. Orice vis spulberat. Orice pasiune, orice patimă rămânând o eternă himeră. Nu toţi aveau talentul marelui solist Benone Sinulescu. Benone era excepţia de la regulă. Or, ca Benone, ca maestrul Benone, erau foarte puţini. Benone era o... RARA AVIS. Aveţi, în sensul celor spuse, o altă părere?

— Nu. De altfel, eu nici nu i-am condamnat, vreodată, pe cei care au fost membri de partid. Nu-i condamn nici astăzi. Aşa au fost vremurile. Aşa a fost conjunctura. Eu am avut coloană vertebrală. Din păcate, foarte mulţi n-au avut-o. Avizi de bani, de funcţii, de foloase materiale cu orice preţ, indiferent că meritau ori nu, de ieşiri „afară", au renunţat la orgoliu. La demnitate. La verticalitatea morală. Au renunţat la orice. Eu mă felicit c-am reuşit să scap...

... Benone Sinulescu. Pe lângă profesionalism, în şiragul calităţilor ce-i definesc personalitatea, se adaugă modestia, simplitatea, generozitatea sufletului, absenţa invidiei de orice natură, curajul de a spune lucrurilor pe nume. Totdeauna...

Benone, actor de film

C-un glas cristalin, fermecător, nepereche, maestrul descins providențial din Siriul Buzăului a cochetat, fireşte, şi cu lumea cinematografiei. Aşa cum s-a putut.

A debutat într-un film al regretatului Ion Băieşu. Un scriitor care excela la capitolul „umor". C-un curaj diabolic în acele timpuri cu steag roşu, ciocan şi seceră. Romanul său *Balanța* fiind, se ştie, retras de prin librării şi... retopit!!! Cum cutezase un „scriitoraş" să înfiereze sistemul comunist luminos? Să fie, imediat, pus la zid, „decretase", făcută foc şi pară, „tovarăşa"...

N-a fost un rol de june-prim. Un rol în plan secund. Care pe Benone l-a bucurat enorm. Sufleteşte. Titlul filmului: „Mere roşii".

A fost doar începutul. Cum maestrul se învârtea, predilect, prin cercuri selecte, în compania unor „stele literare" în vogă, gen Ion Băieşu, Marin Preda, Fănuş Neagu, Niculae Stoian, Eugen Barbu etc., autorul romanului *Groapa* a aflat că ilustrul solist interpretează de minune muzică religioasă. L-a rugat să-i cânte un astfel de gen. A rămas... foarte plăcut impresionat.

— Maestre, notează, te rog, vei juca în filmul meu!

www.dacoromanica.ro

Benone n-a mai avut şansa să joace, de această dată, un rol esențial în filmul marelui prozator Eugen Barbu. Creatorul „Mărgelatului", o autentică făclie literară, se va stinge, prematur, din viață... Benone şi-a simțit, în acele clipe, sufletul rănit. Parcă împlântat de-o suliță vitriolată. Cu vârf otrăvit. L-a stimat şi l-a apreciat foarte tare pe scriitorul şi criticul literar Eugen Barbu...

...Prin 1994, regizorul de televiziune Ion Filip îl fixează pe maestrul din Siriu în centrul rampei. Numele filmului certifică exact: „Pe plaiuri natale cu Benone Sinulescu". O bucurie, însă, umbrită. Aripa cea neagră a morții îi răpune părintele. Luca Sinulescu, al cărui glas – o comoară – slujise, ani în şir, ca un astru sclipitor şi ascuns, parcă, de mirajul gloriei, dar recompensat de Cel de Sus cu raze de bucurie perenă în suflet, la strana Sfintei Biserici din acel colț divin de la curbura Carpaților, trece la cele sfinte. În Paradisul unde îngerii înaripați în albul pur zboară, întruna, de colo-colo. Fără invidii. Fără răutate. Fără perfidie. Fără zbucium sufletesc inutil. Lăsând Siriului şi fascinantelor plaiuri carpatine ori subcarpatine din împrejurimi imaginea firii sale blajine. A sufletului ales şi cald. A unei inimi săritoare şi făr' de obidă. A unui glas dulce, mai ales, care le-a încântat, ani în şir, sufletele încercate. „Creionând" amintiri fermecătoare. Care vor rezista în timp... Cât timp va fi Siriul Siriu... Altfel spus, o eternitate...

...În 2007, maestrul Benone devine protagonistul unei comedii muzicale de succes. Alături de marele comic Jean Constantin. Sau de solistul de muzică uşoară cu priză la public

Gabriel Dorobanțu. Titlul filmului? „Peştele verde". Rolul maestrului Benone? Mecanic de tren. Pe nume...„Tăciune".

...Benone Sinulescu. În cazul său, filmul, deşi l-a atras, n-a însemnat, totuşi, oxigenul vieții. N-a putut substitui, în niciun caz, pe Regele Folclor. Stema vieții marelui artist...

www.dacoromanica.ro

În pas, totdeauna, cu vremurile

Talent cu carul, Benone Sinulescu nu s-a limitat doar la folclor. Convins fiind că va excela şi-n celelalte genuri muzicale. Convins fiind, el, maestrul, dar mai ales publicul. Fiindcă, se ştie, publicul rămâne, în orice clipă, „marele inchizitor". Publicul decide destinul oricărui artist. Artist, actor, vedetă a „sportului-rege", comentator sau oricine s-ar expune în viaţa de scenă, de la microfon sau de pe arenele circului.

Formaţia „Savoy", cu liderul ei, Marian Nistor, şi George Mitrea, i s-a lipit, înainte de flacăra însângerată din decembrie 1989, ca o mănuşă. Impactul asupra publicului, în spectacole de muzică etno-dance, a fost unul uluitor. Săli arhipline. Bis-uri. Aplauze la scenă deschisă.

Imediat după decembrie 1989, folclorul adevărat a fost... uitat undeva, pe după scena prim-planului!!!

Benone a intuit exact. Ce anume? Că tendinţa de a răsturna, cu bună ştiinţă, scara valorilor autentice, a devenit, rapid, o... modă. La ordinea zilei. Fiinţă inteligentă, neacceptând nedreptatea – una flagrantă –, le ia caimacul tuturor! Urcă pe scenă cu trupa nou apărută „Romania". Care-şi lansează, la Hanul lui Manuc, primul disc. O trupă tânără. Talentată, totodată. Benone interpretând, cu „Romania",

www.dacoromanica.ro

celebra melodie „Radul mamii". Succes nebun. Publicul aplaudă. În picioare. Minute în şir...

Urmează turneele. Succesul, acelaşi. Sub Pietricica Neamţului, maestrul include şi „Roata morii". În faţa hotelului „Central", într-un megaspecatcol ale cărui costuri le-a suportat, integral, inginerul Petru Paleru, directorul Energoterm SA şi preşedinte, în acel timp, al Fibrexului handbalistic care spulbera pe Steaua şi pe Dinamo şi făcea furori în Europa, pe „semicercurile" Ligii Campionilor Europeni, actualmente, vicepreşedinte al forului handbalistic românesc, publicul, în număr de şase-şapte mii, a aplaudat, entuziast, până dincolo de miezul nopţii...

Apoi, albumele. Vândute ca pâinea caldă... Solicitările din partea celorlalte trupe tinere sosesc din toate direcţiile. Pe bandă rulantă. „K1", „Hora", „Etno".

Din 2003 se „înregimentează" la „Millenium". Primul album cu această îndrăgită şi apreciată formaţie înseamnă un triumf total. Atât în ţară, cât şi la Chişinău, „Benone – relevă managerul trupei în speţă, Vlad Gorgoz – alină românilor de peste Prut dorul de casă... Când apare Benone pe scenă publicului nu-i ajung palmele să-l aplaude..."

În ultima vreme, Benone este angrenat în pregătirea unui „disc-surpriză" cu Ansamblul „Lăutarii" din Chişinău, al violonistului-dirijor de spiţă, renumit pretutindeni, Nicolae Botgros. Turnee, spectacole, megaspectacole. În permanenţă. În ţară şi în afara fruntariilor ţării.

La cele peste şapte decenii, maestrul Benone rămâne ceea ce a fost totdeauna. Un glas diamantin, nepereche. O inimă tânără. O vivacitate făr' de limite. Altfel spus, o RARA AVIS.

www.dacoromanica.ro

Care zboară, zi de zi, săptămână de săptămână, an de an, prin văzduhurile cu flori dalbe. Mustind, în petalele lor, de succese nebune...

Întâmplări, confidențe, amintiri

O mini-comedie în târgul comediilor din „țara lui Hamlet"

Fost sat pescăresc prin secolul al XI-lea, faimosul oraş „viking" Copenhaga încântă ochiul oricărui pelerin. Prin arhitectonica sa uluitoare. Mirifică. Bazilica „St. Petri Kirke", din secolul al XV-lea, cu turnurile sale înnegrite, în stil gotic, eclatant, atrage, magnetic, privirile tuturor. Tot astfel, Christiansborgul. Actualul sediu al Parlamentului danez. Ridicat în secolul al XVIII-lea. Sau Charlottenborgul. Sediul Academiei Regale de Arte Frumoase. C-un secol mai vârstnic. Ori Palatul Regal. Ori „Radhuspladsen". Garda regală de la „Amalienborg" reprezintă, fără doar şi poate, ca şi aceea de la Palatul Buckingham, de pe malul Tamisei, punctul turistic de vârf. Ca şi „nestemata" Copenhagăi, parcul de distracţii „Tivoli". O tentaţie pentru toată lumea. Aici poposeşte, într-o bună zi, vocea de excepţie a folclorului românesc, Benone Sinulescu... Aflat în „ţara lui Hamlet", cu Ansamblul tineretului român. Benone, o vedetă de rangul întâi. Ca şi Margareta Pâslaru. „Copilul teribil" al muzicii uşoare.

Cum ajunge în Tivoli, lui Benone i se pune pata pe... comedii. Păi, nu? Să ajungă aici, în acest parc mirific, şi să nu se învârtească şi el în celebrele comedii? Exclus... Urcă. Aşteaptă să se declanşeze... marea distracţie. Nu intuieşte... „ciclonul". Când rotaţia atinge punctul maxim, în viteza aceea ameţitoare,

www.dacoromanica.ro

vântul, turbat parcă, îi smulge, făr' de milă, peruca! Şi... i-o zboară de nu se vede!

O întâmplare cu totul neaşteptată. Ce se face el fără perucă? S-a...ars!

Îşi zice, în gând:

— Adio! S-a ales praful... Dar, oricum, n-o să fie un capăt de ţară dac-o să cânt aici, în „ţara vikingilor", fără podoaba capilară. Măcar aici nu mă ştie lumea... Acasă să nu se-ntâmple asta...

Fiindcă, într-adevăr, acasă nu se ştia nimic de peruca sa. Nici măcar fetele de la balet. Or, în acel timp, una dintre ele, o „petală" superbă, era prietena maestrului cu glas diamantin. Iar fetele de la balet se aflau jos... Acolo unde era puhoi de lume...

Comedia se opreşte. Benone nu ştie ce să facă. Să plece imediat sau să nu plece? Se tot frământă. La barza chioară, însă, cum se ştie, îi face Dumnezeu cuib. Se apropie de el un tip înalt. Un danez. Parcă-l vede şi acum:

— Sir, please!

Şi-i dă peruca. Amuzându-se...

*

...Mama lui Benone observase că fiul cel scump devenise, peste noapte, o... „stea", se consuma din pricina faptului că pierduse mândreţea de păr. S-a întâmplat asta, de timpuriu, din cauza surmenajului. Exista, pe atunci, un medic reputat. Unul Longhin. De talie europeană. La care se ajungea extrem de dificil. Fie numai şi pentru un simplu consult. Inimă generoasă, Benone îl ia cu el la doctorul amintit şi pe celebrul naist Gheorghe Zamfir. În acel timp, numai o promisiune... Gheorghe Zamfir, aflat în aceeaşi situaţie.

Merg amândoi la doctorul Longhin. Care-i consultă şi le recomandă un tratament adecvat. Avertizându-i:

— Să vă ţineţi întocmai de acest tratament, băieţii mei, dacă doriţi să vă reapară podoaba capilară. Tu, Benone, află de la mine că eşti obosit. Tocmai de aceea îţi pică părul. Nu din altceva. Mama ta are păr? Tatăl tău are păr? Are.

Toată lume din familia Sinulescu avea păr. Numai Benone nu...

Să respecte noua „stea" a folclorului românesc tratamentul prescris? Imposibil. La... cincisprezece mii de concerte pe lună? Gheorghe Zamfir, nefiind suprasolicitat în acel timp, l-a respectat. Şi a mai rămas c-o brumă de păr. „Eu, zice Benone, neavând timp, n-am respectat, *strictosensu*, recomandările medicului. Şi-aşa... iată-mă!..."

„Du-te dracului d'aici, mă, că n-ai fost tu Benone Sinulescu! Dar... mi-ai plăcut mai mult decât el"

Casa de Cultură din Urlaţi, un orăşel prahovean, un fel de târg, unde, de regulă, nu se întâmplă niciodată nimic, este... ticsită de lume. „Lume, parcă, şi pe pereţi", cum se amuză maestrul Benone...

Concert cu „stele" una şi una ale folclorului românesc. Benone Sinulescu, capul de afiş. Fapt firesc.

Era aşa, o toamnă târzioară. Pe timpul „tovarăşului". La începuturi, totuşi. Sala – îşi aminteşte maestrul Sinulescu – una friguroasă. Cum erau sălile pe atunci. Fără excepţie. „Cu toate că fochistul acela – zice Benone – făcuse ceva foc la acea casă de cultură. Parcă-l văd şi acum. Mătăhălos. C-o burtă imensă. Plin de funingine.

www.dacoromanica.ro

Fochistul cu pricina, uşor... trotilat, vine la maestru şi-i zice:

— Care eşti, mă, Benone Sinulescu?

— Păi, îi răspunde, molcom, maestrul, văzându-l în ce hal se află, uite-l pe ăla de colo!

Şi-l îndrumă, mintenaş, spre unul din orchestră.

Fochistul ţâşneşte glonţ spre cel indicat. Zicându-i. Fără perdea:

— Du-te dracului, mă, că nu eşti tu Benone Sinulescu cum nu sunt eu popă!

Cel din orchestră rămâne... perplex. Se stăpâneşte cu mare dificultate să nu-i croiască una. Drept răspuns la afrontul total gratuit. Îl „citeşte", însă, repede. Ştie că orice om înţelept cât de cât nu trebuie să-şi pună mintea cu zevzecii afumaţi. Şi namile, pe deasupra. Înghite în sec şi-l lasă în plata Domnului...

Benone, văzând scena, râde cu gura până la urechi.

Fochistul insistă:

— Spune, mă, drace, care e Benone! Că de văzut, l-am văzut, dar... nu mi-l aduc aminte acum. Nu-mi vine în minte figura lui. Dar îl ştiu. Îl ştiu precis. Cum să nu-l ştiu eu pe Benone?

Ca să scape de-o aşa pacoste, instrumentistul îl indică pe Benone.

— Uite-l, mă, pehlivane, pe marele Benone! Acela e...

Fochistul nu-l crede nici pe instrumentist. Vine iarăşi la Benone.

— Ce, mă, nu vrei să-mi zici şi mie cine e Benone? Ce? Noi, dacă suntem de la ţară, suntem mai proşti, ai? Toţi ne consideraţi, mă, aşa pe noi, talpa ţării? Ce? Nu vrei să recunoşti asta, nu?

www.dacoromanica.ro

Benone (al 11-lea din dreapta, pe rândul al doilea), la Phenian, în Coreea de Nord, la a 80-a aniversare a lui Kim Ir Sen

O pereche ideală: Leni şi Benone Sinulescu (la Los Angeles, în SUA)

www.dacoromanica.ro

Benone (al doilea din stânga), soția sa, Leni, şi... naşii Ileana şi Vasile

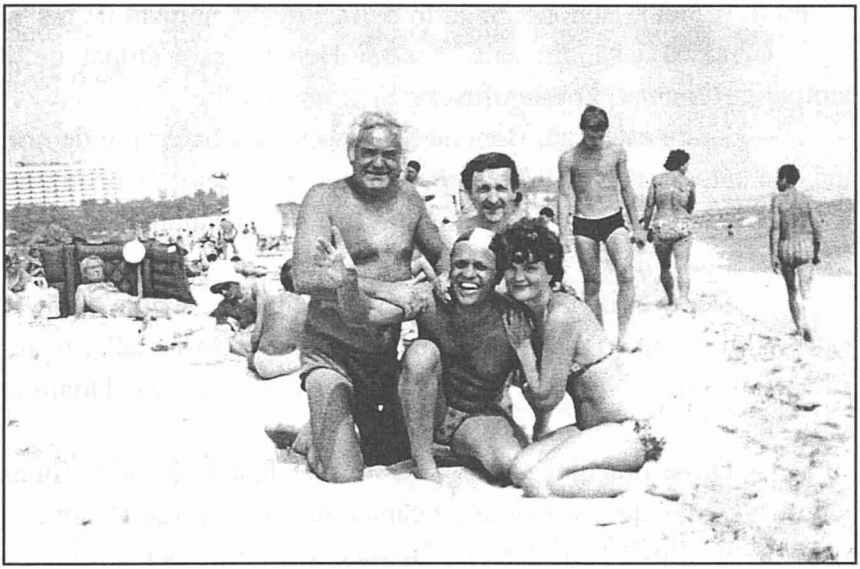

Soții Leni şi Benone Sinulescu, „pescuind", pe malul mării, un „Biban" celebru: Dem. Rădulescu (1988)

www.dacoromanica.ro

— Care-i baiul? încearcă să i-o taie maestrul, sătul de tiradele individului înnegrit de funingine. Tirade fără cap şi coadă...

— Am şi eu o nuntă cu băiatul. Pe 3 septembrie, la anul. Vreau neapărat să-l am la nunta unicului fiu al meu pe marele Benone. Că el este, mă, cel mai mare şi n-o să mă las nici de-al dracului dacă nu-l aduc pe Benone la nuntă!

Benone tot nu se... demască. Văzând că aşa n-o scoate la capăt, individul fochist afumat schimbă tactica. Dă o raită pe acasă. Pune într-o plasă două-trei „clondire" cu ţuică. În alta, ceva mere. Şi alte asemenea „mici atenţii". Nimereşte, cu ele, tot la Benone.

— Du-i, mă, astea lui Benone, că tu îl ştii sigur.

Începe spectacolul. Fochistul, c-o piatră de pe inimă pesemne luată, ia loc în sală. Cântă Maria Ciobanu. Apoi Tita Bărbulescu. În final, Benone. Sala, în delir. Fireşte, nelipsitul „bis".

Când să iasă din sală, acelaşi Benone este stopat de... simpaticul fochist. Foarte ofuscat. Şi... nervos-foc.

— Unde este, mă, Benone Sinulescu? Vă bateţi joc de noi, mă, de ţăranii patriei? Ce, mă, noi suntem încuiaţii neamului ăsta? Unde-i, mă, Benone? Că... n-a fost şi n-a cântat!!! Eu pe el l-am aşteptat chiar în zadar?

— Ce, bre, izbucneşte, la rându-i, Benone, ai înnebunit la cap? N-ai văzut, neică, nici acum, că eu am fost ăla? Eu am cântat. Ultimul. Nu m-ai ascultat? Ai asurzit, cumva, Doamne iartă-mă?

— Du-te dracului d'aici, mă, că n-ai fost tu Benone Sinulescu! A cântat aia, a cântat ăla, a cântat nu ştiu cine, dar Benone... sufletul lui Noe! N-ai fost tu Benone cum nu sunt eu regele

www.dacoromanica.ro

dracilor! Dar, sincer să fiu, mi-ai plăcut mai mult decât el. Mi-a plăcut mai mult, ascultă-l pe băiat, cum cânți tu decât Benone...

— Păi, îi zic atunci, dă-mi mie arvuna şi vin eu să cânt la nunta fiului dumitale.

— Nu, nu, eu tot pe el îl iau. C-am vorbit, deja, cu el!?!

Dialog închis...

Cum „urla" *Steagul roșu*, ziarul partidului unic, din Brașov, că Benone a prins pe „cel mai mare hoț" pe care Miliția îl tot căuta de luni și luni de zile...

O voce tulburătoare. De liră. Natalia Gliga. „A avut un glas de care mă minunez şi acum – relevă maestrul Benone Sinulescu. Şi, certamente, mă voi minuna cât voi trăi... Cânta c-o inteligență rară... De la genul romanțelor, la cântecele de petrecere... Era cam pe acolo pe unde se afla Ileana Sărăroiu... Fără a atinge gloria Ilenei..."

— A fost „faultată"? I s-au bețe-n roate? Pe ce motiv? Ofuscarea? Invidia?

— I-au pricinuit mult rău unii redactori de la televiziune. Care se ofuscaseră fiindcă soțul său, ziarist fiind, îi mai „pişcase" prin paginile unor publicații. Repercusiunile? Natalia, o voce... de aur, a rămas doar c-un talent nemaipomenit!... Natalia Gliga compunea, pe deasupra. Am unele romanțe de la ea: „A mai trecut un an din viața mea/ Cu primăveri şi toamne...!" Superb. Un talent extraordinar...

Benone Sinulescu se afla într-un turneu cu Natalia Gliga. Solistă la Braşov. Ca şi maestrul la începuturile sale. Cum maestrul tocmai sosise recent dintr-un turneu efectuat prin Franța şi prin Germania, cu Gheorghe Zamfir, nu prea mai avea

chef să-l onoreze şi pe cel din Israel, care se ivise imediat la orizont. Nu mai avea, pe moment, chef de ducă! Aş! Acolo, în turneul din „Ţara Sfântă", el era... cap de afiş!

Intervin, în forţă, cei de la... Consiliul (Ministerul) Culturii. Telefon la Benone. Mort-copt, trebuie să întrerupă turneul – de relaxare – din zona de un pitoresc aparte a Braşovului. Unde se simţea în apele sale. Dar de, ordinul nu se discută. Ci doar se execută...

Natalia, când aude de stoparea turneului de acasă:

— Păi, dacă tot ne întoarcem, vă poftesc pe toţi la mine acasă. Că eu am frigiderul plin, să ştiţi. Am carne de viţel. Vă fac mâncare după pofta inimii.

Un... rai autentic, dacă avem în vedere că, în timpul acela, restaurantele erau, în genere, un... supliciu! Prin cele mai multe sufla... crivăţul. Nu dispuneau, de cele mai multe ori, de niciunele. Nu tu un muşchiuleţ, acolo. O costiţă. Nu una, nu alta.

Artiştii în speţă poposesc undeva, în cartierul braşovean Steagul Roşu. În oraşul de sub Tâmpa, fost „Oraşul Stalin" (numele marelui dictator al Marii Puteri de la Răsărit), numele de „Steagul roşu" fusese atribuit peste tot. Divizionara „A" de fotbal se numea tot aşa. Fabrica de autocamioane, identic. Numele camioanelor fabricate aici, la fel.

Benone soseşte la casa Nataliei Gliga c-un zdrahon de şofer. Fostul şofer personal al lui... Chivu Stoica! Una dintre „eminenţele cenuşii" ale vremii. Şef de guvern. Şef de stat, chiar. Mare secretar-mare al fostului CC al PCR. Norocul Nataliei...

Când ajunge ceata de artişti în uşa apartamentului familiei Gliga... surpriză! Uşa e blocată. Pe dinăuntru. Zdrahonul de şofer o împinge. Cu totul. Izbuteşte. Când să se intre în

www.dacoromanica.ro

apartament, se aude, nitam-nisam, un foşnet. O mişcare ciudată. Înăuntru, un hoţ! Unul extrem de periculos. Care, uluit de situaţie, se aciuase exact într-un şifonier. De unde sunt aruncate pe jos, ca la comandă, tot genul de haine de blană, de paltoane, de pardesie, de rochii şi de tot ce se găsea pe-acolo. Momente de uluire. Hoţul profită. Şi-o tuleşte, supersonic, pe scări... Namila de şofer... prezidenţial, după el. Îl arde cu levierul pe care, întâmplător, îl avea asupra sa. Asta în timp ce artiştii, îngroziţi, strigau din toţi rărunchii:

— Hoţii! Ho-ţii!! Ho-ţii!!!

Hoţul este răpus. Şoferul îi trage o bătaie soră cu moartea. Bătându-l într-un hal fără de hal. Benone a crezut chiar că şoferul l-a omorât pe hoţ. Care nici nu mai mişca.

A fost chemată, urgent, Miliţia. Care l-a înhăţat pe loc.

A doua zi, ziarul oficial al partidului unic pe regiunea Braşov, *Steagul roşu*, care executa întocmai sarcinile de partid, „urla" cu litere de-o şchioapă: „Benone Sinulescu a prins pe cel mai mare hoţ pe care Miliţia îl căuta de luni şi luni de zile"!!!

*

...Natalia Gliga avusese, în turneul de lângă Braşov (de la Sfântu Gheorghe), înainte de reîntoarcerea acasă, unele dureri de cap extraordinar de mari. Apelase la Benone:

— Beni, dragă, e imposibil ca tu să nu mai ai, pe-acolo, prin geanta ta, vreo pastilă pentru durerile de cap...

Benone chiar nu avea nimic. De această dată, era în... criză. N-a găsit decât un... somnifer. Pe care i l-a oferit, generos. Când să intre pe scenă, pe Natalia o apucă un somn năucitor. Benone, văzând-o:

— Natalia, dragă, ți-au trecut durerile de cap?

— Benone, să ştii că mi-au trecut, dar nu ştiu, mă, ce m-a apucat, că mă simt extrem de obosită. Mă simt amețită, parcă. Mi-e somn, întruna...

Dar, în cele din urmă, s-a trezit. A trezit-o... hoțul! În timp ce pe Benone abia l-au luat durerile de cap. N-a mai dormit nopți în şir după aceea. O „chestie" îngrozitoare. Şi acum îi apare, din când în când, acel hoț în minte...

„Hava naghila"

Ierusalimul, marele Oraş Sfânt, reprezintă, indiscutabil, „perla" Israelului. Ziduri masive. Impresionante. „Drumul crucii". „Golgota". Marea Biserică a Sfântului Mormânt. Zidul Plângerii. Celebrul Zid al Plângerii.

Cetate Sfântă. Cetate unică. Magnifică. Fără egal în lume. Întru eternitate...

Benone Sinulescu se află iarăşi aici. Pe aceste locuri blagoslovite de Bunul Dumnezeu. Unde Iisus Mântuitorul, fiul Domnului, din veacuri, s-a jertfit, aici, pe Sfânta Cruce. Întru salvarea neamului omenesc de la pieire... Benone Sinulescu, într-un nou turneu. Cu Angela Moldovan. O femeie distinsă, pe care maestrul o etichetează drept „o doamnă isteață şi deşteaptă". De câte ori se întâlneau în vreun turneu, le plăcea să-şi povestească. Amuzându-se tot timpul.

În aşteptarea intrării pe scenă, fiindcă de, erau programați în finalul spectacolului, ca vedete de gală, n-au găsit altceva mai bun decât o dispută de cărți. Nici n-au realizat când zburase timpul. Sunt chemați urgent pe scenă. Să cânte, împreună, „Hava naghila". Au intrat în... criză. Benone decupează un

www.dacoromanica.ro

decor – de carton – din fundul scenei. Intră pe aici. Să ajungă rapid. Fiindcă sala... urla. Îşi pierduse răbdarea. Angela a asaltat calea cea mai scurtă. Pe la arlechin. Dar, ceasul rău!, şi-a agăţat un pantof. Şi-a rupt tocul. Asta mai lipsea. L-a pus la loc. Nu prea s-a observat.

Cei doi ajung, într-un târziu, pe scenă. La „spartul târgului".

Când au început să cânte „Hava naghila", sala i-a iertat. Instant. S-a ridicat în picioare. La unison. Aplauze frenetice. Rop! Rop! Rop! Semn că era încântată. Angela şi Benone râdeau cu lacrimi. Nu puteau uita cum, până să ajungă ei pe scenă, cei de dinainte cântaseră aceeaşi melodie de... zece ori! „Hava naghila", „Rop!". „Hava naghila", „Rop!". Şi tot aşa...

„Atac" cu... gaze lacrimogene

Un nou turneu prin zona Muscelului. Câmpulungul, prima capitală a Ţării Româneşti, o urbe plină de farmec, dominată, în est, de dealul Flămânda, acolo unde legenda zice c-ar fi flămânzit Mihai Vodă cel Viteaz şi Unificator de neam, pe la 1600, iar în vest, pe dealul Gruiului, c-o grădină zoologică extrem de atrăgătoare, Câmpulungul, unde a descălecat, precum vulturul carpatin, cu aripi de învingător, „Io, Voievod, Radu Negru", se mai remarcă printr-o emblemă. Nu neapărat heraldică. Uzina de autoturisme de teren. ARO.

Era pe timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Încă de pe atunci, la ARO Câmpulung Muscel se fabricau, desigur, şi câteva arme.

Benone descinde, pentru întâia oară, pe aceste meleaguri. Pline de fantezie şi de pitoresc. Nu pe aici a creat, oare,

„menestrelul" George Topârceanu renumitele sale *Rapsodii de toamnă*?

Efervescență. Sala, ticsită. Reprezentație de marcă. Orchestra Barbu Lăutaru. Una de 24 de carate. Maria Lătărețu. Benone Sinulescu. Artiști tot de 24 de carate. Unici.

Benone, în finalul programului. Ca de obicei. Primul cântec. Ovații. Pe la jumătatea celui de-al doilea, simte... ace în ochi! Senzații înfiorătoare. De sufocare. Simte că se clatină scena cu el. O părăseşte. Sala... în panică. În alertă. Oamenii dau buzna la ieşiri. Care se blochează. Se sparg geamuri. Se rup uşi.

Panică generală.

Lumea se calcă în picioare. Sala devine... vulcan. Apoi, pustie...

Ce se întâmplase, de fapt? Se pare că un militar spărsese o fiolă cu gaze lacrimogene. „Atac" inconştient...

Trăsura cu... bucluc

Mare concert mare, pe malul mării. La Constanța. Lume, buluc. Tribunele stadionului „Farul", ciorchine. Valuri. Pescăruşi. Decor feeric.

Spectacol pe cinste. Spectacol garantat. Cu maestrul Benone în „pole-position".

Se cântă... din trăsură. Care trăsură face turul stadionului.

Înainte ca Benone să ia cu asalt trăsura cu pricina, se trezeşte c-un individ care-l blagosloveşte cu două lăzi. Una plină cu sticle de vin. Alta cu struguri. Struguri frumoşi. Altoiți. Superbi.

www.dacoromanica.ro

Cum totul s-a petrecut în mare viteză, lăzile oferite au fost puse exact pe canapeaua pe care trebuia să se aşeze maestrul. Într-un loc, acolo. Unde s-a nimerit.

Benone se pune pe cântat:

„Foaie verde măghiran, măi,
Mândruţo dragă..."

Tribuna izbucneşte în aplauze. La scenă deschisă. Calul merge. Trăsura, aşijderea. La o opintire a bidiviului, în timp ce cântă („Ta-ra-ra-ra"), maestrul se prăvăleşte taman peste... mândreţea de struguri! Îi face... zob. Must. Se unge... de sus până jos. Îi curge mustul de pe toate mădularele. Se făcuse... numai dulceaţă. Se încleiase, pur şi simplu...

Colac peste pupăză, trebuia, ulterior, să ajungă şi la Mamaia. Ce să facă? Alţi pantaloni nu mai avea. Cum o să cânte aşa, încleiat, acolo? Parcă era... un şoarece muiat în gaz!

...A dres busuiocul, până la urmă. Înlocuind pantalonul făcut arşice cu unul de costum. Publicul de pe stadion, văzându-l ca ieşit din... tescovină, îl aplaudă şi mai şi...

Show-ul fusese asigurat...

Concert la lumina... farurilor

Pe vremea „socialismului luminos", lumea se trezea, adesea, în... pană de curent. Frigiderele se făceau praf. Televizoarele, aparatele de radio, asemenea. În plină seară, triumfa... bezna.

Anii de glorie ai „epocii de aur”... Care i-au atins, firește, și pe artiști. Publicul lua cu asalt sălile de spectacole. Să-i asculte. Să-i vadă. Dar cum să-i vadă în întuneric?

La un asemenea concert, Benone Sinulescu o dă în bară. Pană de curent. Dă să plece. Publicul nu acceptă. Șoferul autocarului vine cu soluția... salvatoare. Deschide larg ușile mașinii. Și pune reflectoarele ei... direct pe scenă. Benone cântă mai departe. Fără microfon.

Publicul aplaudă.

Concert la... lumina farurilor. „Spre comunism în zbor”...

„Tir-li-li” și „Be-he-he”

Benone în turneu prin Bulgaria. Cu Orchestra „Barbu Lăutaru”.

Popas într-un mare studio. Oficialitățile, la înălțime. Totul organizat perfect. „Creierul” acțiunii, primarul însuși.

La oaspeți de frunte, atenții pe măsură. Artiștii români primesc un cadou... original. O... oaie pentru fiecare. Una vie.

Cântă, pe scenă, Benone Sinulescu. Aplauze în cor. Când interpretează și o melodie în limba bulgară, sala devine... electrizată.

Urcă pe scenă amicul lui Benone. Damian Luca. Amic sosit special de la Bruxelles. Trăise ani mulți acolo.

Damian cântă „Ciocârlia”.

„Tir-li-li” și „tir-li-li”.

Oaia, din cortul instalat în spatele scenei:

www.dacoromanica.ro

„Be-he-he" şi „Be-he-he"!

Un „duet" super...

Cum a înghiţit, volens-nolens, Benone Sinulescu un... fluture

După Damian Luca, pe scenă reapare Benone. Luminile reflectoarelor îl terorizează. Asta nu-i nimic. Show-ul vine dintr-o altă direcţie. Invadează decorul o armată de... gâze. Ceva de infern.

Maestrul eschivează ce eschivează, dar... cu eforturi inutile. Un fluture îi intră, nici una-nici două, direct pe gât. Maestrul nu are o altă soluţie. Îl... înghite!!!

— Cum a fost, maestre, cu fluturele acela înghiţit, în turneul din Bulgaria?

— Păi ce, a fost după mine? S-a abătut din senin asupra scenei un stol de gâze. Fel de fel. Eu mor de chestii d'astea. Ferească Dumnezeu! Dar n-am ce să fac. În timp ce cântam, un fluture mi-a intrat direct pe gât! Am fost obligat să-l... înghit!!!

O scenă pe care maestrul Benone n-o poate uita nici în somn...

Cum a dat Benone Sinulescu, în turneul din Mongolia, cu bâtul în baltă

Între Belgia sau Olanda, maestrul Benone alege... Mongolia. Pustiu cât cuprinde. Nisip. Iurte. Iaci. Capre. Oi. Seu. Cămile.

O experienţă unică. O experienţă fantastică. Primire senzaţională. Amabilele gazde pun în faţa înalţilor oaspeţi (celebra orchestră „Barbu Lăutaru", cu dirijorul – de excepţie – Ionel Budişteanu, cu maeştrii – unici – Benone Sinulescu şi Gheorghe Zamfir, cu Adrian Economu, fluieraşul Marin Chisăr, fără o cultură aleasă, dar cu har... divin etc.) tot ce au ele mai bun.

Popas la Raica. Nici sat, nici oraş. Iurte, în schimb, cu duiumul. O aşezare pe care maestrul Benone n-o poate uita. Câte zile va avea.

Cum îi întâmpină, oamenii cu ochii oblici îi şi poftesc la masă. Toate bucatele gătite în... seu de oaie. În loc de untură sau ulei. În magazinele Mongoliei, seul de oaie fiind ca... anafura! Venerat. Glorificat.

Marele Chisăr, nedumerit:

— Mă, Benone? Ce dracu' o mai fi, mă, şi asta? Anafură?

— Nu, Marine, ăsta e seu de oaie.

— Mie-mi place foarte mult oaia, să ştii!

Benone nici nu se atinge de farfurie. N-a consumat în viaţa sa carne de oaie. Nici de miel.

Marin Chisăr se înfruptă, cu poftă, din găluştele umplute cu carne de oaie. „Pigmentată" cu seu din belşug. C-o poftă atât de mare, încât, la un moment dat, îi sare toată untura. Direct pe faţa lui Benone! Îl... frige de-i merg fulgii...

— Dar-ar dracii în oile tale, Marine!, izbucneşte maestrul.

Rămas fără... delicatesa numărul unu, fluieraşul mai cere încă un castron. Pe care-l înfulecă în viteza trăpaşilor de odinioară ai marelui Gingis-Han... În timp ce Benone icneşte de foame...

O altă primire. Cu... lapte de iapă cu mânz. Ca de obicei, Marin Chisăr socoteşte mâncarea oferită un deliciu aparte. Soarbe

www.dacoromanica.ro

totul pe nerăsuflate. Benone... ioc! Îl observă ospătărița. Curioasă-foc de ce nu se atinge maestrul de laptele apetisant – ceva unic în lume, zice ea – vine să-l îmbie. Ce mișcare a făcut Benone, ce n-a făcut sau cum a făcut, nu se știe. Cert este că i-a vărsat, într-o clipă, toată tava și s-a făcut... alb de lapte! Peste tot.

Și-a cerut scuze. Pe loc. Dar n-a fost cazul. I s-a adus o nouă tavă, dar tot inutil. Spre regretul gazdelor mongole, care, dac-ar fi fost creștine, și-ar fi făcut semnul crucii... Pe-ascuns...

Nici la hotelul din Ulan Bator (capitala Mongoliei) n-a fost... altfel. Deși era hotelul cel mai faimos. Benone și Gheorghe Zamfir au nimerit cea mai nenorocită cameră. Curgea, întruna, apa pe pereți. Mirosea totul, absolut totul, numai a oaie!

Monumentele de pe vremea marelui cuceritor Gingis-Han (cel mai mare din istoria omenirii) sunt, certamente, sublime...

*

...Intră, într-una din zile, Benone, împreună cu Gheorghe Zamfir (Marin Chisăr o fi preferat, pesemne, găluștele cu seu, pentru care felicita chiar pe bucătarii care le gătiseră), într-un templu budist. Rămân... șah-mat! O slujbă făcută într-o tăcere de... plumb. Cu niște instrumente pe care cei doi nu le văzuseră în viața lor. Alăuri vechi. Și mai lungi, și mai groase, și mai scurte. Care scoteau niște sunete foarte ciudate. Când au văzut acea mulțime... nemișcată, pe Benone și pe Ghiță Zamfir i-a umflat râsul. Atât de tare, încât au izbucnit în cascadă. Întreaga mulțime tăcută a întors, brusc, capul. Ca la comandă. Oripilată.

— Hai să ieșim repede, Zamfire, că ăștia ne omoară!

Au ieșit ca vântul...

Benone, în... familie

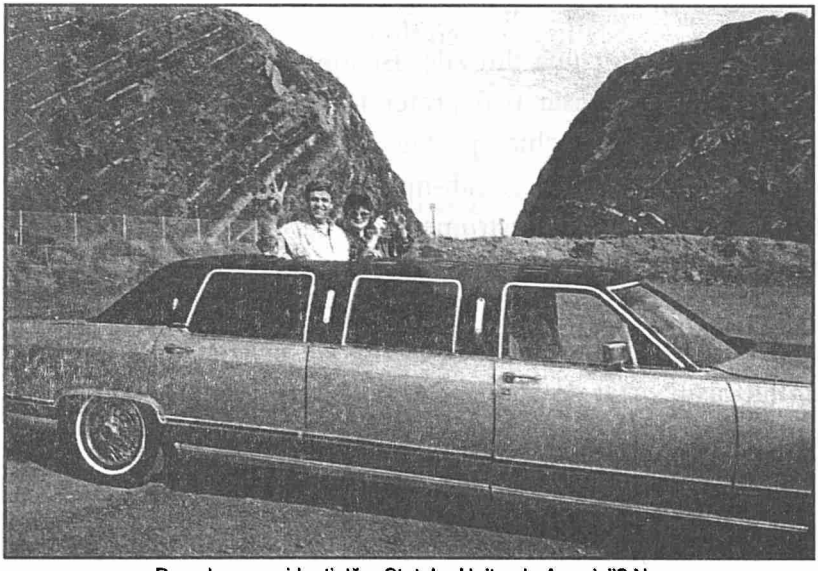

Perechea prezidențială a Statelor Unite ale Americii? Nu.
Familia Leni şi Benone Sinulescu, în California...

www.dacoromanica.ro

Soții Sinulescu, la... Santa Monica, în 1991

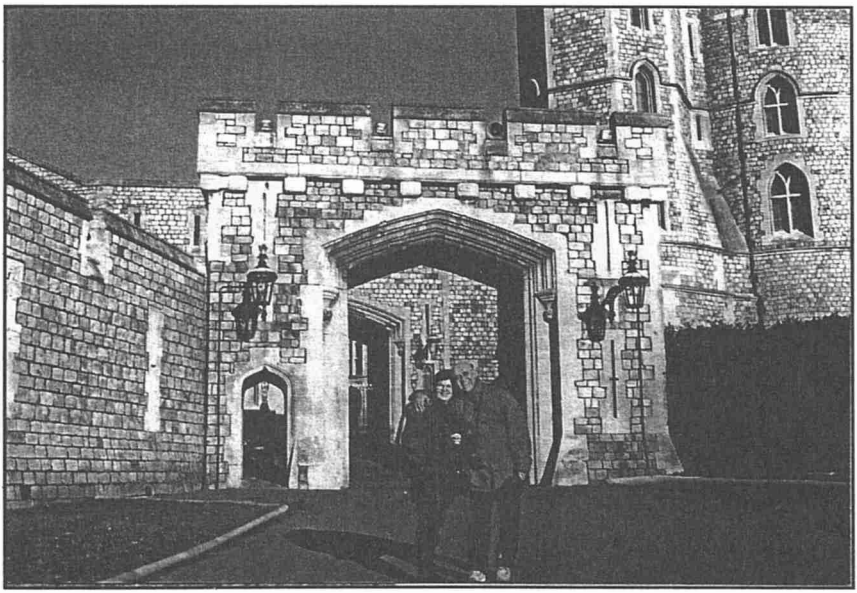

Benone Sinulescu şi soția sa, Leni, la... Windsor

Cu marea solistă Sofia Vicoveanca, la aniversarea celor şapte decenii de viață...

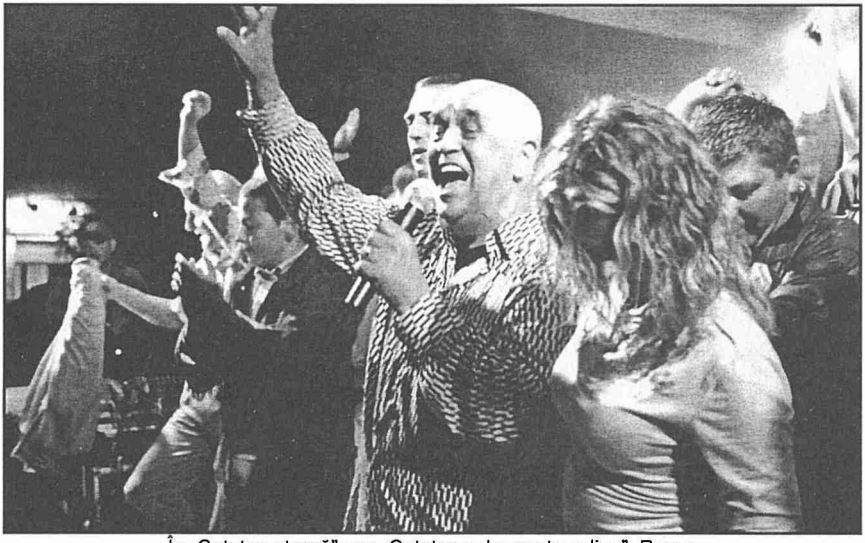

În „Cetatea eternă" sau „Cetatea celor şapte coline", Roma

www.dacoromanica.ro

Benone fără... bis

O nouă premieră cu Ansamblul „Ciocârlia". Un ansamblu – reliefează maestrul Benone Sinulescu – cum n-o să mai fie niciodată. Deşi ar fi de dorit. Certamente. Pentru că neamul acesta românesc dispune, cum a dispus totdeauna, de un folclor minunat. Variat. Unic în lume. La toate spectacolele „Ciocârliei", atmosfera era strălucitoare.

Benone trebuia să cânte.

„Satul meu din depărtare,
Sat înfloritor,
Mi-a trimis astăzi scrisoare,
Veşti pe vânt şi nor".

Pe scenă, Benone nu mai nimereşte catrenul cu pricina.

„Satul meu din depărtare,
Marti silifor,
Mi-a trimis astăzi scrisoare,
Marti silifor"!?!

Aşa i-a ieşit. Publicul nu s-a prins. Şefii, însă, da. Astfel că Benone Sinulescu apare la... gazeta de perete a „Ciocârliei". La rubrica negativă: „Cu musca pe căciulă"!

N-a fost singura dată când a călcat... în strâchini. Tot într-un concert, cu Ion Cristoreanu, Angela Moldovan, Aurelia Fătu-Răduţu, toţi „artişti emeriţi" ai „Ciocârliei", un concert-premieră, de folclor nou, Benone a făcut ce-a făcut şi tot nu le-a potrivit.

„Țara mea, rază de soare,
De când sunt, ți-aștern în cale
Ghiocei, mărgăritare".

Așa ar fi trebuit să „sune".

„Țara mea, rază de soare,
Eşti o țară frumuşică,
Eşti o țară frumuşică".

Așa a ieşit.

Nici în prima situație, nici în a doua (singurele excepții din viața de solist), Benone n-a mai cules... bisul. El, care îl culegea întotdeauna. Care era... „tatăl bisurilor". De aceea, pe cutia de machiaj, de la... Hollywood, colegii soliști îi scriseseră: „Benone n-a mai făcut... Bravo"!

Odiseea icrelor negre

Paradisul Jurilovcăi. Stufăriş. Pelicani. Peşte berechet. Pescăruşi. Tot genul de ambarcațiuni. Şalupe. „Razelm".

Două megaspectacole. Cu Benone, ca „june-prim". Săli înțesate. Lume pe garduri. Prin ramurile pomilor de jur împrejur. Caniculă. Cer albastru.

Masă pescărească. Amfitrion, preşedintele cooperativelor de consum din acest colț de rai. Un om pricopsit. Şi generos, totodată. Bună dispoziție.

Soseşte, lângă Benone, un tip. C-un coleg care se dădea „grande". Că-l ştie el foarte bine pe maestru. Întru argumentare, îi tot face cu ochiul. Deşi Benone nu-l văzuse niciodată. Tipul

www.dacoromanica.ro

înfipt trece la „ofensivă". „Dotat" cu „artilerie grea". O plasă ticsită. Cu două borcane de icre negre. Fiecare „trofeu" a câte opt sute de grame. „Peşcheş" curat.

— Ce, nu mai ştiţi, tovarăşe Benone, c-am fost colegi de oaste?

— Lasă-mă, dom'le, în pace cu bazaconiile dumitale, că eu n-am făcut nici măcar armata...

— Cum, tovarăşe Benone, chiar nu-ţi aminteşti de mine? Cum n-ai făcut armata? Ce, crezi că eu bat câmpii?

— Cu ce te-ar încălzi dac-aş minţi?

Tipul cu icrele insistă. Rezultanta, nulă. Insul răbufneşte:

— Uite ce-i, tovarăşe Benone, scurt pe doi. Dacă ziceaţi c-aţi făcut armata cu mine, v-alegeaţi cu icrele astea negre. Dar, fiindcă n-aţi făcut-o, nu vă mai alegeţi cu nimic. Le iau înapoi, cu mine, acasă...

Şi s-a făcut nevăzut. Cu icre negre cu tot... La plecare, preşedintele cooperaţiei de consum, „repară", pe jumătate, gestul cu gust de... icre negre. Concret. Scoate un borcan cu icre din frigiderul localului unde se servise apetisanta masă pescărească şi-l oferă lui Benone. În văzul tuturor. Impresarul trupei şi un mare actor, privind scena, înghit în sec. Când preşedintele cooperaţiei iese să-l conducă pe Benone, trec la... contraofensivă. Şterpelesc, rapid, din acelaşi frigider, două borcane. Pur şi simplu, la întâmplare. Convinşi fiind c-au dat lovitura, cum ajung la hotelul din Tulcea, i se şi adresează, triumfători, maestrului din Siriu:

— Ce, dom' Benone, credeţi că numai dumneavoastră vă puteţi făli cu icrele negre? Ce, credeţi că noi n-am primit?

— De unde?

— Tot de acolo, firește.

— Să văd!

A văzut. Nici urmă de icre.

— Mă, voi ați înnebunit. Aici nu sunt icre...

— Cum să nu fie?

— Simplu. Nu sunt.

Nu erau, într-adevăr. Borcanele cu care se... autoserviseră cei doi erau pline ochi cu... mărar cu sare. Unde dai și unde crapă. Asta a fost. Nu tot ce zboară se și mănâncă...

Furculițele din... cadă

Cu Irina Loghin și Ileana Sărăroiu, în turneu la Brașov. Benone, închizătorul spectacolului.

Un triumf.

După spectacol, cei trei mari artiști s-au îndreptat spre un restaurant. Toate... închise! Noroc, totuși, c-o familie de medici. Care s-au oferit să-i ducă acasă. Invitându-i, firește, la cină.

Casă frumoasă. Dichisită. O masă cu de toate. Foarte atent la detalii, Benone se uită pe șest la furculițe, la farfurii, la pahare. La tot. A observat așternuturile cam vechi. Ceva îngălat. Să mănânce, să nu mănânce... Se decide să „inspecteze" și baia. Pretextul? Spălatul pe mâini. Ileana și Irina râd pe rupte. Știindu-i metehnele...

Când ajunge în baie, maestrul înlemnește! O cadă „patinată" bine. Cu dungă. O cadă plină de... veselă! Tot felul de furculițe, farfurii, linguri și pahare. Aruncate alandala. Se întoarce la masă, dezarmat total. Irina și Ileana, șușotind:

— Ce ai, mă?

— Ce să am?

Benone ezită.

www.dacoromanica.ro

Ileana nu-l slăbeşte.

— Ştii că de mine nu scapi cu una-cu două. Te ştiu ca pe calul breaz. Pe mine nu mă duci...

Maestrul nu mai poate „dribla". Pune degetul pe rană:

— Duceţi-vă şi voi până la baie şi-o să vedeţi!

Cele două s-au dus. Benone avusese dreptate. Au rămas, din clipa aceea, cu ce înghiţiseră până în momentul cu pricina. Maestrul n-a înghiţit nimic. Se prefăcea că înghite. Ceasul rău, pisica neagră...

Isprăvi cu „bestii"

Mare concert mare, cu „Doina Argeşului", la Piteşti. Cu Ioana Radu. O artistă pe care Benone Sinulescu a divinizat-o. Atras, magnetic, de timbrul ei deosebit. „Regina romanţei". Pe drept. Nu ca unii din ziua de astăzi, care se dau... „regi". „Regi" fără şcoală? De ce nu? Sau „împăraţi". Că n-au nici studii de doi bani? Şi? Benone Sinulescu nu s-a considerat niciodată „rege". Sau „împărat". Cu toate că vocea sa – de excepţie –, studiile, prezenţa scenică i-ar fi conferit realmente o asemenea etichetă. Benone s-a considerat, totdeauna, un simplu slujitor al folclorului românesc. O axiomă însuşită, imediat, de... alţii. Care au ajuns, din nefericire, să-i „fure" până şi expresiile. El, Benone Sinulescu, trebuie doar să spună ceva. Atât. Fiindcă restul nu mai contează. Totul este ca şi asigurat. Zice maestrul ceva, sar imediat ceilalţi, care-şi arogă cele zise. Socotindu-se inteligenţi-foc. Dacă tot se poartă...

În fine... După succesul teribil de public din oraşul de „pe Argeş în jos/ pe un mal frumos", oraşul lalelelor şi al ţuicii de prună, oraşul fotbalistului de geniu Gicu Dobrin, Ioana Radu,

însoțită de Benone, dar și de soliștii argeșeni Nelu Păun și Nicu Vitomireanu, cu „Doina Argeșului", evident, au repetat reprezentația specială într-o mare comună din apropierea Piteștiului.

Când să se îmbrace, în cort, Nelu Păun țipă ca mușcat de șarpe la Benone și la Nicu Vitomireanu:

— Ieșiți afară, „bestiilor", și aduceți-mi neapărat un lighean, că vreau să... urinez!

— Cum, Păune, se poate asta? sar cei doi, surprinși.

— Executarea!

„Ordin" executat. N-a fost de ajuns.

— Stați, acum, afară, „bestiilor", la ușa cabinei și faceți... vocalize, să mă... acoperiți. Alături se află o mare doamnă (Ioana Radu) și nu se cade să audă așa ceva.

„Străjerii" încep:

„Oho-ho-ho!"

Păun:

— Mai tare, lua-v-ar dracu'! mai tare. Ce, n-ați mâncat nimic pe ziua de azi?

Când să traverseze un pârâu, în drum spre sala căminului cultural, același Nelu Păun, ușor „afumat", se dă iarăși „în stambă":

— Coană Ioana, știi, cumva, peste ce pârâu trecem?

— Taci, dracu' din gură, mă, deșteptul lui Papuc! Ne înveți tu pe noi geografie, secătură? Tu nu știi nimic, mă, loază...

Expresiile deocheate – subliniază maestrul Benone Sinulescu – nu ieșeau niciodată rău din gura „reginei romanțelor". Aveau un farmec aparte. Cum Ioana Radu suferise un accident, se folosea, când cânta, de baston. Cu microfonul,

www.dacoromanica.ro

cât o pleaşcă, într-o mână, cu bastonul în cealaltă, era simpatică-foc. Dar, colac peste pupăză, în timp ce cânta, cârduri de copii se tot buluceau cu mâinile pe scenă... Larmă de nedescris. A tot încercat marea artistă să-i alunge, amenințându-i cu bastonul, dar n-a izbutit. Năzdrăvanii de puşti chicoteau şi mai dihai. În ambiție, parcă... Fapt ce-a scos-o din pepeni pe „regină". În timp ce încânta publicul cu melodia „E Rița, fecioară cu ochii sprințari", îi altoia cu bastonul pe copilaşi, care țipau de mama focului. O ploaie de lovituri. Efectul? Zero.

În sală, isterie generală...

Cum s-a țesut – şi întrețesut – legenda cu... uciderea „primei soții", care nici n-a existat

...Piatra Neamț. Urbea care l-a uluit pe vestitul peregrin francez Henry de Fotillon, cel care, referindu-se la aceste splendide plaiuri moldave, a scris că pe aici „reflexul argintiu al zilei se îngemănează cu flacăra strălucitoarelor ctitorii voievodale". O astfel de ctitorie, Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul" (1497-1498), cu al ei celebru „Turn-clopotniță" (1499), ce străjuia, falnic, dinspre nord-vestul colinei, curtea muşatină a marelui voievod Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Aici, în oraşul-bijuterie, Piatra Neamț, a repurtat marele Benone un succes de-a dreptul fulminant. În anii de tinerețe.

Un triumf care a continuat şi după acest megaspectacol. Chiar în fața hotelului „Ceahlăul", unde fusese cazat şi se retrăsese. Puhoi de lume care-i cânta... „Nimic nu putea să fie mai emoționant şi mai terifiant – admite, obiectiv, maestrul Benone – decât acea clipă când se trezea cu puhoiul de lume

cântându-i melodiile, după spectacol, sub ferestrele hotelului!...". „Hai Buzău, Buzău!". „Plec, mânduțo, militar" etc.

A fost obligat să revină. Pe scările hotelului. Să dea din mâini. Să răspundă, astfel, iubirii mulțimii. Parcă era... Ceaușescu!

Numai că orice pădure își are, nu-i așa?, uscăturile ei. Se iveşte... unul mai cu coarne. Sau c-o stea în frunte. Fioros. Beat-criță. Un zdrahon. Un „guzgan". Care, dând din „copite", urcă pe scări. Şi... urlă la mulțime.

— Şi eu i-am rupt gâtul la a mea (soția lui, adică), fraților! Așa. Ca tovarășul Benone, zice, i-am luat gâtul!

Maestrul rămâne... perplex. Interzis. Cum ar fi putut să convingă în acele clipe de uluire puhoiul acela de lume că dihania aceea fioroasă bate câmpii? Norocul său a fost c-un milițian care l-a înșfăcat pe pehlivanul beat-turtă, în clipa următoare. Tot artistului i s-a făcut milă, intervenind pe lângă milițian să nu-l aresteze şi să-l lase în plata Domnului.

— Lăsați-l dracului de bou, că, dacă e diliu, dus cu sorcova rău de tot, poate scoate cineva ceva bun de la el? Nu-l vedeți că nu are nici haine pe el?

...Astfel s-a țesut legenda... uciderii „primei soții". Care, de drept şi de fapt, n-a existat niciodată. Legenda nu s-a stins atât de uşor. S-a... întrețesut chiar. Pe ici-pe colo. Când aruncă unul cu piatra în baltă, n-o pot scoate, se ştie, uneori, nici zece mii de înțelepți. Pe umărul cui să se nască legendele? Pe-al unui tractorist? Nu. Categoric, nu. Ci pe-al unui artist vestit. Că de, pe el îl ştie lumea... O vedetă trebuie să suporte, desigur, şi astfel de lovituri nemeritate. Care nu se uită nici în secole...

www.dacoromanica.ro

*

...Mama maestrului, Ileana Sinulescu, o femeie extrem de comunicativă, de caldă, cu... miere în glas, care zâmbea tot timpul, mergea cu rata, de la Siriu la Buzău. Aude, la un moment dat, pe-o tipă de alături. Care începuse să povestească. În gura mare:

— De-aici, din Siriu, e Benone Sinulescu, fraților. Ăla care și-a ucis soția. Ce, n-ați auzit încă? A băgat-o într-un sac (!!!) și-a gâdilat-o la tălpi (!!!) până ce biata femeie și-a dat duhul (!!!)...

Auzind o asemenea bazaconie, țipată în gura mare, mama artistului buzoian a rămas... consternată. Plângându-se imediat șoferului autobuzului respectiv. Finul său:

— Finule, auzi ce zice doamna aceea despre copilul meu. Cum poate spune asemenea inepții?

Șoferul trage autobuzul pe dreapta. Zice:

— Doamnă, ce știi mata despre Benone Sinulescu?

— Că... uite, că și-a ucis soția.

— Așa? Ai măcar un argument cât de simplu?

— Așa vuiește lumea. Așa am auzit, așa zic și eu...

— Și ce faceți dacă-l vedeți pe vreunul sonat la cap că sare într-un râu, săriți după el?

— Ferit-a sfântul, maică!

— Așa, deci? Rogu-vă, atunci, luați-vă imediat bagajul și dispăreți din ochii mei! Acum.

A lăsat-o la tren...

www.dacoromanica.ro

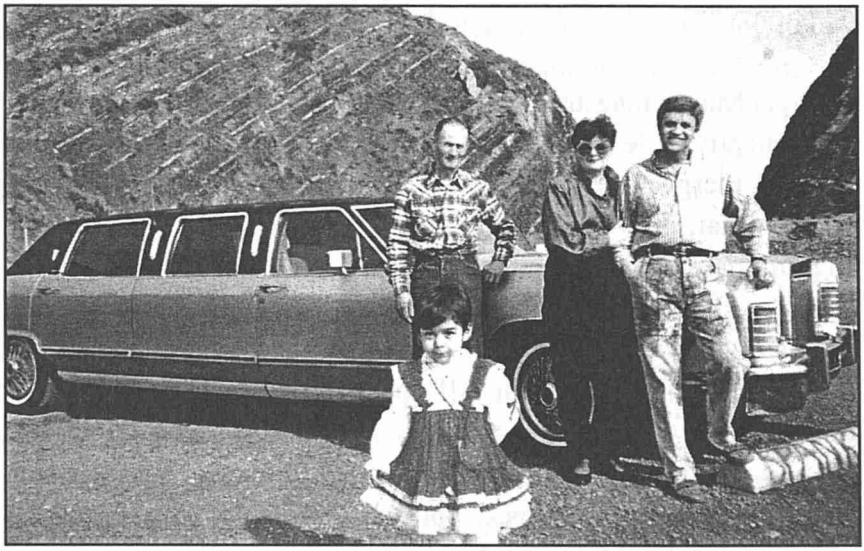

Familia Sinulescu, printre prieteni, pe tărâm american (la Santa Monica)

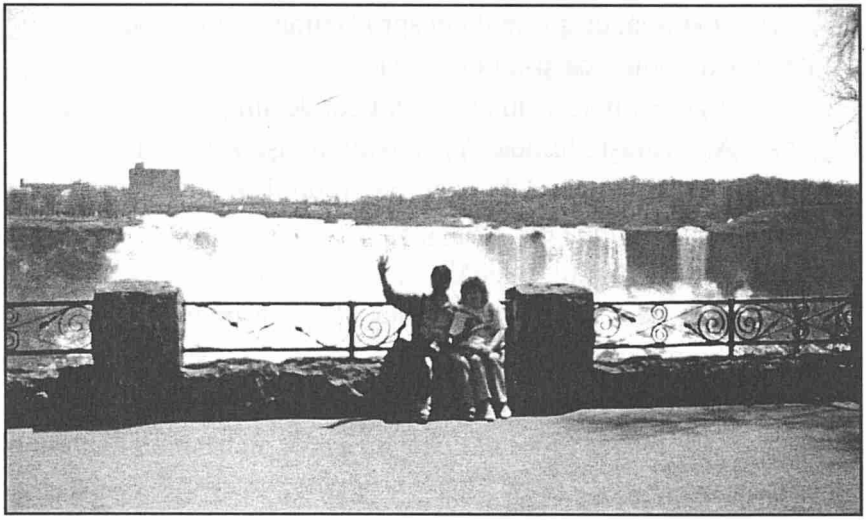

Benone şi Leni Sinulescu, la cascada Niagara

www.dacoromanica.ro

Familia Sinulescu, la... Washington

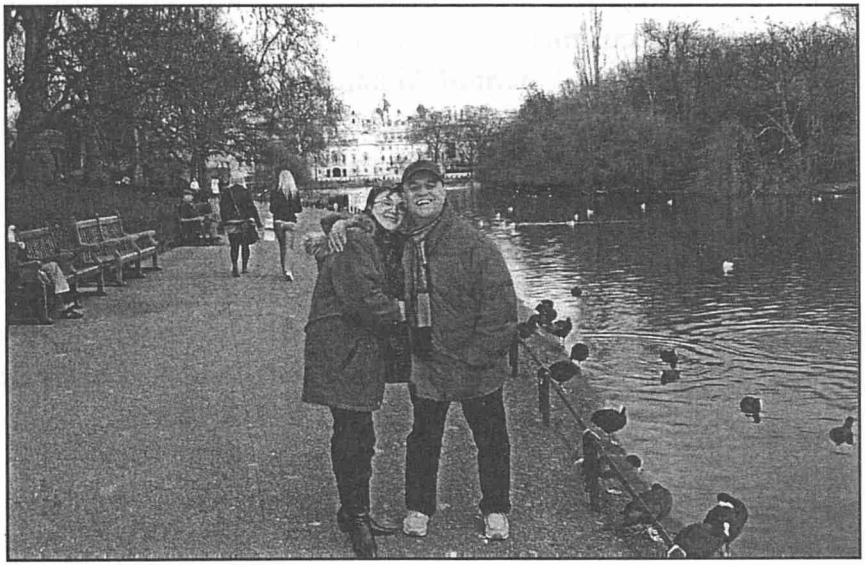

Beni şi Leni Sinulescu, prin grădinile palatului Buckingham din Londra

*

...Comedia cu femeia din autobuzul de pe ruta Siriu-Buzău n-a fost, în niciun caz, singura de acest gen. Mama lui Benone Sinulescu se trezeşte, la scurt timp, c-o nouă izbitură generată pe la colţurile ulucilor de... „undele radio-şanţ". Se trezeşte cu sora Ecaterina (o femeie extrem de simpatică, de stilată şi de spontană, la care nepotul Benone ţinea enorm, care, dac-ar fi studiat la teatru sau la operă, ar fi ieşit, negreşit, o mare actriţă, fiind, în acelaşi timp, formidabil de naturală) că-i trece pragul. Sosise de la Bucureşti şi cele auzite o apăsau pe suflet:

— Ţi-aş zice ceva, soro, dar ştiu că stai cam rău cu tensiunea...

— Păi, dacă tot m-ai făcut curioasă, n-ai decât să zici ce aveai de zis...

— Uite ce-i, soro, ţine-te bine. Nonu (numele de alint al maestrului) e împuşcat într-un picior. Că l-a prins un colonel la soţia sa şi-a tras cu arma...

— Ce-i cu tine, Caterino? Ai înnebunit la cap?

— Aşa e, soro. Tot Bucureştiul vuieşte...

— Păi, dac-o ţii una şi bună c-aşa este, când zici, mă rog, că s-a întâmplat nenorocirea asta?

— Acu' o lună-două...

— Păi bine, Caterino, dar băiatul meu a fost pe-acasă acu' trei zile şi era bine-mersi. Şi-o să vină iar, cât de curând...

Mama, ca orice mamă, îşi face o mie de griji. Cine ştie, dacă s-o fi întâmplat ceva ieri, bunăoară? Intră la idei...

Când soseşte din nou acasă, Benone o găseşte în cumpănă. Îl şi ia în habet:

— Beni, mamă, ia dă, rogu-te, pantalonul jos! C-am auzit că te-au împuşcat la picior...

www.dacoromanica.ro

Benone rămâne... tablou:

— Cine ţi-a mai băgat în cap şi stupizenia asta, mamă? Uite piciorul stâng, poftim! Uite-l şi pe cel drept!

Sora Ecaterina este chemată, urgent, de peste gard. Soseşte într-un suflet.

— Ce-ai zis, Caterino, c-a păţit Nonu?

— Păi nu ţi-am spus? A fost împuşcat în picior şi a avut şi-o intervenţie medicală.

— Uită-te, Caterino, la picioarele lui! Vezi tu ceva? Că eu n-am văzut nimic. Şi nu cred să mă fi lovit, cumva, orbul găinilor...

— Nu are, soro, nimic. Acu' m-am lămurit şi eu.

— Aşa e, Caterino, când pleci urechea la „cooperativa" zvonurilor. Sper să-ţi fie învăţătură de minte...

*

...Când s-a sărbătorit, cu fast, împlinirea unui secol de la apariţia „Dunării albastre" de celebrissimul Strauss, a fost invitat, la spectacolul omagial, şi Benone Sinulescu. Într-o trupă de folclor (românesc). A reprezentat doar ţara. Fără a cânta. L-a văzut cântând, cu orchestra sa, pe celebrul Udo Jurgens. Despre care se zvonise că s-ar fi sinucis! C-ar fi sărit, singur, de la etajul superior al unui mare hotel. Tot aşa vuise lumea muzicală. Şi nu numai. Căzuseră în mrejele zvonisticii personalităţile literare, politice. Trupa artiştilor noştri, bunăoară, aflase „cumplita veste" de la o personalitate de rang înalt de la însăşi Ambasada României la Viena. Până şi presa căzuse în plasă. Şi când colo, magistrul căruia i se cântase prohodul peste tot era viu şi nevătămat, dând, la concertul aniversar, cu tifla tuturor clevetitorilor. Tuturor pescuitorilor în ape tulburi...

www.dacoromanica.ro

Cum l-a trimis Ceaușescu pe Benone la Radio, să refacă toate strofele cântecului „Radu mamii, Radule"

A cântat la recepțiile lui Gheorghiu-Dej. A cântat și la cele oferite de Nicolae Ceaușescu. Nici n-ar fi avut cum să nu onoreze asemenea invitații... la cel mai înalt nivel. Fiindcă, în mod cert, la aceste recepții era invitată... doar „crema". Benone Sinulescu a fost decorat, de altfel, și pe timpul lui Gheorghiu-Dej, și pe timpul lui Ceaușescu, dar și pe cel al lui Ion Iliescu. Valoarea rămâne, se știe, valoare. Indiferent de natura vremurilor. Cum să nu-l invite la recepții Ceaușescu, dacă făcuse vâlvă la recepțiile predecesorului său?

Ce-a observat Benone la recepțiile „tovarășului"? Că era un fin cunoscător al tuturor romanțelor. Al cântecelor populare, pe care le asculta la radio. Când, pe timpul unei recepții, Ceaușescu a sosit numai la masa maestrului Benone Sinulescu pentru a-l felicita, a surprins remarca referitoare la cântecul său preferat, „Radu mamii, Radule":

— Îmi place mult cum cânți, tovarășe Benone. Dar nu zici toate strofele. Să știi că eu cunosc tot cântecul cu „Radu mamii"...

— Nu eu l-am tăiat, tovarășe secretar general – sare maestrul, ca ars –, nu eu, ci cei de la Radio.

— Să te duci, atunci, la cei de acolo și să le zici că trebuie să-l imprime întreg. Cum este cântecul în realitate, de fapt.

Iată că nu Ceaușescu exagera, uneori. Ci alții. Benone se supune „ordinului". Când ajunge la Radio, îl „interpelează" pe redactorul-șef de la „muzical":

— Tudose, a zis tov. Ceaușescu să refac imediat cântecul

www.dacoromanica.ro

„Radu mamii, Radule" şi să-l zic atât cât este el. Cu toate strofele.

— Hai, mă, Benone, că nu se mai poate. Păi tu ştii cât de lung este? Are „cinşpe" strofe. Cu totul, ar dura pe puțin douăsprezece minute. Cine crezi, mă, c-ar avea atâta răbdare dacă l-am da întreg pe post?

— Nu ştiu, Tudose, te priveşte. Mie nu-mi convine ca, la următoarea recepție, să mă ia tovarăşul Ceauşescu la refec...

N-a mai fost refăcut, într-adevăr. Cine ar fi avut răbdare să asculte o baladă de asemenea dimensiuni? „Radu mamii, Radule" a rămas aşa. A devenit celebru, intrând în conştiința tuturor. Ca o emblemă...

Cum i-au venit de hac celui mai mare pin... din Europa „haiducii" de pădurari ai Siriului

Cel mai mare pin... din Europa răsărise la Siriul Buzăului. O mândrețe de pin. Falnic. Frumos. Un monument al naturii.

Pinul cu pricina a fost, într-o zi, trăsnit de un fulger. Trăsnit aşa cum era, ar fi trebuit să rămână. În picioare. Dar... ți-ai găsit! Nişte inconştienți de pădurari s-au pus cu topoarele şi cu fierăstrăul pe el!!! Şi nu s-au lăsat până nu l-au şters de pe fața pământului! Nu i-a luat nimeni de guler pentru o asemenea mârşăvie? Nu. Cum a fost, totuşi, posibil să fie jaf ca la drumul mare, ca-n codru, şi nimeni să nu pățească nimic? Nici Benone nu-şi explică... Tocmai aici, unde sunt cele mai cristaline izvoare? Unde este cântecul pur?... Cine, însă, să se mai gândească la asta, când prin alte zone ale țării au dispărut, peste noapte, păduri întregi? Când au fost dezgoliți versanți întregi de munți şi nimeni nu s-a sesizat? C-a tras una presă un semnal de

alarmă? Şi ce? A auzit careva? A interesat asta pe cineva dintre factorii de decizie? Pe cine să mai intereseze, într-o asemenea degringoladă, într-o asemenea nepăsare la rang de lege, că nişte neica-nimeni cu pană la pălăria verde s-au înfruptat, fără saţ, din... cel mai mare pin din Europa? Fie el şi unul rănit de fulger...

Cum a devenit Lenuţa... mândruţa

Nici reputatul Benone Sinulescu n-a scăpat de paloşul sinistrei cenzuri de pe timpul „secerei şi ciocanului". Seceră înfrăţită cu barosul. Care, în fond, „secerau" tot ce era valoare adevărată...

Mai întâi, i s-a interzis maestrului cântecul cu care câştigase dintru început şi direct inima publicului, „Străina mamii, străină". Pretextul? Cuvântul „străină". Cum, adicătelea, însemna asta? Că în România „iepocii de aur", unde „tovarăşa" cu nici patru clase elementare dobândise... titluri academice (!?!), chiar de „savant de renume mondial", de „largă recunoaştere internaţională" etc., onor Domnia Sa, „mamă eroină", cu dragoste aprinsă faţă de toţi fiii patriei, să accepte un asemenea cuvânt, cu interpretări în fel şi chip? Se poate? O, nu... Un simplu telefon la Consiliul Culturii de tristă faimă şi... cântecul aflat la inima tuturor, out!!! Ce contează, Jean boxează! A socotit, însă, că o asemenea lovitură „pe sub centură" n-ar fi fost de ajuns. La urechile „tovarăşei" se mai strecoară un „fitil" pe ici-pe dincolo. „La Lenuţa în cerdac". Rezon. Cum la... Lenuţa? La care Lenuţa? La prima „tovarăşă" a Republicii? O, asta nu! Click! Afară cu „Lenuţa" de sub cerdac! Lenuţa cea mare stă într-un cartier select. Din „inima" Bucureştilor. Ei i se

www.dacoromanica.ro

închină elita țării. Ea primește toate înaltele onoruri pe întreg mapamondul. La tovarășul Kim, din Coreea de Nord, i se pune covor roșu. La tovarășul Mao, în China, sau la tovarășul Deng a fost la fel. Prin Africa ori America de Sud a fost tot astfel. Cerdacul nu i se cade Onor dumneaei. Vremea cerdacului din Petrești apus-a de mult...

Așa că, la pregătirea unui spectacol televizat de Revelion, lui Benone i se spune „stop!" când vine vorba de „La Lenuța în cerdac". Numai că vestitului interpret îi vine o idee. Ce-ar fi s-o înlocuiască pe „Lenuța" cu „mândruța"? Paza bună mai poate să treacă, o dată în plus, primejdia rea, nu? N-a fost nici măcar o problemă cât de mică. Foarte mulți nici n-au sesizat...

Cum a renunțat, odată, artistul Benone la onorariul său

La casieria Radiodifuziunii, situată undeva, pe la subsol, artiștii așteaptă, la rând, să-și ridice onorariul. În fața lui Benone, o solistă. Abătută. În... doliu. Fiul său cel drag precum lumina ochilor se stinsese din viață, înnegurându-i pe veci sufletul... Când află că, deși fusese anunțată special să vină, nu mai poate să-și ridice nicio lețcaie, fiindcă, din neatenție, fusese omisă... în ultima clipă, femeia izbucnește în lacrimi. Benone decide. Fără a ezita. Îl roagă pe casier ca întreg onorariul său, mai mare, evident, să fie dat colegei îndoliate...

Un gest de inimă. Inimă... de inimă...

Benone, folclorul și „iataganul" nepăsării de astăzi

Benone Sinulescu, artist înnăscut. Pe lângă vocația de interpret autentic, unic, fermecător – totdeauna – maestrul din Siriul Buzăului, la ale cărui spectacole lumea venea... ca la Mecca, a fost, de când se ştie, un apărător fervent al folclorului adevărat.

O discuție despre un asemenea izvor de primenire cristalină a tuturor sufletelor cu acest solist de super-clasă este, din toate punctele de vedere, un real câştig. O discuție „la obiect". Fără „dribling"...

— Ați afirmat, maestre, în repetate rânduri, că folclorul românesc a beneficiat, pe timpuri, de orchestre extraordinare...

— Şi afirm şi astăzi, cu toată tăria, aşa cum, de altfel, voi afirma totdeauna, că orchestrele româneşti din care am avut onoarea să fac parte, au fost nu doar extraordinare, ci, fără exagerare, fără discuție, cele mai mari, cele mai bune, cele mai valoroase din lume. Nu mai amintesc, în acest context, de orchestra „Ciocârlia" a Rapsodiei Române sau de aceea a Filarmonicii de Stat „George Enescu", „Barbu Lăutaru", orchestre unice în lume. Aş menționa câteva orchestre din țară: „Lazăr Cernescu", de la Caransebeş; „Plaiurile Bistriței" de la Bacău; „Doina Argeşului"; „Prahova"; orchestra din Iaşi. Toate acestea, orchestre profesioniste. Adevărate.

www.dacoromanica.ro

— Azi nu mai există? De ce vorbiți despre ele la... timpul trecut?

— Au fost... desființate. C-o cruzime de nebănuit. De neimaginat.

— Cine știe, n-or mai fi fost bani...

— N-or mai fi fost? Oare? Dar pentru manelele de tot felul cum de s-au găsit bani? Pentru o mulțime de ziare, de posturi de radio și de televiziune cum de sunt? Păi știți ce avem noi, națiunea română, cel mai scump și mai drag pe lume? Cântecul. Cântecul popular. Ăsta ne reprezintă. Or, astăzi, cântecul autentic este cel mai vitregit. Nu mai dispunem de valori adevărate. Originale. Autentice. Nu mai dispunem de orchestre de calibru. Culmea ironiei! În țara cu cel mai tare folclor din lume. Apelăm, în ultimul timp, la orchestra basarabenilor. Și ei sunt ai noștri, recunosc. În pofida graniței artificiale de pe Prut. Dar noi avem instrumentiști de primă mărime. Însă aceștia nu sunt adunați acolo unde trebuie. Ceea ce se întâmplă, astăzi, în folclorul românesc, când „iataganul" nepăsării izbește făr' de milă peste tot, ar trebui să însemne o... alertă maximă. Dar cei cu forță de decizie, în mod paradoxal, dau din umeri.

— Sosise în țară, de la Paris, maestrul Gheorghe Zamfir să „ia taurul de coarne"...

— Făcuse, c-un efort extraordinar, o orchestră, într-adevăr, reprezentativă. Care suna... dumnezeiește. Asta se întâmpla anul trecut (2007). Am fost și am ascultat-o. „Pe viu". Peste cincizeci de persoane. Cincizeci de profesioniști. Unul și unul. Era ca o orchestră simfonică. Dar s-au ivit unii nepricepuți, ca să nu le zic altfel, care au izbutit... s-o desființeze!!! S-o dea pe mâna altora!?! Și, astfel, n-a mai ieșit nimic. Și de totul s-a ales praful... Fusese, o spun cu mâna pe inimă, o orchestră

fantastică. Exact ca pe timpuri...

— S-a zis că maestrul Zamfir a avut unele pretenții exagerate...

— Să zicem că amicul meu ar fi avut unele pretenții. Din punct de vedere financiar. Dar vă asigur că, ştiindu-l foarte bine, nu de ieri-de azi, înclin să-i dau dreptate. Dacă maestrul Zamfir a avut ceva pretenții financiare, ei bine, acestea au fost, fără doar şi poate, pe deplin justificate. În sensul bun. „Dacă eu vin aici să fac, totuşi, ceva de excepție, de rezonanță, trebuie, firește, să mă plăteşti pentru munca extenuantă depusă în acest sens. Pentru profesionalism. Trebuie să-mi plăteşti muzicanții cât de cât în consens cu valoarea lor".

— Şi ce s-a întâmplat cu scurtcircuitul ivit prematur?

— S-a ambalat o patroană, probabil o nulitate, care n-a realizat, nu şi-a dat seama că orchestra maestrului Gheorghe Zamfir sună perfect. Eu, când m-am aflat în sală pentru întâia oară şi am ascultat-o, am... plâns. Îi spusesem lui Zafi când m-a invitat c-o să-l onorez cu prezența, dar n-o să pot sta în sală mai mult de-un sfert de ceas. Bineînțeles c-am stat nemişcat... trei ceasuri! Timp în care am plâns încontinuu, amintindu-mi de... timpurile extraordinare, când aveam şi noi orchestre extraordinare. Zafi făcuse un lucru extraordinar. Regret, de aceea, câte zile voi avea, că nepricepuții pe mâna cărora au încăput aceste orchestre, susținătorii financiari, au renunțat la ideea asta. Era o chestiune fantastică. Ar mai fi putut să vină şi alții pe lângă această orchestră cu adevărat profesionistă...

— Ştiți cum se zice: cearta stăpânilor, bucuria nebunilor...

— Cu repercusiuni nefaste pentru actul de cultură al națiunii române. Cum de ungurii au nişte orchestre atât de mari şi se perindă prin toată lumea? Ei pleacă, incredibil, cu „Ciocârlia",

www.dacoromanica.ro

cu „Perinița" și zic, peste tot, că-s ale lor!?! Cum e posibil așa ceva?

— Păi cum să fie altfel, de vreme ce excelenta inițiativă a maestrului Gheorghe Zamfir, care ar fi putut fi, în același timp, un nou început, a fost înăbușită încă din față, sub diverse pretexte de doi bani?

— Nu-i corect.

— Ce, altele, din punctul de vedere al actului de cultură, sunt corecte? Mă refer la cărțile apărute, care, astăzi, au un destin... tragic. Tiraje infime. O distribuție care nu funcționează nici pe departe așa cum ar trebui. În lumea satelor, cartea nici nu mai ajunge. Or, în România de astăzi, satul înseamnă, certamente, jumătate din suflarea neamului. Pe cine îl mai interesează, astăzi, de săteanul român? Pe nimeni. E drept, nici lumea nu mai citește. Televizorul, internetul distrag atenția tuturor. Dar nici televizorul și nici internetul nu sunt... izvor de cultură. Asta e cert...

— Nimeni nu se trezește odată la realitate. Unora „mirosindu-le", chiar, folclorul nostru. De ce? Pentru ce?

— Cui?

— Celor care-l țin în frâu. Care țin în frâu cultura, în genere. Or, așa cum am reliefat, folclorul ne reprezintă. Ăsta reprezintă ființa românilor. Un așa folclor frumos și variat – cel mai variat din lume – să fie izbit de „iataganul" nepăsării, asta e de neconceput. A zis bine Gheorghe Zamfir, pe diverse posturi de televiziune, pe la Paris, că avem un „folclor demential".

–Poate, știu eu?, folclorul românesc nu e pe placul unora...

— Poate. Dar nu înseamnă că ei sunt exponenții națiunii. Ei vor doar să facă pe interesanții. Atât. Am văzut foarte mulți

politicieni pe la spectacolele simfonice... Mulți dintre ei se duc acolo din snobism. Să-i vadă lumea că sunt acolo. Ei, în schimb, nici nu știu pe ce lume trăiesc. Ce cântă orchestra de pe scenă. Ce arie. Din ce (mare) compozitor...

Cu riscul că mă repet, precizez că marele regret al meu e că dispunem de muzicanți excepționali, dar nu sunt adunați la un loc. Făcuse Zamfir lucrul ăsta și... au reușit „să-i dea la cap"! C-a avut nu știu ce pretenții financiare. Păi, merita!

— Situația actuală din folclorul românesc nu-i singulară. Cred că și cu muzica de operă se întâmplă la fel.

— O observație justă. Mai avem noi, actualmente, o școală de canto cum am avut în trecut?

— Mai avem în pod...

— Nu mai avem, desigur. Or, pe mine, un fan înrăit al muzicii de operă, acest fapt mă doare, să fiu sincer. Eu am cântăreții preferați, pe care-i iubesc foarte tare. Angela Gheorghiu. Ileana Cotrubaș. Care mi-a fost colegă. Liliana Ciobanu. O solistă extraordinară. Arta Florescu. Nu mai spun de marele Nicolae Herlea...

— Să revenim la folclor...

— Știați că, la un moment dat, folclorul nostru întreținea toate celelalte formații artistice? Chiar și teatrul sau orchestrele simfonice. Noi, cei din folclor, eram cei care aduceam veniturile. Care strângeam fondurile de salarii. Eu, Maria Tănase, Ioana Radu, Maria Lătărețu, Ion Luican, Ion Cristoreanu, Angela Moldovan etc., cu orchestrele „Ciocârlia" și „Barbu Lăutaru", efectuam turnee, megaturnee, de pe urma cărora se încasau foarte mari sume de bani... Au uitat, oare, diriguitorii de astăzi din sfera culturii că folclorul stă la baza tuturor genurilor muzicale? Că din folclorul nostru extraordinar se inspiră toți?

www.dacoromanica.ro

Până şi acel concurs „Eurovizion", pe care nu-l iubesc deloc, pentru că mi se pare o adevărată mârşăvie ceea ce se petrece acolo, ţările îşi dau note între ele, vecinii îşi dau note..., ani la rând, cei care au luat premii s-au prezentat cu anumite cântece de inspiraţie... folclorică! Asta ca să nu mai amintim de „fătucele" ce-şi prezintă, generos, la vedere picioarele şi bluziţele decoltate, de parcă n-ar mai avea nimeni asemenea „comori" în afară de ele! Ceea ce-i o himeră. O iluzie. Fiindcă tot ce-şi etalează ele găseşti la tot pasul. Nu-şi pot etala, însă, ceea ce este esenţial. Vocea. De ce? Pentru că voce (ca lumea) nu au. Ăsta-i purul adevăr. Există o zicală prin Ardeal: „Ar da vaca lapte, dar nu are". Aşa e cu folclorul de azi...

— De ce s-a stabilit maestrul Gheorghe Zamfir la Paris?

— Cum de ce? Mai întâi, pentru că impresarul Selier a ţinut în mod expres să-l internaţionalizeze. Apoi, ce şanse au marii artişti aici?

— Benone ce şanse a avut?

— Să-l lăsăm pe Benone. Benone a ştiut să-şi creeze multe prietenii. Pe care le-a cimentat. Cu respect. Cu seriozitate. Cu recunoştinţă morală. Gheorghe Zamfir a avut o cu totul altă situaţie. A excelat la nai. O comoară. Or, cu naiul său a fermecat lumea. Iată, s-a întors acasă, în dorinţa de a revitaliza marile orchestre. Socotind că are multe de spus. Reversul? I „s-a dat la cap". Asta-i recunoştinţă? Cum a fost în cazul lui Costel Busuioc? Aici, în ţară, nu l-a observat nimeni. Deşi ar fi trebuit să-l observe. A fost, în urmă cu patru-cinci ani, la emisiunea „Surprize, surprize" a Andreei Marin. Pentru care am tot respectul. Andreea, neavând tangenţe cu muzica, îl invită. Şi Costel cântă. Chiar dumnezeieşte. Nu-l remarcă nimeni. Ca şi când nici n-ar fi existat. Trebuia, nu-i aşa?, să se ducă până în

Spania, ca zidar, să-l descopere cei de acolo. Cântă fantastic. Are un glas superb. Un material extraordinar. Nu e mai mare păcatul, totuşi, că s-au pierdut nişte ani? Acum, când a ajuns sus, au sărit toţi ca uliii asupra lui. Să vină aici, la studii, că i se oferă bursă. C-o fi, c-o păţi. De ce nu s-au oferit până acum? Că doar n-or fi avut orbul găinilor să nu fi văzut ceea ce era limpede ca zarea cerului... Eu, să fiu în locul lui, mi-aş iubi, în continuare, naţiunea, patria, dar i-aş trata cu flit pe cei care n-au ştiut să mă aprecieze aici. Şi sunt, fireşte, multe cazuri de acest gen...

— Nu e, de altfel, singura nedreptate în lumea artiştilor.

— Există, ce-i drept, foarte mulţi artişti consacraţi, cu valoare, „cu aură deasupra capului", care nu sunt băgaţi în seamă. În timp ce toţi neaveniţii şi afonii, toate „fătucele" cu mini şi cu decolteu provocator au luat prim-planul. Pentru că, de, unele se prezintă „bine", ori tăticul şi mămica dispun de bani cu sacul şi plătesc să apară un disc, un videoclip şi gata, şi-au făcut apariţia! Dar... nu rămân. N-au cum. Ce e val, ca valul trece...

— Afară nu-i tot aşa?

— Nu cred. Ce, Celine Dion este, cumva, vreo frumuseţe? Dar are un glas divin. Aznavour nu-i tot aşa?

— Aţi preferat, în viaţa de artist, numai cercurile selecte. De ce?

— Fiindcă nu mi-a plăcut niciodată să intru în contact cu oameni de la care n-am nimic de învăţat. Totdeauna m-am ferit de ei. Asemenea oameni te trag în jos. În timp ce oamenii adevăraţi te duc în sus. Certamente. Asta de când lumea. Asta se vede şi-n repertoriul meu. Eu nu m-am abătut niciodată de la calitate. N-am dat drumul la orice. Ca să placă aşa-zisei plebe. Am ţinut – şi ţin – enorm la eul meu. De beton. Ceea ce

www.dacoromanica.ro

contează foarte mult. Şi n-am fost singurul care s-a învârtit, cu predilecţie, prin asemenea cercuri înalte, de ţinută. Maria Tănase era foarte bună prietenă cu poetul Tudor Arghezi. Cu toţi oamenii cei mari. Oameni de cultură ai epocii. Cu mari dirijori ai orchestrelor simfonice. Cu marele romancier Mihail Sadoveanu. Cu care am fost şi eu. Eu venisem c-un stil pur. C-o foarte frumoasă poezie a cântecului popular. Nu pot uita cum mă ruga poetul Niculae Stoian: „Măi Benone, mă, cânt-mi, mă, şi mie «Străina mamii, străină»". Îi plăcea foarte mult. Apoi: „Mă, ăsta e Eminescu, mă!". „Mă, tu nici nu ştii ce cânţi!". Tot astfel Băieşu, Fănuş.

— De ce nu l-aţi pus naş pe Băieşu? Era tot buzoian...

— Din cauză că mama mi-a zis că e bine să te cunune naşul tău, cel adevărat. Dar eu şi Ion Guţă Băieşu eram foarte buni prieteni şi ne vizitam foarte des. Guţă era un om absolut magnific. Avea umor. Când venea la mine, împreună cu Fănuş Neagu, „regele metaforei", îmi spunea: „Imposibil să n-ai tu, Benone, o ţuică pe balcon, acolo!".

— Dar cu „tovarăşul cel mare"?

— V-am spus. În afara acelui episod, când, pe mine şi pe Angela Modovan, ne-au luat cu anasâna, n-am avut nicio problemă. Totuşi, e bine să vă spun câte ceva despre acest aspect. Că trebuie să vă spun. Am avut şi eu câteva cântece de folclor nou. Dar cântecele mele au fost decente. Exemplu: „Una este România". Ce poate să spună rău cântecul ăsta? Nimic. Niciodată. Erau, în schimb, foarte mulţi interpreţi de muzică populară care se... băgau în faţă, fără să le-o ceară nimeni. Erau nelipsiţi cu cântece care-i proslăveau pe Ceauşeşti. Aceiaşi sunt şi acum tot în faţă. Şi-o duc tot foarte bine. Pe aceştia nu-i clinteşte nimeni. Cine ştie, poate că, pe timpurile acelea, aveau

ceva „grade". Probabil că au şi acum...

— Nu v-au obligat, totuşi, să închinaţi ode „tovarăşului" sau „tovarăşei"?

— Eu, repet, n-am cântat niciodată, dom'le, ca alţii, pe la „al XIII-lea Congres, Ceauşescu reales"! Cei ce, fără să le pese de orgoliu, de demnitate, de coloana vertebrală, care au făcut totul pentru bani, da! Eu nu. Pe-asta cu „fiul din Scorniceşti" mi-o asum. Am fost forţat. Într-o situaţie de forţă majoră, când îţi impunea, nu puteai zice nu. Cum să nu cobori când erai aşteptat în prag de o maşină neagră? A fost numai o excepţie. Asta e una şi excesul de zel cu totul alta.

— La modă se purta, în situaţia când celor doi „tovarăşi de sus" ar fi trebuit să li se ridice osanale, corul. Aţi scăpat de cor, de spectacolele aniversare?

— De fiecare dată când mă vedeam obligat să particip la megaspectacole de acest gen, căutam să fiu undeva, ascuns, pe scenă. Nu mă afişam niciodată în faţă. Îmi repugna acest lucru. Unii, de la regie, erau, însă, ochi şi urechi: „Vino în faţă, domnule Benone! Se poate? Tocmai dumneata?". Mă făceam că uit... Nicio grijă, cum am mai spus, erau foarte mulţi care abia aşteptau să se posteze în primele rânduri. Cu atât mai mult cu cât asemenea megaspectacole aniversare erau transmise în direct la televiziune! Au fost vremuri grele...

— Pentru unii, nu!

— Pentru aceia care au dus-o bine indiferent de vremuri...

— „Una este România", deşi o melodie de folclor nou, rămâne una super.

— A fost – şi a rămas – şlagăr. Ce spun rău asemenea versuri?

www.dacoromanica.ro

Reîntâlnire cu Sofia Vicoveanca, în Florida, SUA (Benone, al doilea din stânga)

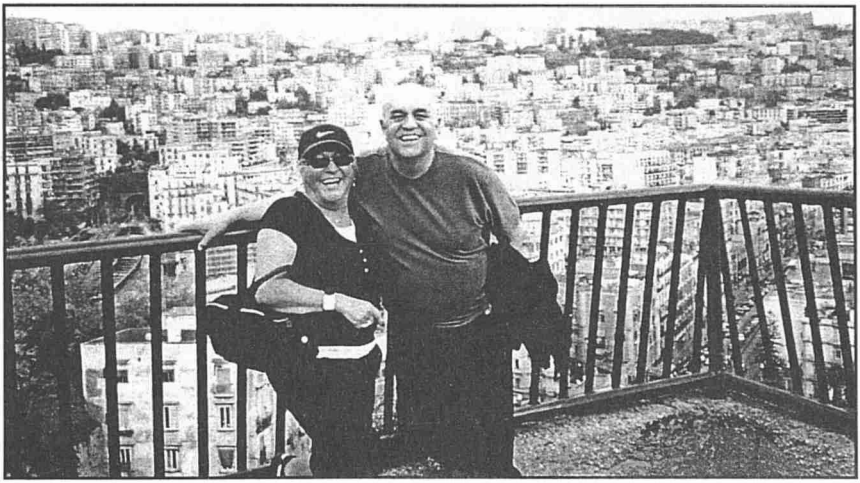

Beni şi Mirabela Dauer, la Napoli, sub Vezuviu

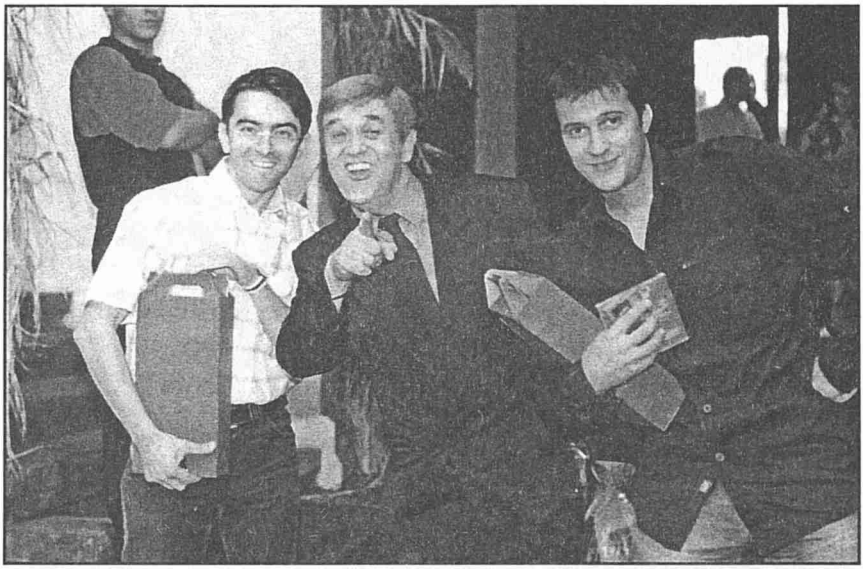

Benone, între... „cârcotaşi" (Ştefan Huidu şi Mihai Găinuşă)

Benone Sinulescu şi managerul general Costică Toma, un prieten de excepţie (stânga)

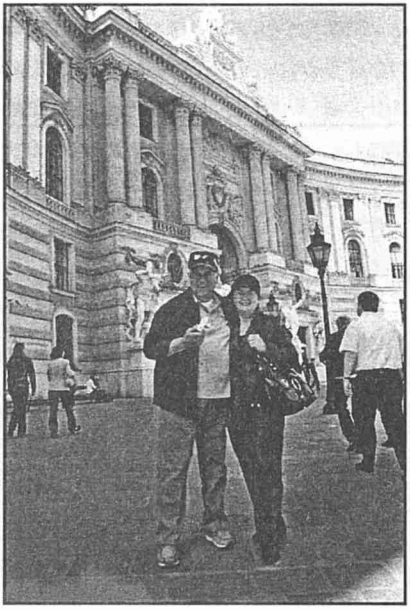

Admirând frumuseţile arhitecturale europene...

www.dacoromanica.ro

Maestrul Benone Sinulescu, eterna tinerețe

Cu trupele RO-MANIA şi HORA, în China...

„Țara mea, rază de soare,
Eu știu să-ți aștern în cale
Ghiocei, mărgăritare,
Flori de crin și de bujor
Că ești floarea florilor, măi!

Câte țări am colindat,
Niciodată n-am aflat
Mândră, cum îți este glia,
Una este România".

Sau „Are mama opt feciori". Sau „Bucurie, peste deal, peste câmpie". Toate, șlagăre. Folclorul nou creat și interpretat de mine sau cules de mine n-a fost... ostentativ. Eu n-am fost, îmi place să cred, bătut în cap, să fac orice numai ca să apar.

— Cum de și-a păstrat maestrul Benone Sinulescu vocea nealterată, chiar și la peste șapte decenii? Care este miracolul? A fost sau nu un miracol? Dacă n-a fost un miracol, atunci ce a fost?

— Eu niciodată n-am avut... harul băuturii. Sau al fumatului. N-am avut chestii de-astea...

— Chiar să nu fi gustat nici măcar un pahar cu vin bun? Unele vinuri, mă refer și la cele... de Buzău, sunt o adevărată anafură!

— De gustat, am gustat, firește. Îmi place să gust și acum. Dar a gusta un pahar, chiar două, este una și a fi pasionat de pahar este cu totul alta.

— Subscriu.

— Am fost... un fumător pasiv!

— Nu singurul. Asta n-avem cum evita.

www.dacoromanica.ro

— Concluzionând: n-am fumat, n-am băut, n-am pierdut nopțile. Dar toată viața am stat rău cu somnul. Nu suport, când dorm, nici o muscă. Și acum îmi astup, când mă culc, urechile cu dopuri. Aud orice.

— Cu Ion Dolănescu n-ați încăput, se pare, în aceeași „teacă". Două „săbii" tari.

— Nici gând. Nu m-am socotit niciodată în competiție cu „sabia" Dolănescu. Nici eu nu mă socotesc „sabie". De unde până unde „teaca" într-o atare situație? Cu Dolănescu n-am cântat, în decursul activității mele din sfera folclorului, una, se cunoaște, de peste o jumătate de secol, decât la un concert-două. În ce mă privește, precizez că eu n-am avut niciodată față de cineva o ură viscerală. Ba, dimpotrivă... Îmi place ce-am făcut. Totdeauna mi-am zis: „Ia să văd ce pot să fac eu bun". Pot, oare, eu să-l depășesc pe cel socotit cel mai valoros, în genere? Poate chiar să-l și depășesc, dacă ăst fapt va fi posibil. Asta a fost filozofia mea de viață...

Într-o altă ordine de idei, am fost un veșnic scormonitor de folclor. Poate asta a contat enorm în menținerea unei ștachete ridicate a exigenței, a calității. Am scos, în ultimul timp, încă o serie de albume. Nu cred că mă voi opri vreodată în acest sens.

— Păreți... fără vârstă. Poate și acest fapt amplifică invidiile...

— Mi-a spus un tânăr, odată: „Domnule Benone, când aveți dumneavoastră câte o apariție discografică, paradoxal, cei ce vă invidiază, fiindcă, din păcate pentru ei, există și aceia, golesc rafturile farmaciilor de antinevralgice"!

— Esențial e să nu le fi răspuns cu aceeași monedă. Știți, bănuiesc, ce-a consemnat însuși Seneca: „Dacă un asin îți dă o copită, n-are sens să i-o dai înapoi".

— Eu n-am răspuns răutăților cu răutate niciodată. Şi nici nu m-au afectat excesele de invidie ale altora. N-am socotit că m-aş afla în dispută cu cineva pentru ceva. Fiecare, socot eu, are un drum creat de destin. Fiecare merge pe calea sa. Aşa cum i-a fost hărăzită de la Cel de Sus. Care le vede pe toate şi le ştie pe toate.

— Şi totuşi, credeți că „iataganul" acesta al nepăsării produce mult rău folclorului de astăzi? Folclorului, în general?

— Mai încap, oare, discuții? Cum să nu pricinuiască mult rău? Nici nu se pune problema. Folclorul românesc trebuie să dăinuie. Obligatoriu. Pe cine mai vezi, astăzi, bătând coclaurile țării, cu reportofonul, pentru a culege cântece autentice? Aproape totul se improvizează. Apar în față mulți tineri, ce-i drept, dar foarte puțini cu voce adevărată. Dom'le, eu sunt pentru afirmarea celor tineri. Dar nu aşa, „la normă" sau cu toptanul. Se impune, cu asiduitate, o selecție riguroasă, foarte riguroasă chiar, a vocilor autentice. Dar cum să mai apară, azi, bunăoară, o nouă Maria Lătărețu, dacă nu mai există orchestre profesioniste adevărate? Păi ce, un artist de talia lui Gheorghe Zamfir, care a riscat totul numai şi numai pentru a se pune pe tapet o mare orchestră profesionistă, aşa cum ar fi fost firesc, se iveşte, oare, la tot pasul?

— Ar fi cazul, domnule Benone Sinulescu, să punem şi mai straşnic „punctul pe i". În sensul că unii soliști autentici, de valoare, gen Aneta Stan sau Polina Manoilă, de exemplu, acuză unele „practici deocheate". Concret. La diverse festivaluri de folclor, nu de puține ori sunt ocolite cu bună-ştiință valorile folclorice adevărate. Ba, mai mult, pe canalele televiziunilor sunt scoase în față, tot mai pregnant, acele „fătuci" chipeşe, dar fără talent. Plus alte şi alte metehne deocheate, să le zicem astfel.

www.dacoromanica.ro

— Şi au, din păcate, dreptate. Soluția nu poate fi decât una singură. Să se pună ordine. De sus până jos. Să se rupă pisica în două. Acum. Cât nu e prea târziu...

...Benone Sinulescu. La peste şapte decenii, a rămas acelaşi „stejar" zvelt. Vivacitate, seriozitate, exigență, pasiune față de lucrul de calitate. Pasiune nealterată de anii care încep, treptat, să-l apese. Sufletul i-a rămas, însă, tânăr. Fiindcă tot ce întreprinde face cu patimă. Cu respect sacerdotal față de tot ce-i autentic. Nu acceptă decât... vârful. Altfel spus, performanța. Aşa şi numai aşa...

Cu maestrul Benone, despicând în... zece firul fotbalului de ieri și de azi

Ca orice maestru care se respectă, as în profesiunea sa care se confundă cu oxigenul vieții, Benone Sinulescu este atins, de când se ştie, de microbul „sportului-rege". Cu patimă. Un detaliu esențial pentru sufletul de microbist înrăit, dar care nu i-a afectat, nicio clipă, spiritul de fairplay care-l defineşte. Iată de ce o discuție cu maestrul Benone despre fotbal, eternul „sport-rege", constituie, realmente, un... spectacol de nota zece . Din toate punctele de vedere.

Să-i dăm bice, aşadar...

— De ce Dinamo s-a lipit de sufletul dumneavoastră precum marca de scrisoare, maestre? Asta pentru că reputatul ansamblu „Ciocârlia" se afla sub tutela Internelor vremii? Ştiți cum se zice: „Dacă-i ordin, cu plăcere, să trăiți!"

— Nu, angajarea mea la „Ciocârlia" n-a avut nicio legătură cu pasiunea pentru Dinamo. Cu Dinamo țin de când mă ştiu. M-or fi fermecat, poate, cursele de senzație ale „Săgeții Carpaților", Pârcălab... Ce „trupă" avea „haita" pe vremuri! Una super. Piți Varga. Frații Nunweiller. Coco Deleanu. Titi Frățilă. Eftimie. Țârcovnicu. Mircea Lucescu. „Corsarul roib", Florică Dumitrache. Sau „Mopsul". Apoi, Dudu Georgescu, Țălnar, Orac. Ce să mai spun de „Procurorul" Cornel Dinu. Un

www.dacoromanica.ro

„metronom" de oțel. În anii '90, Ionuț Lupescu, Ando, Mateuț, Klein, Dorinel Munteanu, Dănuț Lupu... O „trupă" de artilerie, care ataca, întruna, în haită, spectacolul fiind, de aceea, asigurat. Meciurile cu Rapid, cu Steaua, de pe fosta arenă „23 August", înțesată, în permanență, cu peste 75-80 000 de spectatori (!), însemnau, de fiece dată, spectacole de elită. Nu se auzea, în acele clipe, de... „meciuri strategice". Blatul fiind folosit numai la tort. În niciun caz pe gazon. Se preta „Procurorul" la așa ceva? L-ar fi „fitilit" pe cel ce ar fi cutezat să-i sugereze așa ceva de i-ar fi mers fulgii. „Mopsul" Florică Dumitrache? Să nu sară el, în careurile adverse, ca un tigru hămesit? Ca orice fiară – turbată – de junglă? Exclus. Pe „Mops" nu-l putea stopa nimeni în anii săi de glorie (anii '70)... Era de nestrunit. „Lesa" era, pesemne, pentru unii de astăzi. De ieri, în niciun caz! Să fi îndrăznit vreunul să-i zică lui Piți Varga s-o lase... mai ușor? Piți, pe teren, era cel mai... însetat „câine"! De șut. De gol. Nu ierta nimic. Avea un șut... ferăstrău.

– Păcat că, spre finele carierei de mare fotbalist, o trecuse... „pe ulei"!

— Dacă n-ar fi dat-o „pe ulei", ar fi fost, certamente, nu doar un fotbalist uriaș, ci și un antrenor tot astfel!

— Nici „Mopsul", nici Baratky, care a rescris istoria fotbalului la rivala „câinilor", echipa vișinie a Giuleștinei, n-au făcut excepție...

— Baratky, da. „Mopsul" a fost ținut în frâu. Când s-a simțit exilat prin Valea Jiului sau pe lângă furnalele Corvinilor, n-a rezistat nici el „ispitei", dar, cât timp a evoluat la Dinamo, Florică a fost, fără discuție, un titan. Eu n-am văzut niciun vârf în fotbalul românesc dintotdeauna c-o detentă ca a lui! Sărea la cap, dom'le, ca o panteră! Era necruțător. „Semna" goluri

antologice. Era ceva fenomenal. Cel puțin în anii 1968-1970, „Mopsul" a uluit. Pur şi simplu. Nu mai amintesc de tehnica sa în viteză. Una ameţitoare. Când „croşeta" Dumitrache în careul advers, apărarea acelei echipe era făcută zob! Dar pasele în adâncime servite „la fix" de „Procurorul" Dinu? Poate doar Liță Dumitru, de la Rapid, ulterior la Steaua, să mai fi avut asemenea execuții ce încântau, desigur, privirile... Şi nu doar atât. Dinamo făcea spectacol, în anii tinereții mele. Meci de meci. Cu tribune arhipline. Obligatoriu.

— Asta era o caracteristică esențială a fotbalului din acele timpuri. Steaua, tot aşa. „Rupea" tribunele de pe „Republicii". Ulterior din Ghencea. Cele din Potcoava Giuleştiului s-au şi rupt la un meci. Când Realul vişiniu dispunea de acel încântător cuplu de vis în atac: Puiu Ionescu şi Nicky Dumitriu. Dar şi cu Dinu Buric, la mijloc, cu Nae Lupescu, Greavu, Dan Coe, în axul defensiv. Şi, mai ales, cu alde Ricuțul Tamango între buturi.

— De ce, însă, „câinii" de astăzi nu mai au, se pare, „colți" ascuțiți?

— „Câinii" de ieri erau, ce-i drept, foarte răi. Fioroşi chiar. Prima, evident, plăcerea de a juca. Nu banul, ca astăzi.

— Fiind în „ograda" Ministerului de Interne, aveau, totuşi, „tolba" cu „țechini" mai plină decât a celorlalți. Cu excepția, poate, a Stelei. Echipa Armatei.

— Nu strălucit. Erau, fireşte, plătiți mai bine. Plus alte mici „favoruri". Un serviciu pe la o circă. O ridicare-două în grad. O casă mai acătării. Avantaje nu prea mari, comparativ cu cei din provincie. Gicu Dobrin ar fi un exemplu concludent în sprijinul celor spuse...

— Gicu era... excepția de la regulă. El chiar era plătit

www.dacoromanica.ro

regeşte, comparativ cu vremurile şi cu situaţia de la noi. Faţă de cât ar fi meritat, Gicu n-a fost remunerat nici cât o unghie de la degetul mâinii stângi. Dar pe „fachirul" din Trivale, banul chiar l-a lăsat rece. Pentru el, balonul rotund însemna cea mai mare plăcere. Cel mai însemnat câştig. La Piteşti, „oraşul lalelelor şi al ţuicii de prună", Dobrin era ca un paşă. Adulat, ovaţionat, respectat. Motiv pentru care s-a ambiţionat să nu plece de pe malul Argeşului.

— Ştii că nici Dinamo Bucureşti nu l-a putut „răpi". Ce cuplu ar fi făcut cu Dumitrache în „Groapa" de pe „Ştefan cel Mare"! Ar fi „spart" tot...

— Aşa s-a întâmplat, în octombrie 1969, în acel meci de pomină – unul super – cu Portugalia lui Eusebio. Aşa ar fi fost şi la El Mundialul mexican 1970, dacă n-ar fi apărut „fitilele"...

— Îmi menţin – ferm – poziţia. Gicu Dobrin ar fi trebuit să fie titular acolo, pe platourile aztece ale Guadalajarei. Revin la „câinii" de ieri. Fotbalişti dotaţi. Fotbalişti excelenţi. Care puneau, totdeauna, osul la treabă. Pe lângă faptul – real – că-n „haita" unor asemenea „câini" de rasă nu ajungea fitecine...

— Care tip de fotbal era mai spectaculos, cel de ieri sau cel de astăzi?

— Fotbalul de ieri, fără a avea viteza celui de astăzi, era spectaculos prin gradul ridicat de tehnicitate. Prin ambiţia şi dârzenia combatanţilor. Prin spiritul de fairplay. De pe teren şi din tribune. Altfel spus, se juca în mod corect. „Pe bune", cum s-ar zice astăzi. Exista respect între jucători. Între antrenori. Între conducătorii de cluburi. Pe teren, jucătorii erau... fiare. În afara gazonului, prieteni. Nu conta că unul era în tricou alb-roşu, la Dinamo, iar celălalt în roş-albastru, la Steaua (CCA), sau vişiniu, la Rapid. Sau alb-albastru, la Ştiinţa (Universitatea)

Craiova. Sau în alb-violet, la „Poli" Timişoara. Sau FC Argeş. Sau în alb-negru, cu dungi, la „U" Cluj-Napoca. Pe când azi? Azi ce se întâmplă în fotbalul primei scene mi se pare un târg. Care, culmea, se face pe faţă. Vehiculându-se sume astronomice. Incredibile. De ordinul milioanelor de euro. Cum e posibil aşa ceva? Nu poţi deschide un post TV la ştirile sportive să nu auzi de genţi cu „gologani" care, zice-se, se perindă de colo-colo! Cum e posibil? Alţii se laudă că „apasă pe butoane". Apoi o dau... la întors. Că nu, n-a fost cum s-a zis. Că s-a interpretat eronat. În timp ce alţi „ulii", din cealaltă tabără, îi acuză. Pentru ca, imediat, să fie şi ei acuzaţi. De aceleaşi metehne. Numai culise, şicane, certuri, scandaluri, replici acide, petarde aruncate, scaune rupte, incidente între galerii, circul fiind, astfel, asigurat...

— Dar arbitrajul? Cum vi se pare arbitrajul în campionatul nostru cel de toate zilele? În campionatul mioritic?

— Cândva, am avut o şcoală de arbitri. Una veritabilă. O şcoală extraordinară. Nicu Rainea a arbitrat nu mai puţin decât de trei ori la turneele finale ale campionatelor mondiale de fotbal. A dus faima arbitrajului românesc în toată lumea... Ion Crăciunescu, un alt arbitru internaţional de top. Care a fluierat finale ale „cupelor europene". Porumboiu, Igna, tot aşa. Ceva mai devreme, Aurel Bentu...

Asta a fost ieri. Astăzi, din nefericire, o şcoală românească de arbitraj nu mai există. În arbitrajul nostru au apărut tot genul de matrapazlâcuri...

— Poate că se comit foarte multe erori neintenţionat...

— De acord, numai că darea meciurilor peste cap a devenit, în ultima vreme, o... regulă! Or, se ştie, rezultanta oricărei partide nu trebuie decisă decât de fotbaliştii înşişi. Pe

www.dacoromanica.ro

teren. Numai pe teren. Ce a fost, bunăoară, la meciul dintre Rapid şi Steaua, din acest campionat (aprilie 2008), a fost ceva de comedie...

— Mie-mi spuneți? M-am aflat pe stadion. De fapt, în cabina de transmisiune. Comentând exact ce a fost...

— O măsluire voită, au „tunat" cei mai mulți...

— Şi, zic eu, pe bună dreptate. Nu că arbitrul cu pricina n-ar fi avut dreptatea sa. Din punct de vedere strict regulamentar, era perfect acoperit. Numai că, aici e aici, acel meci era unul capital pentru... titlul național. Ar fi trebuit, la mintea cocoşului, decis pe teren. Numai pe teren. Sigur că era cazul să se rupă, odată, pisica în două. Dar – repet – un asemenea meci trebuia decis pe gazon.

— De ce nu s-a rejucat?

— Ştiu eu? Aşa ar fi fost logic. Aşa s-ar fi impus.

— Să se fi rejucat, domnule, pe teren neutru. Fără spectatori. De la scorul înscris, în momentul întreruperii, pe tabelă. Sau, mă rog, să se fi reluat chiar de la 0-0. Tot era ceva...

— A intrat în joc, finalmente, legea nescrisă... Steaua a capotat în „Groapa" câinilor, exact când i-a fost lumea mai dragă... Altfel spus, aproape la spartul târgului.

— Totul se plăteşte pe lumea asta...

— Revenind la acea lume a „cavalerilor cu fluier", parcă prea multe meciuri au fost date peste cap.

— Aşa-i. Unele faulturi de penalty se observau şi din avion...

— Există şi multe presiuni asupra arbitrilor. Asupra unora se trage din toate pozițiile. Cu foc încrucişat.

— Şi nu merită? Cine-i pune să se... expună? Au intrat în această „ceată"? Să se fi înarmat cu „armura" necesară. Eu, dacă

www.dacoromanica.ro

n-aş fi simţit o anume înclinaţie pentru cântec, aş fi urcat pe scenă? Aş fi apărut în marile spectacole? În faţa microfonului? A camerelor de luat vederi? A televiziunii, în spectacolele transmise în direct? Nu, categoric. Tot aşa e şi cu arbitrii. Cei care nu se simt capabili să fluiere corect să nu pătrundă pe gazon. E limpede. Aici, la meciuri, se decid destine. Responsabilitatea e, de aceea, una uriaşă. Pe de altă parte, arbitrul este o persoană expusă. Prin urmare, trebuie, în cazul lor, să primeze profesionalismul. La un nivel maxim de exprimare. Gazonul nu este nici târg, nici piaţă. Cu atât mai puţin, circ...

— De ce credeţi că în vestul Europei se joacă un fotbal adevărat? În viteză, spectaculos, încântător. O delectare. E drept, fotbalistul-performer de acolo câştigă... o căruţă de bani.

— Pe deplin justificat, opinez eu. Acolo pasele parcă sunt teleghidate. Merg şnur. Şapte-opt, zece uneori, în medie. La noi? Două-trei. Următoarea, fie direct la adversar, fie... în tribună! Sau undeva, prin plopi... Se ratează şi acolo, dar nu ca la noi. Suntem, totuşi, departe de fotbalul realmente profesionist. O spun cu regret. La capitolul „pregătire fizică", acolo se excelează. La noi, se sufocă. Unii abia se ţin pe picioare. De necrezut!

— Poate că nici nu se ţin de rigorile unei vieţi cu adevărat sportive.

— Şi cine-i pune să nu se ţină?

— Inconştienţa. Teribilismul.

— Cu astfel de mentalităţi nu pot atinge performanţa de vârf...

— De acord cu dumneavoastră. Ce ziceţi despre spiritul de disciplină al fotbaliştilor noştri de azi?

www.dacoromanica.ro

— Nu se vede? Sar la harță din orice. Au văzut ei asta la Gicu Dobrin? La „Procuror"? La Mircea Lucescu? La Pârcălab? La Constantin? Nu. Unii sunt plini de ifose. De vedetism. În disonanță flagrantă cu ceea ce oferă pe teren. Referitor la acest aspect, să fiu sincer, cei mai mulți nu merită sumele exagerate primite de la șefii cluburilor. Dar asta comportă o altă discuție, la care nu cred că e cazul să ne amestecăm noi.

— Firește. Fiecare e „vaccinat".

— Ceea ce se impune este ca situația să se schimbe în bine. Din toate punctele de vedere. Să primeze spiritul de sportivitate. Să dispară definitiv ideea de înțelegere față de cel aflat la ananghie. În fotbal, în sport în genere, nu trebuie să existe așa ceva. Unul trebuie să câștige. Cel mai bun. Logic. Celălalt să piardă. Totul să se decidă pe teren. Numai pe teren...

— Dar despre antrenorii români din fotbalul românesc actual ce ziceți?

— Doar selecționerul Pițurcă ar fi, zic eu, excepția. Cu toate că Ioan Andone mi se pare un antrenor profesionist...

— De ce nu mai apare un Piști Kovacs? Un Tică Oțet? Un Imy Ienei?

— De ce? Fiindcă foarte mulți trec direct la antrenorat de cum își pun ghetele-n cui! Or, profesiunea de antrenor presupune, în opinia mea, mult mai mult. Școală de specialitate. Pregătire „la sânge". Adoptarea celor mai moderne metode din fotbalul internațional de vârf. Mai are cineva răbdarea necesară s-o ia de jos? Nu. Altfel cum? Ca antrenor este cu mult mai dificil. O atare profesiune implică, pe lângă calitățile specifice, tact, pedagogie, psihologie, răbdare, perseverență. Nu în ultimul rând, stabilitate.

— La noi, nimeni nu mai are răbdare. Se vizează rezultatele imediate. Motiv pentru care schimbarea antrenorilor a

www.dacoromanica.ro

devenit o modă. Se schimbă, adesea, antrenorii chiar peste noapte. Precum costumele de gală. Câte patru-cinci pe sezon!

— Fapt inadmisibil. La Manchester United, Alex Ferguson a sărit de muchia celor două decenii. Ceea ce spune totul.

— Nu e nimeni absurd. Patronii, dacă tot investesc banul lor, pretind, firește. Numai că niciun antrenor din lume, indiferent de „cartea de vizită" pe care o deține, nu poate omogeniza relațiile de joc în timp record. Cât s-ar bate din palme. Dar nimeni nu mai are răbdare. Fără a conștientiza o clipă că sarabanda schimbărilor de antrenori nu face altceva decât să dăuneze echipei, în ansamblu.

— Mai mult. O asemenea debandadă atacă psihicul, coeziunea lotului de jucători. Abia se învață fotbaliștii cu metodele unui antrenor că, gata!, aud că antrenorul în speță este... aut! Se impune, urgent, o schimbare de optică la nivelul finanțatorilor. Arta de a realiza ceva nu se rezumă doar la a oferi banul. Trebuie să știi cum și în ce măsură îl oferi. Se impune și aici o strategie. Pe termen lung.

— Ce părere aveți despre scandalurile care se ivesc la tot pasul în fotbalul românesc, scandaluri reflectate, zi de zi, în paginile ziarelor, îndeosebi ale celor de sport, prin toate emisiunile TV?

— Este, din păcate, o radiografie exactă a ceea ce ni se întâmplă tuturor, în viața cotidiană. Sunt, firește, și exagerări, și provocări, și întreg arsenalul. Asta este. Ne-am căpătat libertatea și nu știm ce să facem cu ea. Nu știm s-o folosim.

— La sport, în genere, la fotbal, îndeosebi, se întâmplă, într-o altă formă de prezentare, însă, ca și-n muzică...

— Iar m-ați atins la... „coarda sensibilă". Nu mai pot, dom'le, să deschid o revistă mondenă, că nu mai am loc de aceste... „fătuci" care au invadat toate paginile, cu decolteurile

www.dacoromanica.ro

şi cu minifustiţele lor. Cele mai multe, chiar fără... nimic! Aud că X e vedeta B1 TV, că Y e vedeta altui post şi tot aşa! Toate, domnule, dar absolut toate, au devenit, peste noapte, vedete!!! Nu mai poţi ieşi din casă, nu mai poţi face un pas la vreun colţ de stradă, că, pur şi simplu, te împiedici de tot genul de „vedete"!!! Am ajuns... ţara vedetelor! Nu mai poţi respira nicăieri. N-ar fi o nenorocire, dacă aceste „vedete" pe metru pătrat ar dispune de calităţi minime măcar pentru a fi etichetate astfel. Dar aşa? Talent, nu. Voce, nu. Inteligenţă, nu. Pregătire superioară adevărată, nu. Cultură, asemenea. Au făcut toate, sau aproape toate, nu zic eu că nu mai sunt şi unele excepţii, dar astfel de excepţii sunt păsări rare, studii superioare la facultăţi particulare de care n-a auzit nimeni, unele, poate, nici n-au trecut pe-acolo! Dar la tupeu sunt, fără discuţie, cele mai... tari! Cine mai este ca ele? Iau faţa tuturor reuniunilor mondene, tuturor televiziunilor, tuturor revistelor mondene. În timp ce adevăratele valori sunt trecute „la index".

— Cine opinaţi că poate fi etichetat cel mai bun, cel mai talentat, cel mai dotat fotbalist român din toate timpurile? Poate fi, într-adevăr, întocmită o ierarhie reală în acest sens?

— Nu. Însă, până acum, i-aş socoti pe Gicu Dobrin şi pe Gică Hagi cei mai buni fotbalişti români. Îi pun, la egalitate, pe acelaşi plan. Cam pe aceeaşi poziţie i-aş situa pe Florică Dumitrache şi pe Ion Pârcălab...

— Credeţi că, până la urmă, va triumfa spiritul de sportivitate? Nu-i uşor, cunoscute fiind rivalităţile exacerbate, interesele, ambiţiile şi orgoliile fără fundament, presiunile şi aşa mai departe...

— Ştiţi expresia aceea cu peştele, care, totdeauna, de la cap se strică... A sosit timpul, zic eu, să primeze gandirea raţională. Şi în alte ţări se întâmplă multe. Sp'rı ul de fa'rpla

fiind nesocotit. Cazul Italiei, în anul când „Squadra" s-a aureolat cu al patrulea titlu mondial la fotbal (2006), este mai mult decât relevant. A obținut titlul mondial, la Berlin, fiind zguduită, ulterior, de un „seism" fără precedent. Acolo, însă, s-a tăiat în carne vie! Celebrissima multicampioană Juventus Torino a fost pusă la zid. Retrogradată, imediat, în liga secundă! S-ar întâmpla asta la noi? Niciodată. Deşi argumente ar fi cu toptanul. A fost, cumva, vreun „cavaler al fluierului" exclus din arbitrajul românesc de elită şi n-am aflat eu? Nu cred. Dar cineva tot va trebui, odată şi odată, să ia taurul de coarne. Sper. Până când o să ne mai dăm pe după cireş?...

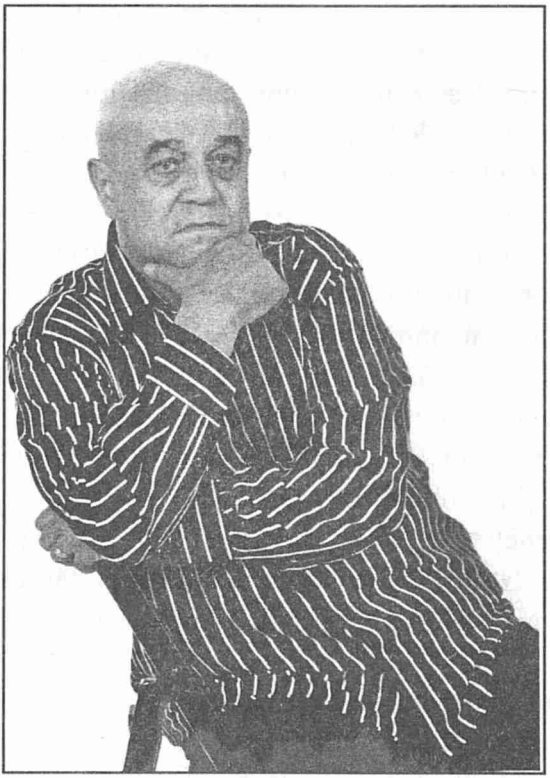

Maestrul Benone Sinulescu, reflectând la... următoarele succese pe scenă

www.dacoromanica.ro

Cu Sofia Vicoveanca, la pescuit (prin Florida)

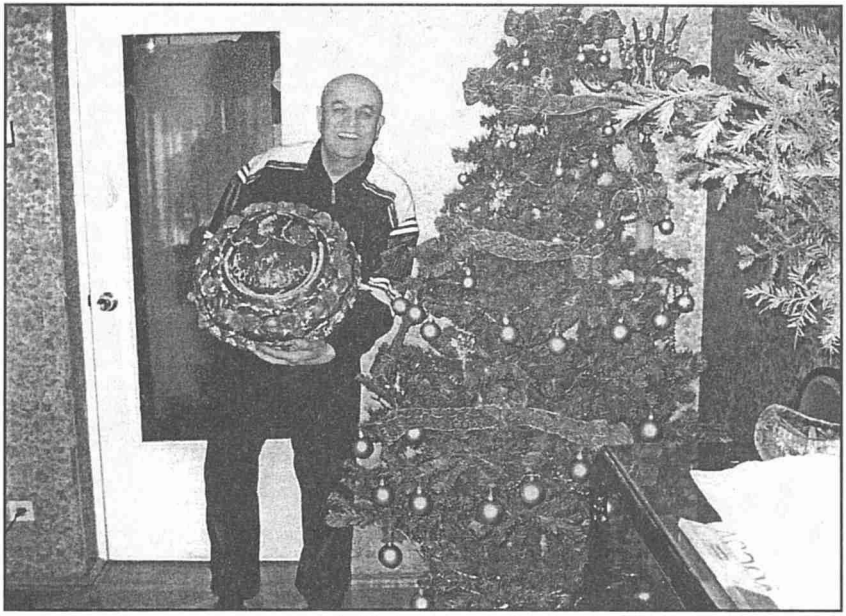

Benone şi... cozonacul de 90 de kilograme (!), primit în dar, pe scenă

„Magnificul" Benone (la aniversarea a şapte decenii de viaţă)

Benone şi RO-MANIA (Ionuţ – stânga, Cătălin şi Miki – dreapta)

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu – o impresionantă colecție de premii și de medalii

Nu mai ține minte exact numărul premiilor şi al medaliilor – de mare prestigiu – cu care talentul său a fost răsplătit din belşug. Ceea ce contează este, înainte de toate, faptul că, prin vocea sa măiastră, a cucerit... toate inimile. Toate sufletele iubitorilor de muzică de pe întreg mapamondul. La un asemenea artist cu glas briliantin, salba de premii şi de medalii nici n-avea cum fi altfel decât... ciorchine.

În 1961, devine solist al marelui ansamblu profesionist „Ciocârlia", al Ministerului de Interne. În acelaşi an, atinge... primul pisc: este laureatul Concursului național a cărui menire era alegerea solistului care va reprezenta România la Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenților de la Helsinki. Din „Țara celor o mie de lacuri". Finlanda. Aici, maestrul Benone i-a cucerit, prin vocea sa fermecată, pe toți: public, juriu, colegi etc.

O evoluție entuziasmantă, răsplătită cu aplauze... la unison.

Laureatul Marelui Festival, Benone Sinulescu! „Punct ochit, punct lovit!"...

Nu se scurg nici doi ani şi un nou premiu se iveşte la orizont. *Medalia Muncii*. În 1963.

Anul următor, în 1964, medalia *Meritul Cultural*.

În 1966, *Ordinul Muncii* (clasa a III-a).

Laureat, de mai multe ori, al festivalului național Cântarea României.

www.dacoromanica.ro

Şiragul de succese răsplătite – pe drept – nu se opreşte aici. Continuă. Într-un ritm... infernal. „Ai atins un pisc, te-aşteaptă altul", creiona excelentul poet Nicolae Labiş...

Benone obţine, „cum magna laudae", primul „Disc de aur" acordat vreodată în ţara noastră de Electrecord!

În 1968.

În anul 2005, îl va primi pe cel de-al doilea.

În 2007, Electrecordul creează special trofeul *„O viaţă dedicată muzicii" artistului Benone Sinulescu.*

O salbă de premii şi de medalii, după decembrie 1989...

Academia de folclor ASTRA din frumosul municipiu de pe malul Cibinului, Sibiu, îi acordă, în 1999, titlul ştiinţific şi distincţia *„Academician în folclor"*. Tot în 1999, *Premiul criticii muzicale „Mihail Jora"*.

În anul 2000, Fundaţia „Mihai Eminescu" îi acordă, într-un cadru sărbătoresc, de excepţie, *Diploma de onoare „Mihai Eminescu"*. Nici Televiziunea Română nu se lasă mai prejos. La aniversarea a 45 de ani, în 2001, maestrul Benone primeşte, din partea postului public de televiziune, *Diploma de onoare*. Peste patru ani, în 2005, *Diploma de excelenţă.*

Tot o *Diplomă de excelenţă* primeşte marele artist din partea Ministerului Culturii, în anul 2002.

În anul în speţă, maestrul Benone Sinulescu este decorat, la Palatul Cotroceni, de Preşedinţia României, cu *Ordinul „Crucea naţională", Serviciul credincios.*

Şi tot în acest an, faimosul solist din Siriul Buzăului este răsplătit cu *Diploma de excelenţă a Galei Folclorului Românesc...*

„Media Services" îi acordă, în anul 2003, *Discul de aur.*

...Iar în anul 2005, repetă gestul. Un al doilea *Disc de aur*!

www.dacoromanica.ro

În anul 2003, artistul – super – Benone Sinulescu revine, în triumf, în Dealul Cotrocenilor. Pentru a primi, de la Preşedinţia României, *Ordinul „Meritul cultural", în grad de Mare Ofiţer*!

Benone Sinulescu, dublu câştigător al *Superlativelor VIP*: în anii 2000 şi 2007.

N-a trecut maestrul Benone şi pe malul Mării Negre? În anul 2005, la impresionanta colecţie de premii adaugă *Steaua de mare*, Callatis...

*

...Artistul – unic – Benone Sinulescu a primit aplauze la scenă deschisă pe toate meleagurile patriei. Pe toate meridianele lumii.

O atare prezenţă – de sărbătoare – a fost pecetluită, adesea, prin conferirea unor alte distincţii, în semn de recunoştinţă faţă de evoluţiile sale, totdeauna de excepţie, întru înfrumuseţarea sufletelor a milioane şi milioane de oameni, care, auzindu-l, au rămas fermecaţi de-a pururi de glasul său diamantin şi tulburător...

Artistul Benone Sinulescu a primit înalta distincţie de *Cetăţean de onoare* din partea municipiului Bucureşti, a municipiului Buzău (orologiul Primăriei de aici dă ora exactă pe una dintre melodiile sale), a comunelor buzoiene Berca, Ţinteşti şi, firește, Siriu...

Ca un corolar, postul de televiziune Antena 1 l-a cinstit, cum se cuvine, în anul 2007, în emisiunea *Genialii*, prin care artistul Benone Sinulescu a primit şi *Diploma de... genial*!

În aplauzele tuturor...

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu, în bătaia razelor... statistice

A văzut lumina zilei, cum relevam, la 24 mai 1937. În Siriul Buzăului.

Absolvă liceul la Buzău. Apoi, Şcoala specială de muzică din Bucureşti.

În 1959 devine solist vocal al Teatrului muzical „Gheorghe Dima" din oraşul de la poalele Tâmpei, Braşov. Până în 1961.

Între 1961 şi 1970 este solist vocal (categoria I) al Ansamblului „Ciocârlia" al Ministerului de Interne şi, totodată, al orchestrei „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de stat „George Enescu". Ambele, din municipiul Bucureşti. Cele mai însemnate din ţară şi, în acelaşi timp, din lume.

Între 1976 şi 1990, îl găsim ca solist vocal al „Ciocârliei", al orchestrei „Mioriţa" a Filarmonicii din Braşov şi al Orchestrei Sindicatelor din Buzău (sângele, se ştie, apă nu se face...).

A efectuat, în decursul carierei sale fantastice, unice, peste 2000 de turnee!!! Atât în ţară, cât şi peste hotare. Din ţările nordice (Norvegia, Finlanda) în cele estice europene (Rusia, Bulgaria), iarăşi în cele nordice (Suedia, Danemarca), apoi în cele din Europa centrală şi vestică: Germania, Olanda, Italia, Anglia, Austria, Elveţia, Spania, Portugalia etc.

A „atacat", cu succes, celelalte continente: Asia, America: Statele Unite ale Americii, Canada etc.

www.dacoromanica.ro

A cântat, pe aceeaşi scenă, cu Maria Tănase, Maria Lătăreţu, Ioana Radu, Ion Luican, Irina Loghin, Rodica Bujor, Mia Braia, Alexandru Grozuţă, Gheorghe Zamfir, Ştefan Lăzărescu şi cu multe alte „stele" ale cântecului popular românesc.

A cântat, reamintim, sub bagheta celor mai mari dirijori ai ţării: Victor Predescu, Nicu Stănescu, Sile Dinicu, Ionel Budişteanu, Nicuşor Predescu, Paraschiv Oprea, Gheorghe Zamfir, Florian Economu şi a multor altora.

Are un repertoriu impresionant. Unic. Circa 400 de cântece (!). Înregistrate la Radiodifuziunea Română, Electrecord, Media Services, RBA, Alfa Sound, Eurostar, Televiziunea Română...

Megasuccese: la inaugurarea Sălii Palatului din Bucureşti; pe Muntele Găina; seria celor şapte spectacole de pe scena Teatrului Mare („Balşoi Teatr") din Moscova; la Chişinău, după 1990. Tot astfel, în Israel, unde, de cele mai multe ori era „cap de afiş"...

A fost, nu o dată, subiectul unor cărţi de referinţă: *Personalităţi române şi faptele lor*; *Degustare din viaţa artistului Benone Sinulescu* (o carte biografică); *Din viaţa lui Benone Sinulescu* (idem).

A fost... actor de film („Mere roşii" etc.). Elogiat de scriitori celebri: Mihail Sadoveanu, Marin Preda, Fănuş Neagu, Zaharia Stancu, Ion Băieşu, Niculae Stoian, Eugen Barbu, Nichita Stănescu etc.

Melodii care vor rămâne totdeauna şlagăre (selectiv):

– *folclorice (în genere)*:

„Cât e Siriul de mare"

„Radu mamii, Radule"

„Străina mamii, străină"

„La Lenuţa sub cerdac"

www.dacoromanica.ro

„Eu ți-am iubit ochii tăi”
„Mama, când m-a legănat”
„Din câți frați suntem pe lume”
„Prin pădure, prin brădet”
„Mândra mea-i de la Buzău”
„Trenule, vagon de blană”
„I-auzi cum mai cântă cucul”
„Dă, Doamne, la lume bine”
„Viață, viață, drum cotit”
„Hai, călușul meu!”
„Mai am două doruri grele”
„Vinovată-i dragostea”
„Aleargă, dorule,-aleargă”
„Codrule, de-aş fi ca tine”

– *de petrecere*:

„La căsuța cu pridvor”
„Vin mândruță, vin pe potecuță!”
„Cântă cocoşeii-n zor de ziuă”
„Fir-ai tu de dragoste”
„Mână caii, vizitiu!”
„Ziua mă gândesc la tine”
„Crâşmăriță din Buzău”
„Am un foc la inimioară”
„Pe poteca de la moară”
„Mândruliță, nu e bine”
„Mândro, pentru tine”
„M-am jurat că n-oi mai bea”
„Doamne, bine ar mai fi”
Potpuriu de petrecere
Potpuriu de viață lungă

www.dacoromanica.ro

– *romanţe*:

„Scrisoare de la mama" (Ionică)
„A mai trecut un an din viața mea"
„S-a dus măicuța"
„Măicuța mea dreagă"
„Departe te-am lăsat, sătucul meu"

– *etno-dance*:

„Roata vieții"
„Haideți să cântăm!"
„Toarnă-n pahare!"
„Of, of, dragostea!"
„Cocoşel de la Buzău"
„Cine bate seara la fereastra mea"
„Lăutarul"
„Nu mai beau"
„Dorule"
„Leliță cârciumăreasă"
„Ridicați paharul!"
„Pupă-mă!"
„Zise tata"
„Vizitiul"
„Aşa trece vremea mea"
„Tudorică"
„O damigeană"
„Hai, bordei!"
„Mândruțo, bătu-te-ar focul!"
„Fiul risipitor!
„Vin, mândruță!"
„Of, dor!"
„Inimă, nu mă lăsa!"

www.dacoromanica.ro

„Doar o viață…"
„La horă-n luncă"
„Frusinica"
„Dulce-i vinul"
„Ciobănaşul"
„Calu-i bălan"
„Sanie cu zurgălăi"
„Lasă-mă să beau!"

– *discuri*:

„În munții Buzăului" (1960)
dirijor: Nicu Stănescu
„Cât e Siriul de mare" (1960)
dirijor: Radu Voinescu
„Eu ți-am iubit ochii tăi" (1961)
dirijor: Radu Voinescu
„Satul meu din depărtare" (1962)
„La Lenuța sub cerdac" (1963)
dirijor: Ionel Budişteanu
„Ferice, codre, de tine" (1964)
dirijor: Victor Predescu
„Bradule, eu te-aş ruga" (1964)
dirijor: Ion Mărgean
„Când eram pe Ialomița" (1964)
dirijor: Ion Mărgean
„De ce nu pot eu cânta" (1965)
dirijor: Victor Predescu
„Cine-a zis dorului dor" (1965)
dirijor: Victor Predescu
„Străina mamii, străină" (1966)
dirijor: Ionel Budişteanu

www.dacoromanica.ro

„Într-o joi de primăvară" (1967)
dirijor: George Vancu
„Radu mamii" (selecții, 1968)
dirijor: George Vancu
„Pe drumul căruțelor" (1970)
dirijor: Ionel Budişteanu
„La o margine de sat" (1972)
dirijor: George Vancu
„Radu mamii" (selecții, 1974)
dirijori: George Vancu şi Ionel Budişteanu
„Rămâi, mândruțo, cu bine" (cu Irina Loghin, 1974)
dirijor: Paraschiv Oprea
„Când eram în satul meu" (1974)
dirijor: Paraschiv Oprea
„Aleargă, dorule,-aleargă!" (1976)
dirijor: Paraschiv Oprea
„Nuntă la români" (1977)
dirijor: Paraschiv Oprea
„Întâlnire cu România" (Muntenia); (1978)
dirijor: Paraschiv Oprea
„La căsuța cu pridvor" (1979)
dirijor: Paraschiv Oprea
„Cântece populare şi de voie bună" (1981)
dirijor: Gheorghe Zamfir
„Cântece de voie bună" (1982)
dirijor: Gheorghe Zamfir
„Colo-n vale, la Buzău" (1984)
dirijor: George Vancu
„Văzui tinerețea mea" (1988)
dirijor: Ion Ivanovici

www.dacoromanica.ro

– *albume (CD-uri)*:

„Cântece creştine şi colinde de Crăciun" (1995)
dirijor: Constantin Arvinte

„Doamne, Doamne, cum trec anii..." (1996)
dirijor: Marin Ghiocel

„La un pahar de Pietroasă" (1998)
dirijor: Marin Ghiocel

– *albume etno-dance*:

„Radu mamii" (1999)
(cu trupa RO-MANIA)

„De când mama ne-o făcut" (2000)
(cu trupa RO-MANIA)

„Haideți să cântăm!" (2001)
(cu mai multe trupe „etno")

„Cadoul visat" (2002)
(colinde I)

„Cadoul visat" (2003)
(colinde II)

„Cadoul visat" (2004)
(colinde III-IV)

„Ce frumos e!" (2004)
(colinde)

*

„Roata vieții" (etno-dance, 2002)
Benone Sinulescu, 10 cântece

„Trupa K1 şi Benone Sinulescu" (2003)

BENNYMANIA (2004)
Benone Sinulescu, 10 cântece

„Fiul risipitor" (etno, 2005)
Benone Sinulescu, 11 cântece

www.dacoromanica.ro

Benone Sinulescu, în postura – inedită – de moderator de televiziune

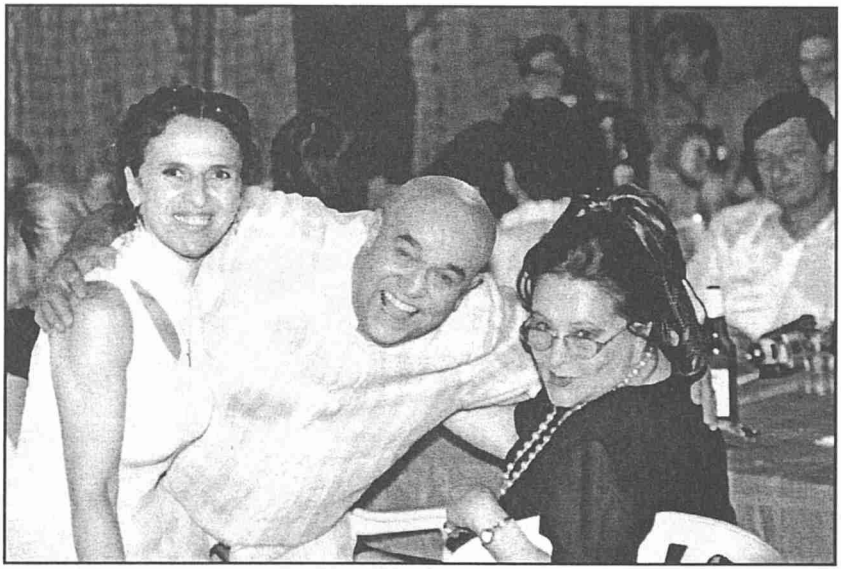

Beni, între actrița Stela Popescu (dreapta) și realizatoarea TV Elise Stan,
la lansarea albumului „Roata vieții"

www.dacoromanica.ro

Cu Sofia Vicoveanca, la semicentenarul Televiziunii Române

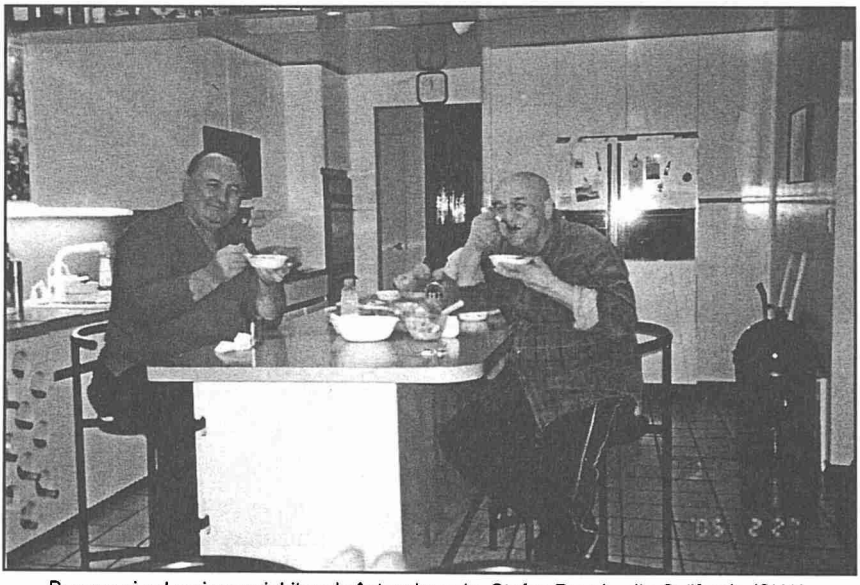

Benone şi cel mai mare iubitor al cântecelor sale, Ştefan Reznic, din California (SUA)

www.dacoromanica.ro

Maestrul Benone Sinulescu și pasiunile sale extrafolclorice

Îi plac la nebunie florile. Fapt firesc. La un suflet nobil, generos, sensibil, florile se numără, nu-i aşa?, printre preferinţele cele mai... candide. Care anume flori? Toate. Îndeosebi cele cu miros... înnebunitor. Mărgăritarul, bunăoară. Sau crinul.

Nici trandafirul – cu acel colorit viu, plin de farmec, de candoare – nu face excepţie. Maestrul însuşi şi-a cultivat, pe lângă casă, o „mare" de trandafiri. Pe care i-a tăiat la timp, i-a udat, i-a aranjat.

Florile exotice, tot astfel. Îl ung la suflet. Orhideele, spre exemplu.

Adoră parfumurile din gama „Schiaparelli". Mai ales „Snuf"-ul. O... comoară diamantină. Sau „Draquare Noire". Asemenea.

Toate animalele îi sunt la inimă. Câinii îl fascinează totdeauna. Maestrul îi hrăneşte. Îi protejează. Iar dintre „zburătoarele cu pene" simte o slăbiciune aparte pentru porumbei. Îi plac foarte tare. A avut mult de furcă, în copilărie, cu mama sa, pentru aceşti „voiajori". Mama, nici una, nici două. Să lase porumbeii în plata lor. Fiindcă îi strică tabla de pe casă. Benone, nici gând. Porumbeii erau o bucurie aparte pentru frumoşii ani ai copilăriei... Adoră porumbeii şi astăzi. Fără a fi columbofil. Programul „Animal Planet", de televiziune, îi răpeşte o bună

www.dacoromanica.ro

parte din timpul liber. Dacă un asemenea timp există, vreodată, cu adevărat pentru maestrul „cu aur în glas" aflat tot timpul pe drumuri. Întru slăvirea şi slujirea, încontinuu, a Măriei Sale Regele Folclor...

Culorile preferate? Negrul e pe locul întâi. Apoi, verdele. Verdele de la grădinărit. O altă pasiune de-o viaţă. O preocupare, în acelaşi timp. Sau în aceeaşi măsură.

Îi plac, îndeosebi, mâncărurile româneşti. Ciorbele de lobodă. De urzici. În fel şi chip. Legumele – ecologice – l-au încântat (şi, totodată, l-au subjugat) totdeauna. Ştie să gătească. Este, din acest punct de vedere, un... mare maestru. Sarmalele în foi de viţă sunt, în orice clip, pe gustul său.

Îi plac, în aceeaşi măsură, fructele de mare. Este as într-o serie de reţete în acest sens. Fără... caracatiţe. Care-i stârnesc milă. Cu atât mai mult cu cât a constatat, într-un turneu prin America, faptul că aceste vieţuitoare dispun de o faţă mai... umanoidă!

Dacă-l atrag cadourile? Cum să nu? Dacă le primeşte de la cei care le oferă c-o apreciabilă doză de sinceritate, da! În ce-l priveşte, oferă, de când se ştie, fel de fel de cadouri. În stânga şi-n dreapta. Mai ales parfumuri. Cui? La toată lumea. Soţiei, prietenelor sale, colegelor, în primul şi în primul rând.

Nu doar soţia, ahtiată după piesele de artă, probabil, de când a văzut lumina zilei, dar şi el, maestrul, e topit după colecţiile de artă. O altă slăbiciune de suflet în acest domeniu subtil şi sensibil, întru delectarea eternă a privirilor şi bucurarea, tot aşa, a sufletului, muzeele. Muzeele lumii. De la „Metropolitanul" new-yorkez, care posedă cele mai strălucite colecţii de pictură din lume, în opinia maestrului, la celebrissimul „Luvru" al Parisului, la „Palatul regilor" din Versailles, la „Windsor"-ul din Londra, la

www.dacoromanica.ro

„Schönbrunn"-ul vienez, la „Palatul de iarnă" ori la „Ermitaj"-ul din Sankt Petersburg, la toate marile catedrale şi biserici din lume, pretutindeni, pe toate meridianele şi paralelele mapamondului, maestrul Benone şi soţia sa s-au delectat cu cele mai celebre picturi, sculpturi, vitralii şi tot ceea ce delectează ochiul şi sufletul, în genere...

Filmele cu cow-boy l-au captivat de când se ştie. Cele americane, cu John Wayne, Giuliano Gemma, Clint Eastwood, dar şi cu alte figuri legendare, cele cu Pierre Brice sau Leo Burcker l-au sedus chiar. Dintre actorii de astăzi, Robert De Niro e tocmai pe sufletul său. Şi mulţi alţi actori-staruri.

Îi fac o deosebită plăcere filmele de acţiune. Cele româneşti cu temă istorică. Dintre actorii români are atâţia la suflet, încât preferă să nu ofere niciun nume. De teamă să nu scape, care cumva, pe vreunul... Totuşi, cinematograful i-a captat inima. Irevocabil. Sută la sută.

Maestrul Benone este, în acelaşi timp, un mare pasionat al literaturii. Al cărţilor, în genere. Ceea ce a citit de Guţă Băieşu i-a rămas dăltuit pentru totdeauna în inimă. Scriitor cu har. Cu umor fin. Fănuş Neagu, marele Fănuş, „regele metaforei", tot astfel. Ca şi marele romancier Mihail Sadoveanu. Sau marele prozator Marin Preda. Sau vestitul Eugen Barbu. Ori poeţii Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Grigore Vieru. Toţi aceşti valoroşi oameni de litere fiindu-i foarte dragi. Sau, desigur, regretatul poet Niculae Stoian. Pe „luceafărul" Mihai Eminescu l-a citit integral. Pe Sadoveanu, pe Marin Preda i-a cunoscut personal. Cu Stoian a fost prieten extrem de apropiat.

Îi place, totodată, Zaharia Stancu. Îndeosebi marea literatură rusă: Dostoievski, Tolstoi, Puşkin, Lermontov, Turgheniev, Nicolai Gogol etc.

În afara folclorului, muzica de operă este... cea mai adorată. Muzica de operă. De colecție. De la Maria Callas la Renata Tebaldi. Sau Luciano Pavarotti. Toți marii interpreți ai genului. De la noi, aprecieri de excepție pentru Liliana Ciobanu, Angela Gheorghiu (mai ales), Ileana Cotrubaș.

Are maestrul Benone și preferințe ca... microbist de fotbal? De ce nu? Echipa de suflet, Dinamo Bucureşti. „Haita" acelor „câini roșii", care, pe timpul „Mopsului", al „Procurorului", al lui Dudu Georgescu sau, mai avan, „Săgeata Carpaților", Ion Pârcălab, s-a acoperit de glorie pe marile arene de fotbal ale Europei. Poate uita oare cineva vreodată eliminarea din „cupele europene" a celebrului Inter milanez? Sau a campioanei europene en titre, S.V. Hamburg? Victorii istorice, pe care îndrăgitul solist Benone Sinulescu le-a trăit „pe viu". Cu tot sufletul.

Cea mai bună băutură, pentru maestrul Benone, apa plată. Cu toate că un pahar de vin foarte bun, „din joi în Paşti", nu-i pică rău. Dimpotrivă. Sau de bere bună. Sau câte-un pic de whisky. Nu crede să fi consumat, în cele peste șapte decenii de viață (îi dorim, cu sănătate, încă de vreo zece ori mai multe!), o... sticlă de whisky! Această „licoare regală" care pentru maestrul Fănuș este, pesemne, mai fermecătoare decât orice pe lume. În fața unui păhărel c-o astfel de licoare, „regele metaforei" în literatura română scoate din peniță-i măiastră „comori" inegalabile și strălucitoare...

Dacă Benone e înconjurat de prieteni și de admiratori? Totdeauna și peste tot. Are și o fire „croită" să nu supere, să nu indispună pe nimeni. Cu zâmbetul său cuceritor deschide orice ușă. Știe, în schimb, să treacă ușor peste obstacolele ivite. Cu artă. Crede, cu sfințenie, în Cel de Sus. A crezut totdeauna. Un

www.dacoromanica.ro

respect sacerdotal. Moştenit de la tatăl său, Luca. De la mama sa. Cultivat în prestațiile – de excepție – de fraged copil, de la strana Sfintei Biserici a Siriului buzoian.

Maestrul Benone este, totodată, o enciclopedie în a interpreta, inegalabil, în „n" variante, *Tatăl nostru*...

www.dacoromanica.ro

Benone,
în „concertul"... opiniilor

„Marele artist al fântânilor"

„Benone Sinulescu vine de la izvoarele celui mai cântat dintre râurile țării: Buzăul.

Eu m-am născut către vărsarea Buzăului în Siret şi apoi în Dunăre şi mărturisesc că niciodată, în lumea largă şi frumoasă şi plină de dor a Buzăului şi Brăilei, nimeni n-a cântat mai frumos ca el plopul, bradul, steaua, inima, locul umbrit al sărutului, sângele fierbând în viscol, paharul, caii şi drumurile spre o iubire nicicând dobândită.

Benone e marele artist al fântânilor care acoperă dragostea. Când sunt trist, mă minunez să ştiu că există."

(Benone Sinulescu, discul „Romanțe şi cântece
dc petrecere", Electrecord, 1977)

Fănuş Neagu, scriitor

„Am iubit pentru totdeauna vocea lui Benone"

„Pe vremea când fratele meu se afla în armată, mama asculta un cântec care se numea «Militar, milităraş» şi ofta de ți se rupea sufletul. Atunci am cunoscut pentru prima oară vocea lui Benone Sinulescu, atât de limpede şi de sensibilă, copleşitor de sinceră şi am iubit-o pentru totdeauna."

(Benone Sinulescu, discul „Romanțe şi cântece
de petrecere", Electrecord, 1977)

Ion Băieşu, scriitor

www.dacoromanica.ro

„O voce fermecată"

„Aş numi discul «Romanţe şi cântece de petrecere» al solistului Benone, «Pasărea ce zboară spre câmpie», ea având, ca orice pasăre, două aripi, dar una întrupată din glas omenesc, aripă cu os de voce, os fluid şi ondulat, iar cea de-a doua aripă imaginând orga din trestie şi soc prin care suflă, într-un mod fantastic, vântul coborârii spre ape, fiindcă numai un asemenea vânt în chip de melodie se naşte, clipă de clipă, din îngemănarea vocii fermecate a lui Benone Sinulescu şi sunetul de vrăjitor al naiului lui Gheorghe Zamfir."

(Benone Sinulescu, discul „Romanţe şi cântece de petrecere", Electrecord, 1977)

Vasile Băran, scriitor

„Acest inconfundabil rapsod al dorului..."

„Străin de tentaţia publicităţii ieftine, mereu preocupat să-şi îmbogăţească repertoriul fără a încălca graniţe care nu-i sunt proprii, Benone Sinulescu aparţine celei mai bune şcoli de interpreţi ai cântecului popular românesc de azi şi dintotdeauna: aceasta i-a atras o largă popularitate în patrie şi nu în puţine dintre ţările europene şi asiatice, unde a fost adesea în turnee, implicit cu formaţia de excepţie condusă de Gheorghe Zamfir. Ca să nu mai spunem că numeroasele sale discuri, însumând zeci şi zeci de cântece, multe dintre ele devenite şlagăre, sunt nelipsite din multe discoteci. Şi, să nu uităm, are încă multe de zis acest inconfundabil rapsod al dorului, că, vorba lui, dorurile toate «să le strângi, ai face un munte/ şi peste mare o punte»."

(Benone Sinulescu, discul „Romanţe şi cântece de petrecere", Electrecord, 1977)

Niculae Stoian, poet

www.dacoromanica.ro

„O voce atât de blândă și de caldă sau... o lecție de muzică românească"

„Un colocviu fericit al artelor demonstrează că vocea atât de blândă şi de caldă a lui Benone Sinulescu se împleteşte cu naiul atât de aprig şi de duios, totodată, al lui Gheorghe Zamfir... Când doi mari artişti se întâlnesc, rodul muncii lor se transpune într-o nouă dimensiune a artei populare.

După ce asculți un disc cu Benone Sinulescu şi Gheorghe Zamfir, gustul pentru adevărata muzică populară se adânceşte, iar sentimentul devine, fireşte, mai profund.

E o lecție de muzică românească în modul ei adevărat aleasă, cu un gust atât de fin, încât, mai degrabă, ne dă impresia că avem de-a face c-o antologie de poezie."

(Benone Sinulescu, discul „Romanțe şi cântece de petrecere", Electrecord, 1977)

Nichita Stănescu, poet

„Marele interpret Benone Sinulescu – un fenomen. Un unicat"

„Benone impune un stil plin de prospețime şi frumusețe melodică. Este tocmai ceea ce a încântat pe auditori timp de ani şi ani. Acest artist care poate fi numit astăzi un fenomen, încununează ani de muncă asiduă, de căutări şi de succese, care i-au adus binemeritata popularitate...

Îl cunosc din 1955. Am fost colegi la Şcoala specială de muzică din Bucureşti. Am împărțit, ani de zile, bucuriile, tristețile şi emoțiile debutului. I-am urmărit cariera cu atenția celui care studiază propria compoziție... Benone Sinulescu nu

www.dacoromanica.ro

este o personalitate pentru că a «rezistat», ani şi ani, în «meseria» de cântăreț de muzică populară, ci pentru faptul că, într-o epocă în care triumfau mari soliști ca Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ion Luican, Lucreția Ciobanu şi alții, el şi-a creat un stil nou, din a cărui sevă s-au inspirat, la rândul lor, alte generații... Mulți au încercat să-l imite chiar de la primele sale melodii. Nimeni, însă, n-a reuşit să-l depăşească în ceea ce a avut el mai emoțional, mai reprezentativ...

Benone Sinulescu demonstrează că-n artă nu există vârstă. Că, atunci când eşti dăruit cu totul cântecului, frumosului, autenticului, nu faci concesii. Dimpotrivă, rămâi legat de rădăcina care ți-a dat seva creației şi forța ducerii mai departe a unui mesaj de unică frumusețe. Benone, marele interpret al cântecului popular românesc, a fost şi va rămâne un unicat în toată simplitatea şi modestia sa..."

(Benone Sinulescu şi orchestra Gheorghe Zamfir, discul „Cântece populare şi de voie bună", Electrecord, 1977)

Gheorghe Zamfir, naist şi muzician

„O voce mlădioasă și frumos timbrată"

„Neîndoios, unul dintre cei mai îndrăgiți soliști de muzică populară, o voce mlădioasă şi frumos timbrată, Benone Sinulescu şi-a cucerit popularitatea şi prestigiul prin punerea în valoare, cu fericite posibilități vocal-interpretative, a unui nou repertoriu muzical liric popular de o mare frumusețe. Atât în ceea ce priveşte melodiile, cât şi poeziile pe care acestea le poartă. Sunt minunate cântece de stil nou ale Munteniei subcarpatice, plămădite, se crede, din impactul dintre cântecele vechi de tip sud-ardelenesc cu cele din partea locului. Mereu

www.dacoromanica.ro

primenite, într-un neistovit proces de creație, ele vădesc o viguroasă putere de circulație și de pătrundere în alte ținuturi ale țării, îndeobște prin dinamismul adesea exuberant care le caracterizează și le face accesibile. Solistul nostru s-a născut și a copilărit în climatul fermecător al acestora. Le cântau fetele și flăcăii în timpul lucrului, pe înserat, când se întorceau de la munca de pe câmp. Le cântau flăcăii pe uliță până târziu, în noapte. Răsunau, apoi, la clăcile de dezghiocat porumbul, de la care Benone era nelipsit. La petreceri și în zile de sărbătoare. Le cântau, cu dăruire, și cei mai în vârstă. Care cum puteau..."

(Benone Sinulescu, discul „Colo-n vale, la Buzău", Electrecord, 1977)

Tiberu Alexandru, critic muzical

„Benone? Un mare artist, care a filtrat cântecul nu numai prin glas, ci și prin minte și suflet"

„Benone Sinulescu a intrat, maiestuos, în istoria folclorului românesc.

Un mare artist.

Un om de suflet. Un foarte bun coleg.

Ca artist, totdeauna a filtrat cântecul. Nu numai prin glas, ci și prin minte și suflet. Ceea ce a făcut Benone pentru cântecul popular românesc n-a făcut nimeni.

Maestrul din Siriul Buzăului a izbutit, cu succes, să facă o punte de legătură între sufletele noastre. Între Cer și pământ. Între Dumnezeu și noi.

Numele său, glasul său vor rămâne întru eternitate. A știut ca nimeni altul să mângâie cântecul popular care se va scrie – superb – în istoria nemuririi..."

Gheorghe Roșoga, solist de muzică populară

www.dacoromanica.ro

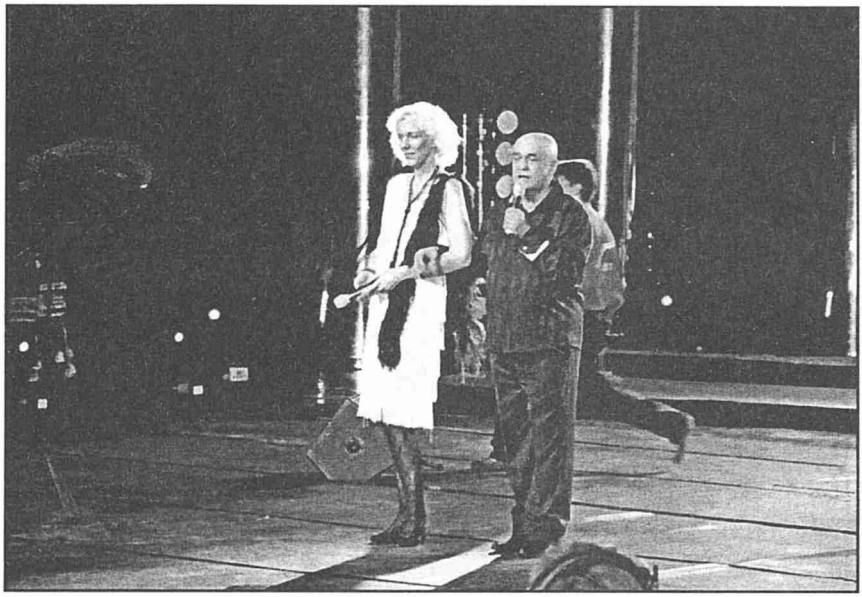

Cu... prințesa Caragea, la spectacolul de televiziune „Stele de cinci stele"

Cu inimitabila Stela Popescu, în Italia

www.dacoromanica.ro

Cu realizatoarea Iuliana Tudor, la semicentenarul TVR

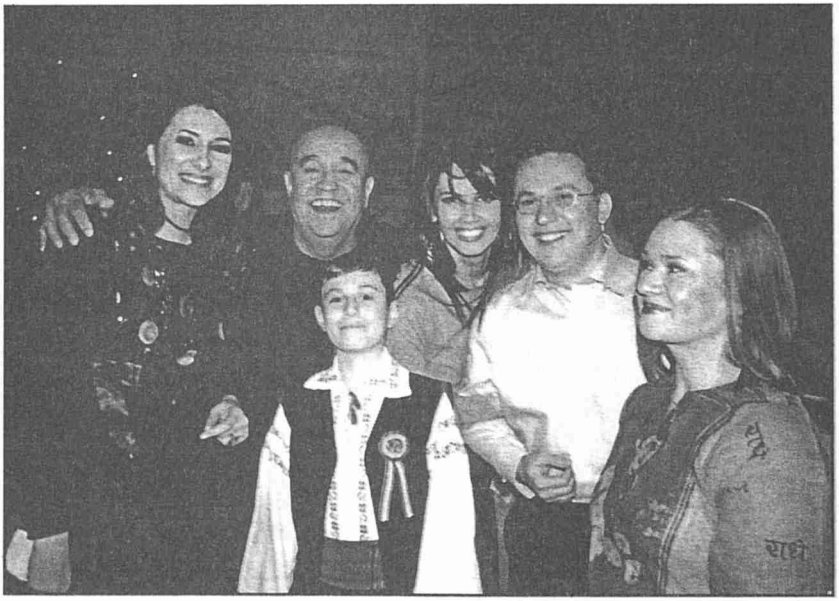

Benone, între realizatoarea TV Iuliana Tudor şi actriţa Oana Zăvoranu

www.dacoromanica.ro

„Prietenul meu Benone rămâne, totdeauna, un artist de mare valoare"

„Îl cunosc parcă de-o viață. Îmi este prieten foarte bun. Un băiat minunat. Din toate punctele de vedere.

Ca artist, o comoară. Un artist care va rămâne, totdeauna, de mare valoare. Beni însuşi reprezintă un tezaur.

O voce unică. Distinsă.

În ce mă priveşte, nu m-am împăcat nici o singură clipă cu ideea sa de a îmbina cântecul de muzică populară cu cel de „etno". I-am spus-o direct. El a realizat, totdeauna, texte frumoase. Ar fi trebuit să rămână... el. Oricum, el e unic..."

Dumitru Fărcaş, solist instrumentist de muzică populară

P.S. Maestrul Dumitru Fărcaş, un instrumentist polivalent, rămâne, în primul rând, întru veşnicie, un taragotist fermecător-magnific. Un titan...

„Benone a înregistrat maldăre de discuri, iar cântecelor nu le mai ştie numărul"

„Tot secretul în viață este să înaintezi în vârstă fără a deveni adult (a spus-o Plutarh); lui Benone i s-a dat acest mare cadou. Este revoltător de tânăr, nu mai spun cât de curat îi sună vocea, căreia, la înregistrări, nu-i trebuie artificii... Benone a înregistrat maldăre de discuri, iar cântecelor nu le mai ştie numărul... Publicul cel mare care nu osteneşte să-l aplaude, dumneavoastră, noi i-am întors recunoştința noastră printr-un fel de mare delicatețe, de care, cred, nu mai beneficiază niciunul dintre confrații muzicii populare."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Daniela Caraman Fotea, critic muzical

www.dacoromanica.ro

„Un artist inegalabil"

„Descins din plaiurile Siriului buzoian din perimetrul Carpaților de curbură, plaiuri ce se confundă cu vatra folclorului pur, autentic, fascinant, Benone a deprins de copil frumusețea aparte a cântecului popular românesc. Un cântec pe care l-a modelat cu măiestrie prin glasul său cald, catifelat, unic. A devenit, astfel, un artist inegalabil. C-o longevitate parcă fără limită. Eternă. M-a întrecut, din acest punct de vedere, cu... cinci ani.

L-am cunoscut la spectacole. La recepții guvernamentale. Am apărut împreună la televiziune. La radio. Pretutindeni a fost înconjurat cu mare respect. Eu însămi îl respect extraordinar. Ca profesionist. Ca om. Îl stimez. Îl iubesc.

Benone rămâne, pentru toți, un simbol în cartea de aur a folclorului românesc..."

Polina Manoilă, solistă de muzică populară

„Pentru Benone cobora tot muntele..."

„Benone reprezintă, pentru mine, cel mai longeviv interpret de muzică populară şi de petrecere. Va fi, fără doar şi poate, pentru foarte mulți, un exemplu. Ca atitudine. A ştiut ce să facă să fie tot timpul în atenția publicului. Şi-a schimbat, când situația a impus acest fapt, stilul, din mers.

Am fost îndrăgostită din prima clipă de vocea sa. Pentru maestrul Benone Sinulescu cobora tot muntele...

...Am fost, împreună, în multe turnee. În țară şi peste hotare. A creat, peste tot, o atmosferă plăcută. Care să denote optimism şi bună dispoziție. De la Benone oricine are ceva de

www.dacoromanica.ro

învățat. Pe mine, bunăoară, m-a învățat cum să respir, cum să fac vocalizele, să rezist. Să am longevitate.

În turneul din Israel a fost, pur şi simplu, extraordinar. De altfel, unde e Benone, e, totdeauna, buna dispoziție.

Ca profesionist, extraordinar. Despre Benone Sinulescu se va vorbi cât va fi pământul şi neamul românesc..."

Maria Dragomiroiu, solistă de muzică populară

„O enciclopedie"

„Marele artist Benone Sinulescu rămâne, înainte de toate, o enciclopedie de cântece. Un timbru distins. Catifelat.

Un om deschis. Generos. Foarte spiritual.

Un caracter deosebit. Pe care te poți baza. Avem foarte multe de învățat de la el.

Un prieten extraordinar. Un coleg extraordinar."

Matilda Pascal-Cojocărița, solistă de muzică populară

„Deşi e o mare vedetă, n-a avut niciodată aere de vedetă..."

„Ca interpret, foarte mare. Un artist foarte mare. Deşi e o mare vedetă, n-a avut niciodată aere de vedetă.

Un om modest, care impune respect şi care, la rândul său, respectă pe toată lumea.

Un om care ştie să vorbească, indiferent de situație, cu toți. Cu cei simpli, îndeosebi.

Un om foarte simpatic. Ştie de glumă.

Totdeauna pus pe şotii..."

Cornelia şi Lupu Rednic, soliști de muzică populară

www.dacoromanica.ro

„Un artist extraordinar"

„Ce coincidență! În clipa în care am auzit sunetul telefonului dumneavoastră, tocmai discutam despre maestrul Benone cu diriginta Oficiului poştal 20 din Capitală!

Benone este un artist extraordinar.

Când eram tânăr, îl apreciam enorm. Îl apreciez foarte mult şi astăzi.

Sportul artistului Benone Sinulescu e cântecul..."

Gheorghe Turda, solist de muzică populară; director al Direcției culturale a Ministerului Administrației şi Internelor

„Un artist complet"

„Îl ştie toată lumea. Îl apreciază toată lumea. Are de ce. O carieră îndelungată. A ținut totdeauna capul de afiş.

Un reprezentant de frunte al folclorului românesc.

Benone Sinulescu a rămas, în schimb, veşnic tânăr. Ceea ce e foarte important pentru un artist de excepție. C-un repertoriu vast.

Benone Sinulescu rămâne ca un reper extrem de dificil de atins în folclorul nostru.

Un artist prin definiție.

Un artist complet."

Nicolae Furdui-Iancu, solist de muzică populară

www.dacoromanica.ro

„Benone Sinulescu reprezintă «generația de aur» a folclorului românesc"

„Fără discuție, artistul Benone Sinulescu reprezintă «generația de aur» pentru folclorul românesc. Un mit pentru muzica populară românească.

S-a aflat, tot timpul, în pas cu moda muzicală. S-a modelat după tot ce a fost nou.

O fire veselă. Temperamentală.

Un caracter foarte puternic.

Pentru cei care nu ştiu, a fost primul mare artist care... mi-a pus o vorbă bună la o casă de discuri! Mi-a dat o mână de ajutor. Altfel spus, a pus o piatră la temelia carierei mele. Un gest aparte, de-o generozitate tulburătoare... Un gest pe care nu-l pot uita niciodată...

Maestrul Benone Sinulescu rămâne, firește, încrustat peren în galeria marilor artişti ai folclorului nostru..."

Fuego, solist de muzică uşoară, populară, etno etc.

„Benone – prima vâlvătaie care a uimit muzica populară românească"

„Faptul că şi la această vârstă poate să cânte şi cântă superb, ca-n anii de tinerețe, atestă, fără tăgadă, că Benone Sinulescu are un stil personal.

Am cântat cu el, vreme de un an de zile, la „Doina Argeşului". Prin 1964. Încă din acele timpuri, Beni a impresionat. A fost prima vâlvătaie care a uimit muzica populară românească. Beni umple nu o sală, ci trei-patru săli pe zi! Un fenomen!...

www.dacoromanica.ro

Un om extraordinar. A impresionat, îndeosebi, prin voce. Prin ţinută. Prin repertoriul său deosebit. A adus, tot timpul, inovaţii în folclorul nostru.

Un caracter deosebit.

Un prieten deosebit."

Gavril Prunoiu, solist de muzică populară

„Benone e unic, veşnic tânăr, inconfundabil, inegalabil"

„O voce de lacrimi, de durere şi de bucurie, Benone e, de aceea, unic, veşnic tânăr, inconfundabil, inegalabil. Un OM cu litere mari."

Veta Biriş, solistă de muzică populară

„Un fenomen al muzicii"

„Benone Sinulescu este, în accepţia mea, cel mai pregătit solist de muzică populară. Cel mai documentat. Un fenomen al muzicii.

La maestrul Benone, totul a fost la înălţime. A mers pe-o linie dreaptă. Continuă. N-a coborât nimic.

A făcut legătura între generaţii. A rupt graniţele.

Un suflet foarte mare.

Un suflet minunat."

Nicolae Datcu, solist de muzică populară

www.dacoromanica.ro

„Benone rămâne unic"

„Benone Sinulescu rămâne unic. Prin glasul său unic. Un glas de excepție. Prin care a scos cu măiestrie orice cuvânt la lumină.

Am preluat şi eu de la el patru-cinci piese. Mi le-a dăruit. Automat, au ajuns şlagăre.

Benone a atras tineretul spre muzică. Transformând piese într-un stil modern. Datorită prezenței sale distinse, trupele „etno" au avut succes la public.

Ca om, excelent. Un om „de gaşcă". De veselie. De bucurie. Nu caută niciodată nod în papură. Un reper..."

Sofia Vicoveanca, solistă de muzică populară

„Un glas plăcut şi frumos"

„Cu Benone Sinulescu am fost colegă la Şcoala specială de muzică din Bucureşti. Cel mai important şi cel mai drăguț coleg. Glas plăcut şi frumos. Acelaşi glas îl are şi acum...

Benone se numără printre puținii solişti care cântă „live". Publicul l-a iubit totdeauna. Publicul îl iubeşte şi acum la fel.

O fire reconfortantă şi optimistă.

Mă leagă foarte multe amintiri de el. Pentru Benone nutresc, în orice clipă, sentimente de sinceră prietenie."

Angela Moldovan, solistă de muzică populară

www.dacoromanica.ro

„Când eu debutam la «Ciocârlia», Benone umplea stadioanele..."

„Benone Sinulescu, un om extraordinar. Un coleg extraordinar. Spiritual. Pus pe şotii, indiferent de conjunctură.

Glas frumos. Cântece frumoase. Un interpret aparte. Unic. Distins.

Când eu debutam la „Ciocârlia", Benone umplea stadioanele..."

Maria Ciobanu, solistă de muzică populară

„Benone – un creator de drum"

„Fără discuție, Benone este un creator de drum. Un cântăreț extrem de folosit de o multitudine de interpreți.

A prins foarte repede schimbarea. Noutatea în folclor. Benone a aplicat-o.

Un repertoriu imens. Curat. Autentic. Pe care maestrul nu l-a pătat niciodată cu expresii triviale. A ținut enorm la acuratețe.

E un interpret de frunte al muzicii populare româneşti. Un coleg minunat. E de admirat..."

Aneta Stan, solistă de muzică populară

„O personalitate cu vocație certă pentru muzică"

„Benone Sinulescu rămâne, indiscutabil, o personalitate cu vocație certă pentru muzică. A participat, încontinuu, la modernizarea cântecului popular.

www.dacoromanica.ro

E un om de muzică. Un om care a lăsat lucruri foarte frumoase pentru folclorul românesc.

O spun cu sinceritate. Îl admir. Foarte mult. Chiar dacă, în ce mă priveşte, eu una n-aş fi trecut, fie şi în mod pasager, pe la muzica «etno». Am preferat «să păstrez izvoraşul în iaz». Benone rămâne marele Benone..."

Angelica Stoican, solistă de muzică populară

„Un suflet deschis. Un mare artist"

„Nu ne-am întâlnit prea des. Cu toate acestea, mi-am dat seama că Benone Sinulescu este un suflet deschis. Un om deschis. Un mare artist. Eu apreciez în mod deosebit adevărata valoare.

M-am bucurat, de aceea, totdeauna când am avut posibilitatea să cântăm împreună. Eu, de fapt, am crescut cu cântecele lui. Le-am iubit de când mă ştiu.

Îi doresc o viaţă frumoasă, cu sănătate şi cu bucurii!"

Sava Negrean-Brudaşcu, solistă de muzică populară

„Benone Sinulescu e, deja, o legendă"

„Benone? Păi, eu m-am trezit că-mi place cântecul popular românesc de când l-am auzit, întâia oară, pe Benone la radio...

E unic. Prin glasul său unic. Prin repertoriul curat. Prin harul deosebit cu care a reuşit să acapareze sufletul meu. Benone e, deja, o legendă.

La noi în casă s-a vorbit şi se vorbeşte cu mândrie despre acest interpret extraordinar. I-am simţit căldura sufletească, de

www.dacoromanica.ro

când eram student. A avut încredere în mine de când m-a văzut. Mi-a prezis viitorul pe scenă.

Un tip inteligent. Cu şcoală. Citit. Se vede.

Benone a educat publicul, din punct de vedere estetic. A argumentat, stenic, faptul că, pentru el, nu există vreo «vârstă» care să nu aprecieze cântecul său de excepție..."

Tiberiu Ceia, solist de muzică populară

„Am toată admirația pentru un profesionist de excepție"

„Am toată admirația – recunosc – pentru Benone Sinulescu. Un profesionist de excepție. Cântecul său «Liliac mândru, rotat» îl cântă, se cunoaşte, şi generațiile de astăzi.

Benone e, în acelaşi timp, un coleg deosebit. Cu multă materie cenuşie. A ştiut să se orienteze rapid (după 1990). Toate formațiile «etno» care se folosesc de muzica populară românească îi datorează enorm lui Benone. Benone le-a lansat... Fără a se îndepărta de tradiție. A schimbat doar ritmurile. Ritmuri de secolul al 21-lea..."

Ştefania Rareş, solistă de muzică populară

„În dialogurile muzicale cu Benone Sinulescu am creat melodii nemuritoare..."

„Benone reprezintă, pentru mine, un coleg special. Este un băiat cu totul deosebit. Un coleg extraordinar.

Când, prin 1962, eu intrasem la «Ciocârlia», el era vedetă. O vedetă reală, nu ca aşa-zisele «vedete» la tot pasul, de astăzi... Țin minte că la un spectacol, pe la Cluj-Napoca, lumea, care era înne-

www.dacoromanica.ro

bunită după el, nu-l mai lăsa să plece... A trebuit să-l ia Miliția!

Foarte inimos. Bun la suflet. A rămas foarte simpatic şi-n ziua de astăzi...

Totodată, o persoană generoasă.

Un băiat foarte citit.

Eu m-am mândrit cu el totdeauna. Pe mine m-a ajutat totdeauna. Am învățat de la el. Avea mai multă experiență. Un adevărat coleg.

Am ascultat într-o noapte, la radio, unele melodii de-ale sale. Adevărate perle ale folclorului nostru. Adevărate nestemate. L-am sunat pe la ceasurile două, să-l felicit. Melodii minunate...

În dialogurile muzicale cu Benone, care s-au bucurat de-un succes fantastic la public, am creat melodii nemuritoare. Noi am fost deschizătorii de drum, fiind din aceeaşi zonă folclorică. Ăsta-i adevărul. Inutil încearcă alții să-şi aroge merite în acest sens..."

Irina Loghin, solistă de muzică populară

„Inepuizabil, Benone cucerește publicul c-un repertoriu de mare frumusețe"

„Inepuizabil, Benone cucereşte publicul c-un repertoriu de mare frumusețe. De la doină, cântec de leagăn şi colinde la cântecul de petrecere. Mereu atent la textul poetic şi la acea muzicalitate a cuvântului românesc, Benone are, iată, acea putere de a şterge granițele ce despart de obicei preferințele artistice ale generațiilor. Are puterea să privească în jur, pentru a pune în lumină voci care să ducă mai departe cântecele noastre, dar, mai ales, după atâtea căutări, după atâtea aplauze şi flori,

www.dacoromanica.ro

are puterea să demonstreze că băiatul acela de pe Valea Siriului rămâne de partea cântecului adevărat."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Marioara Murărescu, realizator al emisiunii
„Tezaur folcloric", Televiziunea Română

„Benone Sinulescu – un loc sigur printre stele"

„Muzica interpretată de Benone trece prin toate stările sufleteşti. Transmite emoţii puternice. A depăşit de mult graniţele ţării, auzindu-se peste tot: în discoteci, la radio, la televiziuni sau în marile săli de spectacole... O energie debordantă... Prin talentul şi prin dăruirea sa, Benone Sinulescu şi-a rezervat un loc sigur printre stele."

Florentina Satmari, realizator de emisiuni
la Televiziunea Română

„Melodiile lui Benone, fără... vârstă"

„Benone face parte din galeria artiştilor care au demonstrat, tot timpul, un deosebit respect pentru arta pe care au practicat-o... E un artist de o mare finețe şi rafinament sufletesc... A fost, în permanență, aproape de sufletul şi de simțirea țăranului român... A păstrat autenticitatea şi valorile de necontestat ale folclorului românesc... Melodiile sale nu au vârstă, fiind ascultate – cu aceeaşi plăcere – de persoanele generației de aur, dar şi de cei mai tineri, care le prețuiesc şi le dau noi valențe."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Stela Nachi, Montreal (Canada)

www.dacoromanica.ro

Pe scenă, cu Ana-Maria Ferenț...

Benone, la Porto Bello

www.dacoromanica.ro

Benone (al doilea din stânga), cu Millenium (Vlad Gorgoz, manager;
fiul său, Alexandru Gorgoz, compozitor şi orchestrator, şi ceilalți „paralei")

Cu actorul Dan Puric (stânga), într-un recital de excepție

www.dacoromanica.ro

„Benone, un mare nume al muzicii populare românești"

„Girul acestui mare nume din muzica populară românească este garantul lucrului bine făcut. Al calității. Al perfecțiunii... Cântecele sale sunt nemuritoare... Noi, românii, le vom ascultat mulți ani de-acum înainte. Cu aceeaşi bucurie, ca şi atunci când au fost auzite pentru prima oară..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Elise Stan, etnomuzicolog şi realizator
la Televiziunea Română

„Benone, un mare interpret al cântecului popular românesc"

„Benone Sinulescu este un mare interpret al cântecului popular românesc... A prelucrat, c-un talent ieşit din comun, tot ceea ce a cules. Acesta este un lucru extraordinar şi caracteristic numai unui interpret de mare valoare... Benone este, în plus, un om foarte ataşat, foarte comunicativ şi totdeauna săritor, când este vorba să-şi ajute semenii. Cu atât mai mult pe un prieten..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Ion Filip, regizor de film artistic şi realizator de emisiuni
la Televiziunea Română

„Benone, un tip care a evoluat absolut numai prin talentul său"

„Evoluția lui Benone Sinulescu a fost foarte clară. Foarte cinstită. A fost un tip care a evoluat absolut numai prin talentul

www.dacoromanica.ro

său. Şi prin munca sa deosebită. Foarte punctual. Foarte serios. Foarte muncitor. Şi mai are o calitate: este foarte comunicativ... Este sincer. Transparent. Dintr-o bucată. Nu are fiţe, ascunzişuri."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)
Stela Popescu, actriţă

„Profesionist şi om"

„...L-am descoperit pe profesionistul şi pe omul Benone Sinulescu. Hărăzit c-un suflet mare, generos prin educaţie, Benone construieşte extrem de uşor şi de firesc relaţii cu cei din jur. Emanând căldură, înţelegere şi, mai ales, bună dispoziţie."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)
Victor Socaciu, solist de muzică folk

„O tulpină foarte bună pentru folclorul nostru"

„Muzica lui Benone înseamnă folclor autentic. Orice melodie de-a sa are, undeva, o rădăcină. Întotdeauna a ştiut să fie o tulpină foarte bună pentru folclorul nostru... Benone Sinulescu, cel din afara scenei, este un om bun. Foarte sufletist. Un om de-o frumuseţe interioară extraordinară. De-o calitate excepţională. Este ceea ce numesc eu un om adevărat..."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)
Liza Panait, creatoare de modă

www.dacoromanica.ro

„O lacrimă de cântec românesc autentic"

„Benone este o lacrimă de cântec românesc autentic... O voce senină şi caldă, precum cerul din pânzele lui Grigorescu şi un suflet pe măsură... Un spirit liber... Un model pentru mulţi artişti..."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)

Dan Puric, actor

„Un miracol artistic. Un dar divin, sădit în Grădina Maicii Domnului"

„Benone Sinulescu este un miracol artistic. Un dar divin, sădit în Grădina Maicii Domnului. Acolo sus, pe înălţimile Siriului... O personalitate artistică forte. Distinctă. Înzestrată cu acel dat sacramental de a transmite bucurie, tihnă şi vigoare de a alina..., răsfăţându-se pe scenă..., prezent pe sticlă..., la o vârstă de... vechime, după cum vinul vechi are valoare."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)

Nicolae Mateescu, scriitor

„O voce aparte"

„Benone Sinulescu este o voce aparte. Cântecele sale, ajunse cu repeziciune la inima publicului, sunt interpretate, astăzi, de un mare număr de solişti... Când era tânăr, Benone visa să devină solist de operă... Dar sufletul i-a fost mult mai aproape de muzica populară..."

(*Jurnalul Naţional*, 31.03.2008)

Teodor Isaru, redactor muzical
la Radiodifuziunea Română

www.dacoromanica.ro

„Benone este o instituție"

„Cum bine l-a definit Gheorghe Zamfir, «Benone este o instituție». Îl admir mai ales pentru spiritul inovator al acompaniamentului contemporan. O modalitate prin care sprijină, astfel, tinerele formații... Benone s-a bucurat de un succes deosebit de-a lungul timpului..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Margareta Pâslaru, solistă de muzică ușoară

„Benone este, într-adevăr, o valoare"

„Benone este, într-adevăr, o valoare... Este foarte talentat. De asta are longevitate, c-a știut să se uite la timp... Face parte din ultimii mari interpreți de muzică populară... O persoană plăcută..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Damian Luca, solist de muzică populară

„Un timbru limpede ca izvoarele munților"

„Benone Sinulescu – un glas feciorelnic, în care vibrau, nostalgic, toate frumusețile meleagurilor buzoiene de la Siriu... Un timbru limpede ca izvoarele munților, unde văzuse lumina zilei, cântecele vechi, cele de dragoste și de petrecere, baladele..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Liviu Tudor Samuilă, realizator de televiziune

www.dacoromanica.ro

„O voce frumoasă, care a transformat melodiile sale în adevărate șlagăre"

„Benone, o voce frumoasă, caldă, care a transformat, prin valoarea autenticității, melodiile sale în adevărate şlagăre... O persoană deosebită, sensibilă, adorabilă şi foarte prietenoasă."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Mioara Panaite, Electrecord

„La spectacolele lui Benone Sinulescu, oamenii erau cu ochii-n lacrimi de fericire..."

„...Am avut fericirea să văd două spectacole cu Benone Sinulescu. De Crăciun. La Chişinău... Aici unde este primit ca un erou... La final, nimeni nu pleca din sală. Oamenii erau cu ochii-n lacrimi de fericire... Plecau acasă cu credința-n Dumnezeu. Cu dorința de viață. Cu inima plină..."

(*Jurnalul Național*, 31.03.2008)
Vlad Gorgoz, managerul formației „Millenium" din Chişinău

„O carieră extraordinar de strălucită"

„Mi-e drag Benone. Ca şi Leni, soția sa. O ardeleancă de toată isprava. O gospodină excepțională. Beni, tot astfel. Foarte echilibrat. Glas foarte curat. Foarte elegant. Ştie să pună punctul şi virgula în muzică. A ştiut totdeauna... Se deosebeşte din o mie de solişti. Mare lucru. O carieră extraordinar de strălucită.

www.dacoromanica.ro

Şi eu i-am cântat unele cântece... Ardelenii sunt, de altfel, adepţii cântecelor sentimentale. Blânde. Nostalgice.

Pe Benone l-a prins extraordinar şi muzica de divertisment. Îi vine ca o mănuşă.

Benone rămâne – zic eu – în analele muzicii populare şi de divertisment. Referitor la muzica de divertisment, Benone n-a căzut pradă influenţelor lăutăreşti. Îl consider, de aceea, la acest capitol, chiar mai bun decât Gică Petrescu...

Cântecele lui au prins de minune şi în Ardeal. Cântece foarte frumoase. Culese dintr-o zonă superbă. La intrarea în Siriu, de departe se zăreşte, mai întâi, turla bisericii. Apoi, numai coline. Ceva de vis...

Benone e plin de vigoare. Fără să forţeze nota, fără să fie vulgar (n-a fost niciodată), cântă şi astăzi, la cele peste şapte decenii, excepţional. Asta mi-a plăcut totdeauna la el... Nu mulţi pot avea o... stea în frunte... Asta e...

...Îl iubim pe Benone pentru că este foarte comunicativ. Foarte sociabil. N-am auzit nimic rău despre el..."

Lucreţia Ciobanu, solistă de muzică populară

„A fost vedetă şi pe vremuri, e şi acum..."

„Benone Sinulescu e un brand pentru Buzău. Ne mândrim cu acest foarte mare artist. Care simte sala. Ştie întotdeauna ce să spună. Să fie cel mai bine pentru majoritate.

Un tip foarte puternic. Foarte sincer. Un tip care, imediat după 1989, a dus muzica populară în discoteci. Benone s-a adaptat, de fapt, tot timpul, la solicitările publicului. A fost vedetă şi pe vremuri, e şi acum. Benone a adus mai mulţi spectatori pe-un stadion decât fotbaliştii primei divizii...

www.dacoromanica.ro

Un tip serios. Deosebit. Foarte cald. Foarte apropiat. Nu are spirit de vedetă, deşi, în realitate, este o autentică vedetă. N-a creat niciodată un spaţiu între el şi ceilalţi. Ceea ce, nu-i aşa?, spune totul despre caracterul său cu totul deosebit..."

Diplomat inginer *Constantin Toma*, manager general
al SC Grup Romet Buzău; fost senator

„Un mega-artist inimitabil"

„Indiferent pe unde cântă, în România, Austria, Franţa, Germania, Asia, America etc., Benone Sinulescu fascinează prin vocea sa unică. Ridică, peste tot, sălile în picioare. Culege un torent de aplauze, totdeauna. Este, fără doar şi poate, un fenomen.

La cele peste şapte decenii, are o vigoare extraordinară. Parc-ar fi un atlet în plină tinereţe.

Cât a colindat pe glob, poate fi socotit, opinez eu, „atletul-artist" al folclorului românesc. O efigie. Un reper. Un mega-artist inimitabil.

Are o familie extraordinară. Soţia sa, Leni, o femeie distinsă, admirabilă.

Benone Sinulescu este, fără exagerare, prietenul meu cel mai bun. Argumentul în acest sens? Mă consideră fratele lui. Fratele lui cel mic..."

Inginer *Adrian Gheorghe*, manager, Viena

www.dacoromanica.ro

Cuprins

Benone Sinulescu sau artistul nepereche 7

Seniorul din afara scenei 9

Palmares unic 14

D'ale copilăriei sau cum a fost exclus Benone Sinulescu din corul şcolii (!) din pricina... timbrului prea tare al vocii sale ... 17

Saltul – glorios – de la Waterloo la Austerlitz 21

Zburdălnicii copilăreşti 26

Benone, as la... desenul tehnic. Pe timpul liceului 31

„Meteoritul" din Buzău 33

Ivitu-s-a, în galaxia folclorului românesc, peste noapte, o stea super-strălucitoare 37

Într-un duel direct, Benone Sinulescu – Angela Moldovan 1 – 1 41

Întâmpinat cu... puşca, la cabana lui Ceauşescu 43

Felicitări de la iluştrii scriitori Mihail Sadoveanu şi Zaharia Stancu 48

Hălăduind prin „Ţara Bârsei" 51

Înaltul zbor spre Pantheonul gloriei eterne 53

„Pe timpuri, se făcea adevărată meserie, neică!" 56

Triumful absolut 61

Benone dixit: „Cel mai mult am ţinut la... Ileana Sărăroiu. Care a fost nu numai o solistă. A fost o artistă" 63

www.dacoromanica.ro

Idolul... Irinei Loghin 68

Primit ca un pașă la nunțile popilor 70

„Cursa cu obstacole" pentru cucerirea... soției.
„Trofeul suprem" 74

Cu maestrul Gheorghe Zamfir, prieten „la cataramă" 80

Culise cu și despre maestrul Gheorghe Zamfir 88

Bâr, bârr! Hâr, hârr! sau cum au fost obligați Benone și Angela Moldovan să cânte, la Televiziune, o melodie despre „Fiul din Scorniceşti", la care nu s-a uitat... nici dracul 95

Cum a scăpat maestrul Benone Sinulescu
fără... carnet de partid 99

Benone, actor de film 102

În pas, totdeauna, cu vremurile 105

Întâmplări, confidențe, amintiri 108

Benone, folclorul și „iataganul" nepăsării de astăzi 146

Cu maestrul Benone, despicând în...
zece firul fotbalului de ieri și de azi 162

Benone Sinulescu – o impresionantă
colecție de premii și de medalii 175

Benone Sinulescu, în bătaia razelor... statistice 178

Maestrul Benone Sinulescu și pasiunile sale extrafolclorice ... 187

Benone, în „concertul"... opiniilor 192

www.dacoromanica.ro

Editura Paralela 45

Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130;
tel./fax: (0248)63.14.39; (0248)63.14.92; (0248)21.45.33;
e-mail: redactie@edituraparalela45.ro

Bucureşti, cod 013701, Sector 1, Piaţa Presei Libere nr. 1,
Casa Presei Libere, corp C2, mezanin 6-7-8;
tel./fax: (021)317.90.28; e-mail:
bucuresti@edituraparalela45.ro

Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400153,
str. Ion Popescu-Voiteşti
1-3, bl. D, sc. 3, ap. 43; tel./fax: (0264)43.40.31;
e-mail: depcluj@edituraparalela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POŞTĂ

EDITURA PARALELA 45
Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130
Tel./fax: 0248 214 533;
0248 631 439;
0248 631 492.
E-mail: **comenzi@edituraparalela45.ro**
sau accesaţi **www.edituraparalela45.ro**
Condiţii:
• rabat între 5% şi 25%;
• taxele poştale sunt suportate de editură;
• plata se face ramburs, la primirea coletului.

Tiparul executat la *Graficprint Industries*
Tel: 0752 754 147
e-mail: silviustancu@graficprint.eu

www.dacoromanica.ro

„Ilie Dobre, crainicul radio ce cântă cu douăzeci de fântâni golurile înscrise pe stadioanele țării... Un crainic – aflat la a 38-a carte – născut, parcă, din strania patimă a sud-americanilor pentru jocul de fotbal...“

Fănuş Neagu

„Preşedintele de drept al Crainicilor Frenetici...“

Radu Cosaşu

„...Am îndrăgit fotbalul prin acel prelung şi tulburător GOOOOOOOOL, strigat, pe undele radio, de Ilie Dobre. Cel care, în plus, scrie şi cărți frumoase...“

Grigore Vieru

DE ACELAŞI AUTOR

- **Dobrin, la clipa amintirilor...**, Editura Divertis, 1992
- **Ilie Dumitrescu – o *stea* în plină ascensiune...**, Editura Militară, 1994
- **Marius Lăcătuş – *săgeata carpatină***, Casa Editorială ODEON, 1994
- **Fane Iovan – o *stea* ce sclipeşte lângă şinele Giuleştinei...**, Editura Paralela 45, 1994
- **Florin Halagian – un senior la curtea Regelui Fotbal**, Casa Editorială ODEON, 1995
- **O galerie nebună, nebună, nebună... Galeria Rapidului**, Casa Editorială ODEON, 1995
- **Jean Vlădoiu – o *stea* printre *stele***, Editura Horion, 1996
- **Rodion Cămătaru – *tunarul* din Bănie**, Editura Fiat-Lux, 1996
- **Gheorghe Tadici – *magicianul* de pe semicercurile Meseşului...**, Editura Fiat-Lux, 1997
- **Cristian Gațu – un prinț la curtea Regelui Handbal**, Editura Fiat-Lux, 1999
- **Mariana Târcă sau *pasărea măiastră* de pe semicercurile carpatine**, Editura Fiat-Lux, 1999
- **Ştefan Nanu – *expresul* de Olanda**, Casa Editorială ODEON, 1999
- **Sorin Cârțu, fotbalistul-briliant al *Craiovei Maxima***, Casa Editorială ODEON, 2000
- **Valentin Samungi – *Handbalistul-zburător***, Casa Editorială ODEON, 2000
- **Cornel Țălnar – *leul neîmblânzit* al gazonului**, Casa Editorială ODEON, 2000
- **Mircea Rădulescu – antrenorul a patru echipe naționale**, Casa Editorială ODEON, 2000
- **Țețe Moraru – Glorie. Reflexe. Amintiri...**, Editura Paralela 45, 2001
- **Gigi Mulțescu, fotbalistul-nepereche**, Editura Paralela 45, 2001
- **I se spune „Mopsul“ (Florea Dumitrache)**, Editura Paralela 45, 2001
- **Dorinel Munteanu – *metronomul* de la mijlocul terenului**, Editura Paralela 45, 2001
- **Ioan Ovidiu Sabău şi patima fotbalului**, Editura Paralela 45, 2002
- **Ion Ionescu între „templul“ Giuleştiului şi cel al justiției**, Editura Paralela 45, 2002
- **Pavel Badea – „Samuraiul“ de pe Jii**, Editura Paralela 45, 2002
- **Emil Săndoi – o emblemă alb-albastră**, Editura Paralela 45, 2002
- **Generalul Cornel Oțelea – performerul unic de pe arenele cu semicercuri**, Editura Paralela 45, 2003
- **Lajos Sătmăreanu – „Steaua“ de ieri**, Editura Paralela 45, 2003
- **Cornel Pavlovici sau fascinația golului**, Editura Paralela 45, 2004
- **Zoltan Crişan, irezistibila extremă**, Editura Paralela 45, 2004
- **Fotbal, culise, întâmplări**, Editura Paralela 45, 2004
- **Emeric Dembroschi, eroul de la Guadalajara**, Editura Paralela 45, 2004
- **Euro 2004 sau infernul vedetelor**, Editura Paralela 45, 2004
- **Blestemul pasiunii** (roman), Editura Paralela 45, 2006
- **Radu Matei, cu „fluierul“ între iluzii şi adevăr**, Editura Paralela 45, 2006
- **„Mondialul“ fotbalistic 2006 între sclipiri şi deziluzii**, Editura Paralela 45, 2007
- **Ştefan Birtalan, „tunarul“ de pe semicercuri**, Editura Paralela 45, 2008
- **Prințul din Trivale, la ultimul „dribling“**, Editura Paralela 45, 2008
- **Cu microfonul printre amintiri**, Editura Paralela 45, 2008

ISBN 978-973-47-0441-5

www.dacoromanica.ro

5 948362 025352 >